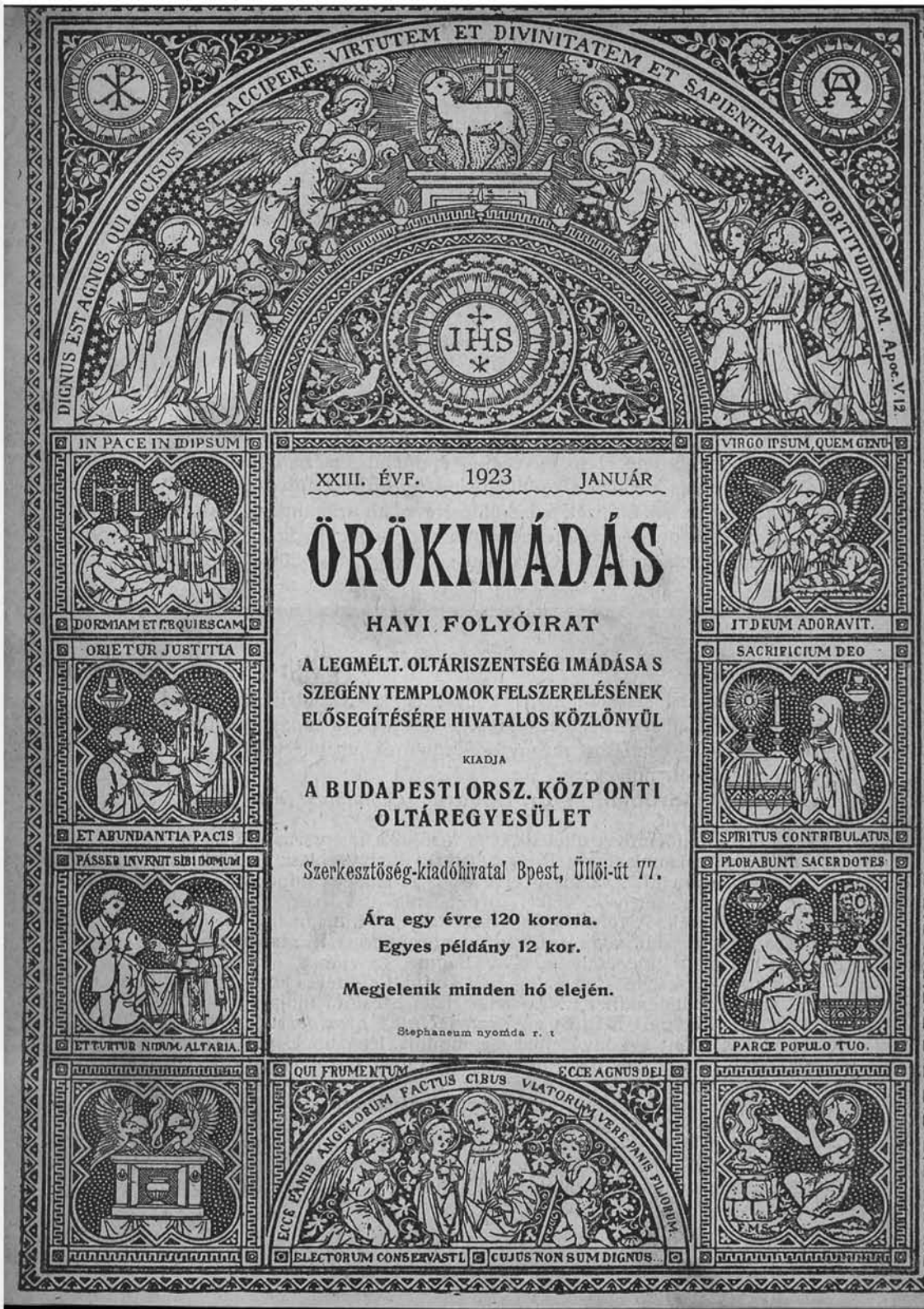

XXIII. ÉVF. 1923 JANUÁR

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 120 korona.

Egyes példány 12 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

TARTALOM: *Dr. Babura László:* Örök karácsony. — *Lovich Ilonka:* Áron vesszeje. — *P. Le Buffe S. J.:* A bethlehemi üzenet és a mágusok Krisztuskeresése. (elmélkedések, angolból fordítva.) — *Hidasi József:* Gondolatok az emberi életről. — *Dr. Neszmély Gyula:* Szerezzünk kincseket. (Folytatás.) — *Kolosi K. Aloyzia:* Levelek egy barátnőmhöz. — *Lovich Ilonka:* Újévi üzenet. — *Krónika.*

Mélyen tisztelt munkatársainknak és kedves olvasóinknak boldog újévet kívánunk. A szentségi Jézus kegyelme tegye erőssé és a békesség boldog birtokosaivá sziveiket. *Az «Örökimádás» szerkesztője és kiadóhivatala.*

***

Az **Örökimádás** előfizetési díját 120 koronában szabtuk meg. Azért nem emeltük magasabbra, hogy minden előfizetőnk megmaradhasson. A lap előállítási költsége jelenleg számonkint 16 korona és mi 10 koronáért adjuk. Teszszük ezt abban a reményben, hogy tehetősebb előfizetőink — szivükön viselve ez egyetlen eucharisztikus lap ügyét — erejükhöz mérten támogatni fogják az «Örökimádás»-t és alamizsnálkodni kívánó ismerőseik figyelmét felhívják nehéz anyagi helyzetére. Az előfizetés beküldésére mult számunkhoz tisztelettel mellékeltük a csekklapot. — Ezúton mondunk köszönetet Hcg. *Batthyány Strattmann László* őexcellenciájának az «Örökimádás»-nak juttatott 2000 koronás nagylelkü adományáért.

Szent-István könyvek.

Nivós, tartalmas katholikus könyveket kinál idei karácsonyi piacán a Szent-István-Társulat. E kellemes külsejü könyvek a tudás és müveltség eszközeivel törekszenek vallásos meggyőződésünk és világnézetünk megerősítésére. Hozzánk beküldött müvek:

1. **P. Quadrupani — dr. Babura:** *Útmutatás jámbor lelkek számára.* 159 lap. Ára 350 K.

Hogy kitünő müvet ültetett át a fordító a magyarba, annak bizonyítására elég arra hivatkoznunk, hogy P. Quadrupani könyve olasz (eredeti) nyelven 40, franciául 20, németül 9 kiadást ert meg. A lelkiélet minden kérdésében útbaigazít: különféle kételyek, lelket nyugtalanító kérdések, e müben békét hozó megoldást nyernek. A fordítás értékesebb az eredetinél, mert dr. Bierbaum német fordítása után készült, aki P. Quadrupani gondolatait szalézi Szent Ferenc és Fenelon müveiből kiegészítette. Dr. Babura Lászlónak fáradságos munkájáért — hisszük — sok lélek imája fog hálálkodni. Ez értékes könyvet különös szeretettel ajánljuk mindenkinek, aki a lelki életet becsülni tudja.

2. **Dr. Marcell Mihály:** *Krisztus Urunk nyomdokain.* 311 l. Ára 700 K. Kötve 900 K. Mint a könyv cime megmondja, Krisztus Urunk nyomdokain akar vezetni az illusztris szerző az élet útjain. Előadásában is van valami krisztusi: igazi evangéliumi unkcióval beszél az isteni vezérről, az egyházról, családi szentélyről, szentségekről, a vasárnapról, majd az evangéliumok kapcsán rövid szentbeszédeket hoz az összes vasárnapokra s a szüz Mária és szentek ünnepeire. Végül az imádság szárnyain emel Istenhez és mutatja meg az igaz életcélt Krisztusban. Valóságos kincse lesz ez a könyv minden katholikus családnak. Sok kiadást jósolunk neki. Melegen ajánljuk a katholikus családoknak.

Örök karácsony.

A BETLEHEMI csillag feltünése örömöt hirdetett a bün sötétségében szomorkodó emberiségnek kétezer év előtt és örömöt hirdet most is az élet keresztútját járó embernek. Gyermekkorunk ártatlan, gondtalan örömeinek emléke éled fel lelkünkben a karácsonyfa alatt és legalább rövid időre feledteti velünk a sok bajt, mely annyi «jaj»-t facsar ki lelkünkből napjainkban. Az angyalok éneke régen elhangzott, de még mindig zsong a lelkünkben édes zeneként, kivált nekünk, összetiport nemzetnek, maradék magyaroknak, mert eszünkbe juttatja ugyan letünt dicsőségünket, elvesztett békénket, de szent reménnyel is tölti meg szivünket, hogy lesz még béke e háborús földön és lesz még dicső a magyar nemzet.

A betlehemi csillag, amint feltünt, úgy le is tünt nyomtalanul, a csillagászat hiába kutatott utána. A karácsony is elmulik s mi letéve az ünnepi ruhát, tovább rójuk az élet útját. Mégis van egy hely, mely fölött állandóan ragyog a betlehemi csillag, ahol mindig karácsonyi békével és örömmel töltözik a békére s örömre sóvárgó lelke és ez a mi oltárunk. Ami Betlehemben történt, az itt titokzatosan ismétlődik minden szentmisében: Jézus Krisztus leszáll reá, hogy nagylelkűen teljesítse igéretét: *Ime én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig.* (Mt. 28, 20.) Akkor megváltani jött, most azért, hogy a megváltás gyümölcseit közölje velünk annak áldásaiban részesítsen minden hívő jóakaratú embert. A trienti zsinat tanítása szerint a szentmise vallásunknak legszentebb, legistenibb cselekvénye, gócpontja s éltető forrása. Törüljétek el a szentmisét és ridegek lesznek templomaink, mint a sírboltok, mert a szentmisében lüktet hitünk, vallásunk minden ereje. Ami a nap a földre s a csillagos égre, az a szentmise egész hitrendszerünkre és hitéletünkre. A hit által megvilágított ész is belátja ennek igazságát akár eredetében, akár lényegében, akár hatásaiban nézzük a szentmisét.

Eredetében Jézus Krisztusnak alapítása. Ő alapította keserves kínszenvedésének előestéjén, búcsuzásának fenséges pillanataiban. Ő rendelte el bemutatását, mondván: *Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!*

(Lk. 22, 19.) Mikor tehát misét hallgatunk, Krisztus Urunk parancsát teljesítjük. Többet mondok: forró óhaját, mert az utolsó vacsorát is melyen Ő mutatta be az első szentmisét e földön, epedve várta: desiderio desideravi! A szentmisével mi tehát Jézusnak különös kedvében járunk, kedvére teszünk és teszünk olyasmit, aminél értékesebbet, fenségesebbet általában nem is tehetünk.

Lényegében a szentmise ugyanaz, ami volt Krisztus kereszháldozata. A szentmisében is Krisztus áldozza föl magát titokzatosan, vérontás nélkül, de valóságos áldozatként mennyei Atyjának. Ő az áldozat és Ő az áldozár egy személyben, az a szent, feddhetetlen főpap, *«kinek nincs szüksége naponként arra, hogy miként a papok, előbb a saját bűneiért, mutasson be áldozatot, azután a népeért, mert egyszer tette ezt, midőn önnönmagát feláldozta.* (Zsd. 7, 27.) Valóban feltünhetik, hogy míg a szentmise többi részeiben a miséző pap a maga személyéből beszél, az átlényegítés — consecratio — legszentebb pillanatában maga Jézus szólal meg a pap ajkaival: *Ez az én testem.* Tehát ő maga itt az áldozár. De ő az áldozat is, mert a consecratio után szentséges teste és vére van jelen a kenyér és bor szinei alatt. Áldozat ez, mert külön van szentséges teste és külön vére, bár mindegyikben az egész Krisztus van jelen. Áldozat annyiban is, hogy végtelen megalázkodással nemcsak istenségét tünteti el szemeink elől, miként a keresztfán tette, hanem még emberségét is.

Hatásaiban végtelenül felülmul minden egyéb áldozatot. A pogány áldozatok ugyanis hatástalanok voltak az ember lelkére; de még a zsidó áldozatok is csak akkor használtak, ha a jövendő Messiásba való hittel mutatta be valaki áldozatát. Az ószövetségi áldozatok vére, mondhatni, csak az oltárt érintette s lecsurgott róla. A szentmisében Krisztus vére forr és ez a vér *«megtisztítja a mi lelkiismeretünket a holt cselekedetektől»*. (Zsd. 9, 14.) Ez a vér tisztít, erősít, éltet és táplál az örök életre. Az oltárról a lelkekre csurog alá, a földön élő és a tisztítótűzben szenvedő lelkekre, életet hozva azokba, szabadulást ezeknek. S mindezt két ezer év óta eszközli a szentmise! Mikor misét hallgatunk, egy megszámlálhatatlan seregben állunk: Istenhez igaz módon imádkozóknak szent seregében, melynek élén maga Jézus áll, kezében az első consecrált kenyérrel és borral, utána a szent pápák, püspökök, papok, vértanuk, szüzek, hitvallók és hivők beláthatatlan tömege. Sőt bízvást állíthatni, hogy az angyaloknak serege is itt van és szüntelenül énekli: *Szent, szent, szent a mindenható Úr Isten, aki volt, van és lesz.* (Jel. 4, 8.) Ugyanők, kik a betlehemi jászolnál is énekeltek dicsőségről és békéről. Ime, a szentmise, mint örök karácsony!

Az Oltáregyesület tagjainak kitüntető hivatása arról gondoskodni, hogy amint az oltár karácsonyi örömnek forrása számunkra, úgy öröm

legyen az Úr Jézus számára is a köztünk való lakás a szentségházban. Szeretetadományainkkal méltó lakást szerzünk Neki és buzgó imádásunkkal engesztelést nyujtunk Neki. Az ó-év alkonyán s az újév küszöbén örömmel ragadom meg az alkalmat, hogy az Oltáregyesület összes m. t.

Az újesztendő boldogságának titka az Eucharistia.

Tagjainak hálás köszönetet mondjak az elmult év folyamán tanusított minden buzgóságukért és áldozatukért, mellyel egyesületünket fenséges hivatásában támogatták. Kérve-kérem: támogassanak az újévben is, hogy minél több örömöt szerezve az oltárainkon lakó Úr Jézusnak, méltók legyünk az örök örömök jutalmára: az lesz a mi örök karácsonyunk!

Dr. Babura László, ügyvezető-igazgató.

ÁRON VESSZEJE.

Köröskörül az emberek daloltak,
Orgonák csókolták a fejemet,
De én dal nélkül és mosolytalan,
Kopár kis vesszőt vittem szótalan:
Az életemet.

Tudtam: hiába öleli a reggel,
Könnyemmel hiába harmatozom
Elaszott kérgét... Friss hajnalok ajka
Egyetlen bimbót nem csókol ki rajta.
Tudtam — — tudtam nagyon!

S mentem az erdők sűrűje felé,
Ahol a csöndben kis kápolna állott,
Oda beléptem. — És azt a lemállott,
Bús, terméketlen, fájdalomra-nőtt
Rossz vesszőt, mint az Irás rendelé,
Letettem a szentek-szentje elé...

S hajnalig sírtam a kapu előtt.

De áldott az Úr mindenekért, áldott,
Szine előtt a vesszőn — kivirágzott.

Lovich Ilonka.

A betlehemi üzenet.*

«Ne féljetek, mert ime nagy örömet hirdetek nektek, mely leszen minden népnek; mert ma született nektek az Üdvözítő, ki az Úr Krisztus Dávid városában.» *(Lukács II. 10, 11.)*

Megérkezett a karácsony és ismét ott térdelünk a Gyermek-Megváltó jászolbölcsőjénél. Nem hallottuk az angyaloknak hangos dicsénekét, nem homályosította el a csillagok ragyogását az örökkévalóság Gyermekének születését hirdető fényár; csak a hitnek erős világossága űzte el szivünknek sötét éjszakáját, és ime itt vagyunk! Régen volt már a tavalyi karácsonyest és a lassan haladó év talán a szokottnál több bánatott hozott életünkbe. Talán hosszú napokon át ott álltunk egy betegágy mellett, amelyben fájdalmában kínlódni láttuk azt, kit szivünk egész melegével szerettünk, és amint lassan kialudt belőle az élet mécsese, elköltöző lelkét Jézus kegyes oltalmába ajánlottuk. Talán napokon, heteken vagy hónapokon keresztül oly lelki gyötrelmekkel küzdöttünk, melyeket nem oszthattunk meg senkivel, mert a többiek mireánk támaszkodtak és el kellett titkolnunk előttük szivüknek mardosó fájdalmait. Csekély volt talán a verőfényes napok száma és annál nagyobb a borúsaké. Talán teljesen elsötétítette utunkat a keresztnek árnyéka épúgy, mint a betlehemi jászolra is ráborul.

De most, amidőn az első karácsonyi éjszaka csendes imádóihoz

* Le Buffe Ferenc amerikai jézustársasági atyának «Az én változatlan barátom» c. angol elmélkedési könyvéből fordítva.

csatlakozunk, eltünik mindez. Ime ott látjuk Máriát a mi Anyánkat, ott Szent Józsefet, de ah! erényünk fogyatékossága miatt nem találjuk fel magunkat mellettük! Szűz Mária csodálatos szeretete és Szent Józsefnek hűséges odaadása oly messzire túlhaladja azt, amit gyarló törekvésemmel elérhetek. Jobb nekem némikép a szerény pásztorok körében maradni, megelégedve azzal, hogy ott jelen lehetek és boldognak érezhetem magamat, hogy az én Királyom és Teremtőm jelenlétében pihenhetek, habár kis gyermek is.

Csatlakozom tehát a távolbaláto hegyi pásztorokhoz, és elmondom velük egyszerű imámat, csodálva azt «ami történt, amit az úr mutatott nekünk». Gyermekies, tört szavakkal, velük együtt azt mondom Istenemnek, hogy idejöttem én is üdvözölni Őt születésének napján. Velük nyujtom Neki a szegények adományát. Köszönetet mondok Neki a multért és folyton növekedő kegyelmeiért, köszönetet a világosságért és a sötétségért egyaránt, köszönetet azért, amit a kereszt tövénél tanultam Tőle; és kérem a kicsiny kezeket, nyugodjanak meg a fejemen és áldják meg az örökkévalóságba eltünt évnek munkáját. Azután bensőséges hittel és bizalommal odateszem a jászol sarkába mindazt, amit a jövő hozand számomra, a félelmes fájdalmat, mely most még rejtve van és csak a jövő hozza napvilágra; és újból kérem a Kisded Kezeket, szenteljék meg azt az elrejtett fájdalmat, amelyet nem ismer senki; kérem Őt, acélozza a szivemet, hogy az Övéhez mindinkább hasonlóvá legyen, amint mulnak a napok és eltünnek az örökkévalóságban.

Kisded Jézus, édes Megváltóm, az alázatos pásztornéppel leborulok jászolod egész közelébe, azon jászol elé, melyet a még meg nem váltott világ adott Neked. Az emberek valóban elrontották a Te művedet, amidőn így bántak egy Gyermekkel és egy Isten-Gyermekkel. Ott fekszel előttem és nincs otthonod, de ne légy többé otthon nélkül, oh édes Jézusom! Bármily szegény is az én szivem, tedd azt otthonoddá. Te akarod ezt, legyen meg, ahogy akarod. Foglald el a szivemet, bár különösnek tetsző hajléka ez az Istenségnek, és tartsd meg mindörökre. Legyen egészen a Tied, úgy, hogy meg ne oszthassa azt senki Veled. Jöjj, oh Uram Jézus, maradj velem kora reggeltől, az egész napon át, késő estélig, jöjj, és ne hagyj el engem többé!

«Áldjon meg engem Krisztusnak kicsiny keze,
Vegyen fel magába Krisztusnak nagy szive;
Minden áldás, minden boldogság, melyet magával hoz Jézus szeretete
Legyen enyém a jövő Karácsonyig!»

A mágusok Krisztuskeresése.

«Mert láttuk csillagát napkeleten, és eljöttünk imádni őt.» *(Máté II. 2.)*

Három idegen kinézésű, napbarnított arcú ember föltekint az égre, azután le a térképekre és könyvekre és újból az égre. Elméjükben szokatlan gondolatok forognak és úgy látszik, hogy a szivük mélyében régen táplált sejtelem most váratlan és hirtelen beteljesedést nyert. Gondosan tanulmányozzák csodás régi irataikat, ahogy azt annakelőtte is gyakran tették és bölcsességet keresnek a zsidók régi könyveiben. Hosszú keresés után rájönnek végre a napkeleti bölcsek, hogy ezen újonnan feltünt csillag nem más, mint Jákob csillaga, az emberiség Megváltójának hirnöke. Értik, hogy ez meghivást jelent számukra, miszerint menjenek és imádják Őt, és nem haboznak, egyetlen gondolattal sem utasítják vissza a meghívást, bár tudják jól, hogy nap-nap után a sivatag homokja lesz csak nyugvóhelyük és az éjjelt kell majd fárasztó, nehéz útban tölteniök a mérhetlen sivatagban. Otthagyva hazájukat, szeretteiket, mindazon helyeket, amelyekhez kedves emlékek fűzik, tekintetüket a Nyugatra szegezik, bár az csak fáradtságot jelent számukra és ott Isten lesz egyetlen kisérőjük és vezetőjük.

Hűséges szolgája az egy igaz Istennek ezen három öreg mágus, akiknek a Zsidók Istene eddig csak egy *nevet* jelentett, vagy talán a legjobb esetben valamelyikét azon isteneknek, melyeket a pogányok imádtak! De valóban ennek dacára nem így kell-e tenniök? Ha szólítja a király, szabad késlekednie a szolgának? Ha hívja a szerető, vonakodva válaszol-e az, akit szeret? És van-e ugyan más olyan király, mint az Isten, vagy hasonló szerető a Megváltóhoz? Engem is hív ma, és azt jelenti e hívása, zabolázzam meg haszontalan frivol kifejezéseimet és úgy beszéljek mindig, mintha ott volnának hallgatóim között az Úr Jézus és a Szűz Anyja. Tegnapi hívása az Úrnak arra szólított fel, alakítsam át életemet és tetteimet az Ő példája szerint, hogy minden egyes cselekedetem azt kiáltsa környezetemnek: «Legyetek az én követőim, amint én is Krisztus követője vagyok». Holnap talán, avagy valamely más napon arra fog hívni, hogy kicsiben kezdve az önfegyelmezés és önmegtagadás erényeit, tartsam féken érzékeimnek tombolását, fegyelmezzem saját akaratomat, amely ellenkezést nem tűr.

Gyakran nehéznek tetszik az Úr hívása, de mi ez mindössze ahhoz képest, amit tett a három idegen kinézésű, barna arcú ember, amidőn tizenkilenc századdal ezelőtt a legnagyobb fáradságok közepette áthatoltak Ázsiának hegyes-völgyes vidékein? A hívás számukra nehéz áldozatokat jelentett. És mit tettek? Ők Krisztussal való találkozásra életükben most először hivattak meg és még nem ismerték az ilyen találkozásnak örömeit. És mi? Számunkra ezen meghívás sok-sok boldog óránk emlékét idézi vissza, amidőn mi is követtük a Betlehembe vezető csillagot; lehetnénk-e oly háládatlanok, hogy elfeledve az akkor megizlelt boldogságot, egy percig is haboznánk «változatlan Barátunk» mostani hívását követni?

Édes Jézusom, szivemnek Királya, add, hogy soha se legyek érzéketlen, süket, amidőn hivsz engem! Szégyenletes dolog volna, ha ingadoznék és kedvetlen volnék hivásod követésében, mert hisz' éveken keresztül élveztem a boldogságot, melyet a Te követésed nyújt. Tudom ugyan, hogy gyakran modortalan voltam Veled szemben, hogy letértem az útról, hogy máskor vonakodtam azon kötelességek teljesítésében, melyeket kívántál tőlem, oh, engedd, hogy ez többé elő ne forduljon és hogy a napkeleti bölcsekkel én is mindig jóakarattal és örömmel jelentkezzem, amikor csak szólítandasz engem!

Angolból: *X.*

Gondolatok az emberi életről...

«Bizony, bizony mondom nektek: ha nem eszitek az ember fia testét és nem isszátok az ő vérét, nem leszen *élet* tibennetek.» (Jn 654).

Napjaink szörnyű megpróbáltatásai, a rettenetes nehézségek és bajok, amelyekkel édes magyar hazánknak és minden becsületes embernek meg kell küzdenie, könnyen kiváltja az emberekből a keserű kifakadást: nem érdemes *élni!* Fáradt az emberek lelke ma és nehéz a meggyötört szivük.

És az Úr Jézus, akinek szavait idéztük, megmondja, hogy hol keressünk életkedvet és életerőt. Önála, aki az Út, amelyen járnunk kell, az Igazság, amelyet befogadnunk és hinnünk kell, az *Élet*, amelyből táplálkoznunk kell.

Okulásul vegyünk fontolóra néhány olyan nyilatkozatot, amely az emberi élet sanyarúságáról, illetve elviselhetetlenségéről szól.

Hartmann bölcsész: «Az élet pokoli farsang». *Hobbes:* «Az élet mindenki harca mindenki ellen». *Dante:* «Az élet csak szivünk csalója». (Purg. 19, 108.) *Petőfi:* «Csak annyi az élet, mint futó felhőnek árnya a folyón, mint tükrön a lehellet». *Wohl St.* sírkövén olvasható: «Az élet kegyetlenség». *Emerson:* «Életünk márciusi idő, zord, derült egy órában». Egy *cinikus:* «Életünk olyan, mint az a szamár, melyet vásárra hajtanak egy kötés szénával előtte; semmitsem lát, csak a kötés szénát».

Nagyon szomorú az, amit *Humboldt* S. mondott az emberi életről: «Az élet a legnagyobb ostobaság. Ha legalább tudnók azt, hogy miért vagyunk a világon? De ez rejtély marad. A legnagyobb szerencse volna,

ha az ember hülyének születnék!» Hasonlóképen elszomorító *Schopenhauer* nyilatkozata: «Életünk olyan, mint az esős éjben, sárban döcögő szeméthordó kocsi, melynek rúdján istállólámpa (= öntudat) lóg csak azért, hogy e szánalmas képet megvilágítsa s így kétségbeejtőbbé tegye a jelenetet».

Mikor ezen tudósok, írók kijelentésein gondolkozunk, eszünkbe kell, hogy jusson egyrészről az élet igazi Mesterének, az Úr Jézusnak szemrehányása: «...ti nem akartok hozzám jönni, hogy *éltetek* legyen» (Jn 5₄₀), másrészről a szeretet apostolának megállapítása: «Őbenne — Krisztusban — vala az *élet* és az élet vala az emberek világossága. És a világosság a sötétségben világoskodik, de a sötétség azt föl nem fogta... Tulajdonába jöve, de övéi be nem fogadák őt». (Jn 1₄, 5, 11.)

Mi ne nyafogjunk, ne sopánkodjunk, ne zúgolódjunk! Lássuk be a keresztet hordozó Úr Jézus akaratát: «Ha ki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát és vegye föl keresztjét mindennap és kövessen engem». (Lk 9₂₃.) Ha az *élet* a mi keresztünk, akkor a mi Urunk kedvéért hordozzuk csak, viseljük csak! Erősítsük magunkat a legméltóságosabb Oltáriszentséggel, mert: «Isten kenyere az, ki mennyből leszállott és *életet* ad a világnak». (Jn 6₃₃.) «Mondá pedig Jézus: «Én vagyok az *élet* kenyere; aki énhozzám jő, nem éhezik és aki énbennem hisz, soha nem szomjúhozik». (Jn 6₃₅.)

Hidasi József.

Szent-István könyvek:

3. **Bilkei Ferenc:** *A család könyve.* II. kiadás. 86 lap. Ára 200 korona. Hasznos tanácsokkal, életbevágó utasításokkal látja el a katholikus családokat. Első részében házassági oktatást ad, a másodikban a házaséletről ír, a harmadikban pedig a gyermekre vonatkozó dolgokról tárgyal. Minden jegyespárnak kezébe kellene adni e kitűnő könyvecskét.

4. **Kempis-kalendárium.** *A mi Urunknak Jézus Krisztusnak 1923-ik esztendejére.* Ára 140 korona. A középkori miniatűr remekművekre emlékeztető, művészi iniciálékkal díszített kis zsebnaptár, melynek lapjait Kempis Krisztus követéséből vett életirányelvek teszik értékessé. A gótbetűs naptárt csak az intelligenciának ajánljuk.

6. **IV. Károly király szenvedése Madeirán és jámbor halála.** 54 l. Ára 70 korona. Lelki olvasmánynak beillik ez a Zsámboky Pál dr. udvari lelkész naplójából vett töredék, amely arra tanít meg bennünket, hogy a vallás vigasztalásai, a lélek Istenhez kapcsolódása mindenkor a legnagyobb értékeink. Aki csak elolvassa, kegyelettel fogja szívében megőrizni a boldogult emlékét.

Szerezzünk kincseket.

(Az Örökimádás utolsó számában nem tudtuk befejezni, azért most folytatjuk e sok búcsuval járó röpimák közlését.)

VI. A legméltóságosabb Oltáriszentség tisztelete.

1. «*Dicséret és hála legyen minden pillanatban a legszentebb és legfölségesebb Oltáriszentségnek*». 100 napi búcsu: *a)* naponta egyszer, *b)* minden szentmisében Úrfelmutatáskor, *c)* naponta háromszor minden csütörtökön és Úrnap nyolcada alatt minden napon, *d)* amikor a harang az Oltáriszentséggel adandó áldásra megszólal. *Teljes búcsu* a fohászt naponta imádkozóknak, a hónap egy tetszésszerinti napján, a szokott föltételek mellett: (tiszta szívvel végzett szentáldozás és ima a pápa szándékára).

2. «*Legyen dicsérve, imádva és a hálás szív érzelmével szeretve a szentségi Jézusnak Szíve, minden pillanatban, a földkerekség összes szentségházaiban a világ végeig. Amen*». 100 napi búcsu mindannyiszor.

3. Úrfelmutatáskor, aki térdreborulással fejezi ki imádását a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt, templomon kívül levén (pl. odahaza a harangszóról megtudva az Úrfelmutatást templom felé fordulva térdreborul) 1 évi búcsut, a templomban levő pedig 2 évi búcsut nyer.

4. «Én Uram, én Istenem!» Aki Úrfelmutatáskor vagy áldáskor a szent ostyára vagy kehelyre tekintve e fohászt áhitattal mondja 7 évi és 7 negyvened búcsut nyer.

(Folytatás következik.)

Levelek egy Barátnőmhöz!

Irta: *Kolosi K. Aloyzia.*

Kedves Erzsikém!

Örömmel olvastam kedves leveledet, sietek is óhajodnak eleget tenni. Kérded tőlem, hogy mióta vannak hitoktatónők? Csupán az utóbbi években nyilt alkalmuk a nőknek, paphiány miatt, a katedrán Krisztus tanait hirdethetni.

Hogy miért lettem én is az? — feleletem erre igen rövid, szeretetem vitt e nemes pályára, mert ha csak egy lelket menthetek is meg az ég számára, mindenért kárpótolva vagyok. Ne gondold azt, hogy a mi pályánk sikány, kétes és nehéz. Oly boldog vagyok, hogy a gyenge kis lelkekbe Krisztus szeretetét ültethetem. Nem érzem a hálátlanságot, nem sajnálom a fáradságot, csak egy cél lebeg előttem, a lelkek üdve. Ha

szép rózsát a kezedbe veszel, nem is bánod, ha tövise sebzi újjadat, hisz a virág szépsége kárpótolja a fájdalmat. Igy van ez a lélekmentés munkájánál is. A gyermeklélek szépsége, bája, égszinű szemük mosolya elfelejteti velem, hogy míg másokkal foglalkozom és fájdalmat csillapítok, könnyt letörlök, addig mindig egy kis darabot adok saját életemből. Ki szereti a gyermekeket, az megérti, hogy semmi sincs közelebb egymáshoz, mint Jézus és a gyermeki lélek. Ha ott állok kicsinyeim között, ha látom tarka köntösökbe, rongyokba burkolva a legértékesebb királyi lelkeket, összerezzen a lelkem és érzem, hogy éltem egy örökös mennybeszállás: ha kezüket imára kulcsolom, ha szivükbe irom és vésem annak a nevét, kit nekem lángolva kell szeretnem, ha odaviszem őket a csendes kis szentély rácsa elé és megértetem velük, hogy a Jézuska várja szivüket. De mindezek csak az első lépcsők, a legszebb és legfelelősségteljesebb munka az elsőáldozók oktatása.

Édes Barátnőm! Bár átérezné mindenki, kit erre a szép munkára hivott az Isten, hogy ez egy életre hat ki. Ha többen térdelnénk naponta a szeretet fehér terített asztala előtt, a hitélet, a társadalom egészen megváltozna. Céltalannak tartom annak a munkáját, ki nem neveli a gyermeklelket az Eucharistia szeretetére.

A gyermekkel már 1—2. elemista korában meg kell ismertetni az Oltáriszentséget és III. osztályosokat nyugodt lélekkel vezethetünk kellő előkészület után a szentáldozáshoz. Sokaktól azt hallottam, hogy a gyermek nem érti. És mi értjük? Ki érthetné meg ezt a mysteriumot, ki bírná felfogni véges emberi elmével, hogy a végtelen Isten szerényen elrejtőzve köztünk van, mert szeret minket. Ezt megérteni, ezt felfogni nem lehet, ép azért, mert itt megszünik a tudomány, a szeretet tiszta lángjaként tör elő a szivből a hit. Különösen a kültelki és munkásnép gyermekeit kell az Eucharistia szellemében nevelni. Az elhanyagolt szegény gyermek otthona az utca, itt szennyeződik be a lelke, itt tanulja megismerni a bűnt. De ha kis szivében bele plántáljuk Jézust, akkor az a gyermek menekül arról a helyről, hol a bűn beszenyezhetné lelkét.

A szegény gyermekléleknél kedvesebb nincsen. Bár kócos a hajuk, piszkos és rongyos a ruhájuk, sáros a lábuk, de a lelkük csupa báj, fehérség. Sok tanító és tanítónő irtózik a kültelki-gyermekektől, pedig ha rájuk néznének, de hittel, megsimogatnák homlokukat szeretettel, akkor embert nevelhetnének belőlük. Imádkozz, hogy végre megértse a beteglelkű társadalom, hogy hiába minden törtetése, hiába minden szervezkedése, ha nem szervezkedünk az Oltáriszentségben rejtőző Jézus falobogója a szent kereszt alá. Az igazi boldogság innen árad széjjel.

Ölel barátnőd, *Aloyzia.*

(Folyt. köv.)

Újévi üzenet.

Körülnézett az Üdvözítő a kafarnaumi zsinagógában és mérhetetlen gyöngédséggel szólt:

— Testemet adom nektek ételül és véremet adom italul...

És mérhetetlen komolysággal folytatta:

— *Aki nem eszi az én testemet és nem issza az én véremet, nem lesz élet őbenne.*

«Kemény beszéd» volt ez bizonnyal. És e titokzatos szavakban mondhatatlan isteni intés és isteni szeretet.

Nincsen élet mibennünk. A kenyérgond és az anyag súlyos világa — amelynek pedig *nincsen hatalma a szellem fölött,* letompítják erőinket. Haladás, élet, öröm, kultúra valahogyan másokhoz került és az igazi, egyetlen boldogság nem tud megnyilatkozni általunk. Erőtlenek a katholikus lelkek és elhomályosodott a nagy katholikus öntudat.

Miért, miért nem tudunk ezer földi akadályon át győzni? Miért nem tudja megsemmisíteni a belőlünk áradó erő e súlyos élet minden törpeségét és megbénító nehéz fájdalmát? Miért merül ki minden törekvésünk csak széthúzásban és keserűségben; miért nem tudunk *előre menni?*

Miért, miért nincs élet bennünk?

A kafarnaumi zsinagógából felénk fordul az Üdvözítő és komolyan és szeliden szól: *Aki nem eszi az én testemet és nem issza az én véremet, nem lesz élet őbenne!*

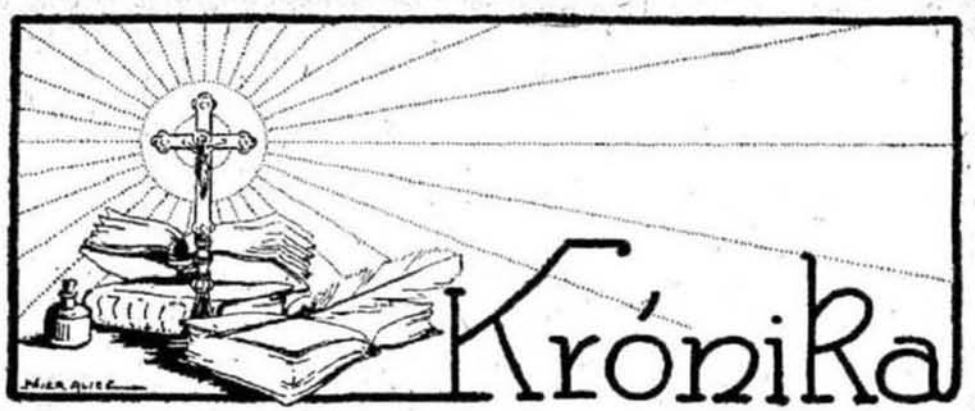
Fájó, nehéz korholás nekünk, de van benne valami, ami megoldás és igéret.

A fehér Pápa, aki a nagy háború elején elment, nagyon jól tudta, mit mikor sürget. Talán, ha többször vettük volna Őt, aki nem szimbólum, hanem valódi, eleven élet, akkor jobban legyőzte volna lelkünk nevető, élő valósága a nagy katholikus lankadást és a tragikus magyar pusztulást is.

Még nem késő — éljünk! Testvér, akarsz-e hasonlítani a katakombák katholikusaihoz, akik a legsúlyosabb válságokat is megoldották az Eucharistiával? Testvér, nem akarnád-e az új évben *gyakrabban* venni az Élet forrását?

Egyéneknek és *népeknek* szól az igéret: Aki eszi az én testemet és issza véremet, énbennem vagyon és én őbenne és én feltámasztom őt az utolsó napon.

Lovich Ilonka.

A Mindenkor segítő szűz Mária kegyképét november 21-én tették ki nyilvános tiszteletre az Örökimádás-templomban. Az Erzsébet királyné-szobor helyén, a háttérben levő márványív aranymezejében áll a római kegyképünk Ő szentségétől megáldott facsimiléje (hasonmása); előtte deszkából rögtönzött ideiglenes oltár. Miután dr. Hanauer A. István váci püspök úr a provizorikus oltár kövét nov. 19-én konszekrálta, megtörténhetett a kegykép előtt, † Kánter sírjánál az első szentmise. November 21-én reggel 6 órakor dr. Mátrai Gyula, az Örökimádás lelkésze mondotta az első misét a Mindenkor segítő szűz Mária tiszteletére, a megboldogult Kánter Károlyért. A templom előcsarnokát a hivek a korai óra dacára egészen megtöltötték. A szentmise alatt a kongreganisták a legszebb Mária-dalokat énekelték. Evangelium után a miséző szentbeszédet mondott. A boldogságos Szűz mai ünnepén — mondá — az Örökimádásban is bemutatkozik a szent Szűz ezen új kegyképen; szerényen megáll az ajtó mellett, hogy el ne vonja a figyelmet szent Fiáról, az eucharisztikus Jézusról, hanem inkább kalauzunk akar lenni, Ő akar bennünket is Hozzája vezetni. — Ez a kép nem közönséges festmény. Ennek története van. A XV. század közepén Kréta szigetén élt egy jámbor kereskedő. Nagy tisztelője volt a boldogságos Szűznek és drága kincse volt egy Madonna-kép, amely előtt ájtatosságait is végezni szokta. Amikor a törökök elől Krétából menekülnie kellett, kedves Mária-képét is magával vitte. Rómába akart hajózni. A tengeren nagy vihar lepte meg. Mindenki meg volt győződve, hogy a rozoga vitorlás nemsokára összeroppan. Mikor már senki sem remélt, a kereskedőnek eszébe jutott az ő Mária-képe. Elővette, az árbocra erősítette s leborulva fohászkodott a szent Szűzhöz. Mária segített. A vihar egyszerre lecsendesült s a hajótörés veszedelmétől megmenekedve, szerencsésen megérkezett Rómába. Nem itt akart letelepedni, de a Gondviselés máskép intézkedett: beteg lett és meg is halt. Halála előtt a képet egyik barátjára bízta azzal a kikötéssel, hogy Rómának valamelyik templomában tegye

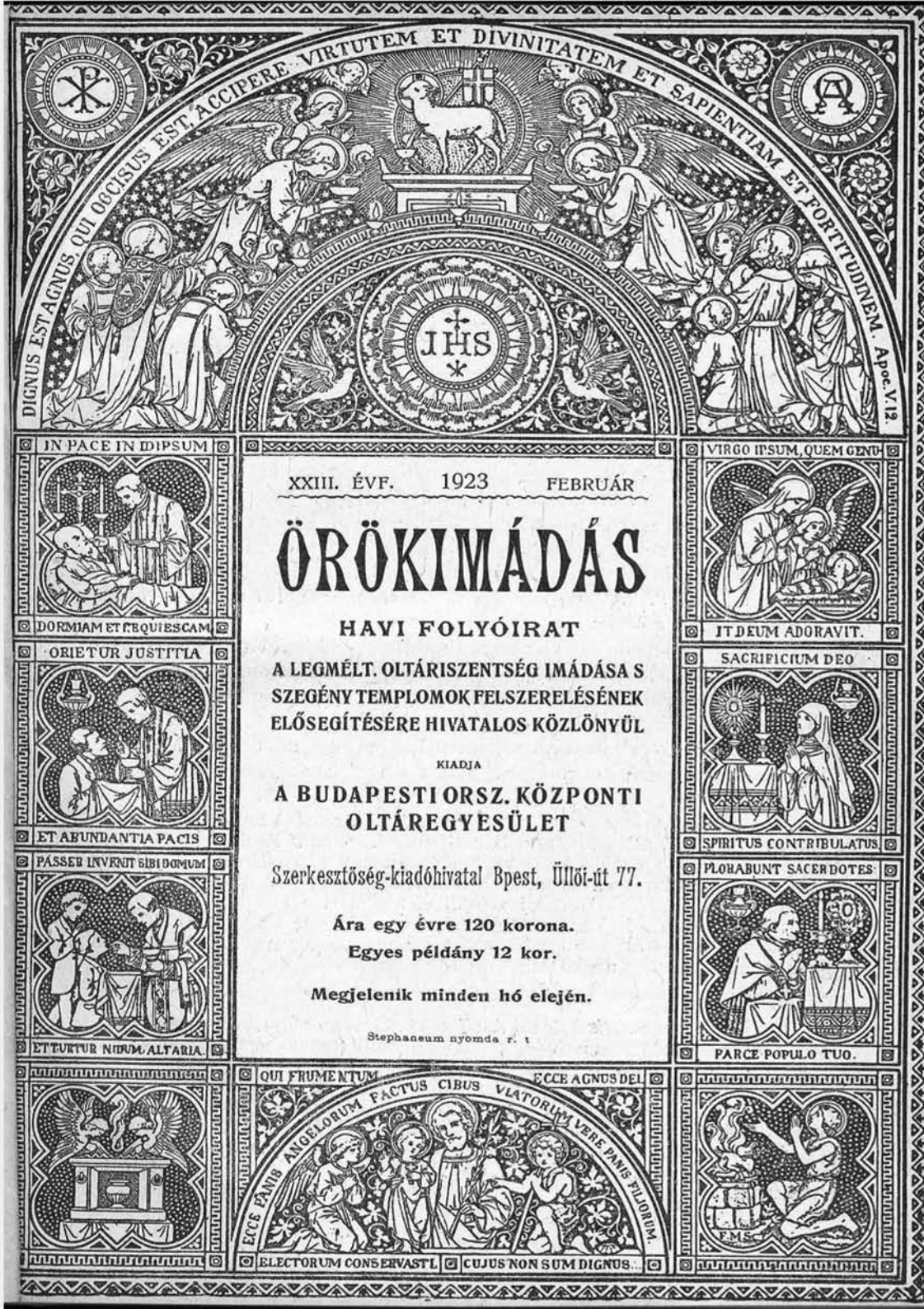
ki nyilvános tiszteletre. Barátjának felesége azonban nem akart a kedves képtől megválni; hiába volt meg férjében a jóindulat az igéret teljesítésére, az asszony nem engedett. Szűz Mária háromszor is megjelent a férjnek és figyelmeztette igéretére, sőt büntetéssel is fenyegette, ha nem engedelmeskedik. De az asszóny önzése újra győzött. Ekkor negyedszer is megjelent a szent Szűz és így szólt: «Háromszor figyelmeztettelek és te mind a háromszor elmulasztottad kérésem teljesítését. Azért most te fogsz előbb házadból elköltözni, hogy aztán én is elmehessek belőle». Jövendölése beteljesedett; a férfi meghalt. De ki hitte volna, az asszony még most sem akart engedni. Szűz Mária újra megjelent az asszony kis gyermekének, aki boldogan futott édesanyjához: Anyám, egy nagyon szép Néni volt itt és azt mondta, hogy «a Mindenkor segítő szűz Mária» (tehát Mária maga nevezte így a képet), Róma egyik templomában akar a hivők tiszteletének tárgya lenni». Az anyát, ki már kezdett világosan látni, egy rossz barátnéja ismét lebeszélte, hogy ne adjon sokat a gyermekábrándokra. De megjárta a rossz tanácsadó, mert alig fejezte be szavait, iszonyú görcsöket kapott, úgy hogy a földön fetrengett kínjában és könyörgött: hoznák oda neki a szép Mária-képet. Alig érintették hozzá, azonnal megszabadult gyötrelmeitől. Ekkor az özvegy már kész volt átadni a képet a nyilvános tiszteletnek, de nem tudta, melyik templomba vigye. Mária újra megjelent a kicsikének és így szólt: «Az én kedves S. Maria Maggiore-templomom és Fiamnak Jánosnak lateráni temploma között kívánom a kép tiszteletét». A két bazilika között a Szt. Máté-templom állott, az özvegy ide vitte tehát a képet. 1499. márc. 27-én ünnepélyes körmenetet tartottak a képpel. Ezen alkalommal egy bénakarú asszony, amint a képhez érintette karját, azonnal meggyógyult. A képet azután a főoltáron helyezték el. Számtalan csoda történt itt egész a francia forradalom idejéig. Ekkor a Szt. Máté-templom is leégett, de a csodatevő képét megmentették és Posterulába vitték. Ott egy sötét folyosón volt kifüggesztve s egy öreg szerzetes, Orsetti, többször magyarázott róla egy — a zárdába járó — ifjúnak, Marchi Mihálynak. Ő később a redemptoristák szerzetébe lépett, akik a régi Máté-templom helyén újat építettek Szt. Alfonz tiszteletére. Az építés alkalmával találtak adatokat a Máté-templomról és a csodatevő Mária-képről. Mikor Marchi ezt hallotta, eszébe jutottak Orsetti szavai és a kép visszakerült régi helyére. Azóta sok másolatot csináltak róla és a világ minden részébe elvitték. A mi képünk az eredetihez van érintve, vele teljesen megegyez. Örömmel üdvözölhetjük Őt. A hála hozatta ide ezt a képet, mert a kommunizmus alatt a zárda minden ablak és ajtaján ott volt a szent Szűz képe és a templom tornyán is domborműbe vésve állt őrt és jól vigyázott mindenre. A képe már itt van, de az oltár — melynek asztala

márványból lesz — csak akkor készülhet el, ha a hivek adományaikkal lehetővé teszik s akkor majd ünnepélyesen bevezethetjük templomunkba a Mindenkor segítő szűz Mária-társulatát is. Szűz Mária maga adta ennek a képnek a nevét: tehát azt akarta tudtunkra adni, hogy mindenkor, minden ügyben, minden időben segíteni akar, forduljunk tehát bizalommal hozzá. Szent Fiát tartja a karján, hozzá vezet bennünket, általa mindent megtehet. Amint a kép tekintetét követjük, mintha Kánter sírjára nézne és azt mondaná, olyan tisztelőim legyetek, mint ő volt és úgy keressétek, úgy szeressétek és imádjátok ebben a templomban az én Fiamat az Oltáriszentségben, mint Kánter Károly tette. A szentbeszéd után a misézö az Üdvözlégy Máriát, az Oltalmad alá futunk imát és a Mindenkor segítő szűz Mária miséjének első orációját imádkozta el. A szentmise alatt a jelenlevők mind megáldoztak. A Leo-imádság után a fönnmaradt szentostyákat ünnepélyesen, díszes ombrello alatt a hivek sorfala között vitte át a lelkész a főoltárra. Azóta a Mindenkor segítő szűz Mária képe előtt napról-napra többen imádkoznak és kérik hatalmas pártfogását.

Választmányi gyűlés. December 11-én volt az országos központi választmány ülése. Dr. Babura László üv. igazgató megnyitójában adventi gondolatokat ad. A Krisztust váró borzasztó állapotban levő társadalom Messiás utáni vágyódása természetes volt. A próféták által az Úristen maga is táplálta e vágyat. A próféták még szomorú világban állanak, de lelkük már karácsonyt élvez, olyanok, mint Gessen tartomány Egyptom földjén. Ez a boldog hivatás jutott nekünk: az Oltáregyesület Krisztust nézi, Benne világosságot élvez, de nem is szabad levennie Róla tekintetét; Benne van a mi reménységünk. Nagy hálával köszönjük meg az év végén, amit az elmult évben tehettünk és ajánljuk fel a kisded Jézusnak. Megemlékezik ezután november 18-áról és különös köszönetet mond dr. Hanauer A. István váci megyéspüspök úr Ő méltóságának és dr. Wenczel oltáregyesületi ügyvédnek azért az odaadó fáradhatatlan munkáért, mellyel az Oltáregyesület intencióit végrehajtották. Jelenti a Mindenkor segítő szűz Mária képének felállítását. Ezután dr. Wenczel ügyvéd előterjesztéseit hallgatta meg a választmány. Dr. Babura üv. igazgató felolvasta ezután a sírfeliratot, melyet a boldogult emlékére készítendő dombormüves plakettra akarnak helyezni, amint azt a körülmények és nagylelkű mecenások áldozatkészsége lehetővé teszik. — Az Örökimádás szerkesztője ugyancsak azt jelenti, hogy a lap előállítási költségei csakis úgy fedezhetők, ha nagylelkű adományok lehetővé teszik. Az üv. igazgató köszönetet mond őrgróf Pallavicini Edéné elnöknőnek és a Mária Reparatrix-zárdának a bazár körül kifejtett áldozatkészségükért, illetve fáradozásukért. Jelenti, hogy január hó 20—28-án lesz az engesztelő kilenced, melynek szónoka dr. Breyer István prelatus, helyettes államtitkár lesz. A gyűlés a szokásos imával ért véget.

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXIII. ÉVF. 1923 FEBRUÁR

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 120 korona.

Egyes példány 12 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Az oltáregyesület. — *Simó Regina:* Szeretet szentsége. — *P. Le Buffe S. J.:* Növekedés (elmélkedés angolból fordítva.) — *Dr. Marczell Mihály:* A kenyértörés. — *Hidasi József:* A szentségi Jézus hűtlen sáfárai. — *Benz-Csáky Ilona grófnő:* Az oltár árnyékában. — Tárca. *Eőri János:* Fölkel a Nap.

A Központból. A központi választmány január 8-án délután 4 órakor tartotta rendes havi gyűlését. A jegyzőkönyv felolvasása után dr. Mészáros János országos főigazgató szívből köszönti a választmányt az új év küszöbén. Az új esztendő új munkára sarkal. A karácsonyi ünnepkör, melynek hangulata még lelkünkben él, mintegy igazolása az Oltáregylet munkásságának. Sokan azt hiszik, hogy a szentségi Jézushoz is a szegénység illik úgy, mint Bethlehemben. De a bethlehemi jászol mellett is megjelenik és megszólal az angyalok fényes serege; királyok jönnek messze földről és hódolnak Neki. Lemond az Úr Jézus mindenről, mégis jól esik Neki, amit a szeretet nyujt. Buzdítsa ez az Oltáregyesület tagjait, hogy ők is tegyenek meg mindent az Úr Jézus dicsőségére: a szegény templomok felszerelésével és a szentségimádás előmozdításával. — Jelenti ezután a választmánynak, hogy **özv. őrgróf Pallavicini Edéné** újból kimutatta áldozatkészségét, mikor az *Örökimádás* folyóirat segítésére **100.000 K-t adományozott.** Indítványára a választmány külön levélben köszöni meg a nagylelkű adományt. (A kegyelmes elnökasszony ezáltal a legnagyobb hálára kötelezte nemcsak a kiadóhivatalt, hanem az «Örökimádás» olvasótáborát, mert máskép már nem jelenhetett volna meg a lap havonkint. Vajha e nemes példát mások is követnék, akiket a jó Isten anyagi javakkal megáldott. *Szerk.)* — Tudomására hozza továbbá a választmánynak, hogy a veszprémi megyéspüspök úr a kaposvári plébánossá lett egyházmegyei igazgató helyébe dr. Kiss György theologiai tanárt nevezte ki, akit sajátkezű levéllel fog üdvözölni. Meghallgatták azután az ügyész előterjesztését és a gyűlés a szokásos imával ért véget.

* * *

Ifj. lovag Zulawski Andor! Anyák a Mester lábainál. (Elmélkedések és imák; kis 16⁰, 102 l., kiadja a Szent-István-Társulat.) Prohászka Ottokár előszavával jelent meg e kedves könyv, amelyben egy ifjú találékony, meleg hivő lélekkel szól a bánatos anyai szívhez, aki kedves gyermekének halálán kesereg. Alapgondolata: nem kell sajnálni a földi életet, mert a mennyei örök élet szépsége és boldogsága minden kétséget kizárólag jó csere. Egy meleg lélek megértő, selymes cirógatása e könyv vigasztalása a bánatos szívnek. Szivesen ajánljuk a gyermekeiket siratói anyáknak.

A kiadóhivatal *tisztelettel közli a* **rendelések** *ügyében a következőket:*

1. A póstaköltség mindig a rendelőt terheli (csekélyke szállítmányoknál is tetemes összeg s amúgy is minimális árainkból nincsen rá fedezet).

2. Az egyszer megküldött csomagokat nem vesszük vissza (ha valaki megrendel valamit, legyen is ura megrendelésének; különös dolog az, hogy valaki a megrendelt csomag el nem fogadásával dupla portóval terheli a kiadóhivatalt).

3. A rendeléseket utánvéttel intézzük, de ha csekély dologról van szó, nyomtatványként küldjük, befizetési lappal, amelyen az ár minél előbbi bekül-dését kérjük.

Az oltáregyesület.

Amilyen kedves volt az Úr Jézusnak a názáreti környezet, olyan kedves lehet Néki most az Eucharisztiában a körülötte szorgoskodó oltáregyesület. Az oltáregyesület hivatása ugyanaz, mint szűz Máriáé és szent Józsefé: Jézus istenségéhez méltó imádással tekinteni Reá és olyan fényesen gondoskodni Róla, ahogy a körülmények megengedik.

Magyarországon az oltáregyesületek működése sokszor nem felel meg az oltáregyesület igazi szellemének. Az «oltáregyesület» speciális magyar elnevezése a belga[1] eredetű «Örökimádás és szegény templomok felszerelése» egyesületének. Mintha a *címmel* együtt megrövidült volna nálunk a *működés* is.

1. A legméltóságosabb Oltáriszentség örökös imádása az egyesület célja. Azt akarja elérni, hogy a nap minden szakában, sőt az éjszaka sötét óráiban is szerető lelkek imádása hódoljon a legméltóságosabb Oltáriszentségben közöttünk lakó Szeretetnek. Az imádás ezen szellemének megfelelően az oltáregyleti napon nem szabad csak a szentmise idejére korlátozódnia a szentségimádásnak, hanem lehetőleg egész napon (reggel 6-tól este 6-ig vagy 7—7-ig) át kell tartania. Így jobban előtérbelép a lélek egyéni társalgása, a szívből fakadt imádás, elmélyedés, egyesülés, az elmélkedő ima, amely a szentségimádás tökéletesebb formája. Így a nap minden órájában, minden percében engesztelést nyujt az oltáregyesület az eucharisztikus Jézusnak, ami bizonyára kedvesebb lesz Neki, mint a sokaknak lelkéből egyszerre, de csak rövid időre fölcsapó szeretetláng. Jobban megfelel ez a titkos nagy Szentség természetének, amelyben az Úr Jézus «a világ végéig» *folytonosan* velünk marad. Így, amit az öröklámpa jelez, azt az oltáregyesület az Úr Jézus elé küldött buzgó szentségimádó tagjaival viszonozza. Ha vasár- és ünnepnapon egyes plébániákon akadálya van az *egésznapi* szentségimádásnak — különösen városokban — tegyük inkább hétköznapra.

[1] «L'oeuvre de l'adoration perpetuelle et des églises pauvres.»

2. Az eredeti cím második feladatul a «szegény templomok felszerelését» jelöli meg. Azt sokan úgy értelmezik, hogy az oltáregyesületre csak szegény templomban van szükség, hogy általa a templom megfelelő felszereléshez jusson. Tévedés! Az oltáregyesületre nem elsősorban a saját templomunk miatt van szükség, hanem az *egész országban levő szegény* templomok miatt, amelyeket megfelelő egyházi felszereléshez juttatni az oltáregyesület országos hivatása. Sőt amennyiben az oltáregyesület ereje engedi, átmegy az ország határain a távol missziókba, ahová szintén küld a szegény kápolnák számára fölszerelést. Ezért van az oltáregyesületnek *országos központja*, amelynek hivatása az egész országból az egyházmegyei központok révén befolyt adományokat egyházi felszerelések formájában az igények figyelembevételével, okos mérlegeléssel elosztani. Sajnálatraméltó tévedés, mikor az oltáregyesület csak a saját templomának ékességére gondol; és míg ott — nagyon helyesen — mindent megtesz Isten dicsőségére, addig — az oltáregyesület céljával ellentétben, nagyon helytelenül — egészen elfeledkezik a szegény templomokról, szűkkeblűen visszatartva az adományokat, amelyeknek rendeltetése pedig nem lokális (helyi) jellegű, hanem univerzális (általános), az összes szegény templomok figyelembevételével. Ha valahol oltárgyesületnek nevezi magát egy társulat, akkor tartsa is meg az oltáregyesület szabályait. A Szentszék az oltáregyesületet rengeteg kegyelmi kiváltsággal ruházta föl, de ezekben csak olyan oltáregyesületek tagjai részesülnek, kik a szabályokat megtartják. Könnyű belátni, hogy az Úr Jézusnak kedvesebb lehet, hogyha több szegény templomban nem szenved hiányt az Ő jelenléte a szükségesekben, mintha egy-két gazdag helyen iparkodnának minden, esetleg szükségtelen csecsebecsével is fölékesíteni templomát. A szegény templomok kérvényei nem az egyes oltáregyesületekhez érkeznek be, hanem a központba (Budapest, IX., Üllői-ú. 77. A magyar oltáregyesületek országos központja). Ámde hogyan elégítse ki a központ, ha az adományok nem folytak be? Az oltáregyesületi tagok, ha megfontolják az itt elmondottakat, szivesen le fognak mondani arról az örömről, hogy önmaguk adományozta ruhát vagy szerelvényt használatban lássák. Ezt az áldozatot is az Úr Jézusért kell meghozniok, aki majd fölismeri az idegen szegény templom egyházi ruhájáról is az adományozót és megfizet érte a nélkülözött öröm helyébe, az eucharisztikus Jézus kegyelméből fakadt igaz boldogsággal.

Az országos központi oltáregyesületben megvan a hozzáértés, megvan a munkaerő, megvan a munkakedv az egyházi munkák készítéséhez, de hiányzik a munkaanyag, mert nincs rá pénz. Ezen csak az összes oltáregyesületek összefogása és kötelességteljesítése segíthet. Az eucharisztikus Jézusért! «Kinek füle van a hallásra, hallja meg!» *Dr. Mátrai Gyula.*

SZERETET SZENTSÉGE!

Fehér, mint a hó, a kerek kis ostya:
Mi rejlik benne, mi van alatta?
Isteni Kisded, karja kitárva:
Szivedbe vágyik az ég Királya!

Mint a kerek föld óriás peremén,
Kisarjad a kicsiny virág,
Úgy küldte a kis kerek ostyában
A nagy Isten egyszülött Fiát.

Mint a vándor felhők eltakarják
A szebb, boldogabb örök hazát,
Az ostya színében úgy takarja
Az Úr Jézus is önmagát.

Ó, nagy Szentség, isteni szeretet!
Egyre hív: «Szeress, mint én szeretlek».
Szivedbe vágyik és ha beleszáll,
Nem ostya többé, lángoló tűz-ár.

A tabernaculumban vár reád,
Ne várakoztasd Őt már tovább:
Nem kérdezi ki vagy? — szegény árva,
Csak szived legyen Jézusnak tárva.

Egész napon át, beszél tehozzád:
Oktat, tanít és jó tanácsot ád;
Éjjel is ébren virraszt feletted,
Halkan suttogja: «Szeress, mint én szeretlek».

És ha már a szived halkan dobog,
Fáradt kezed imára kulcsolod,
Arcod halovány lesz s ajakod hideg,
Ó kérjed, hogy Jézust vigyék neked.

Majd ha már lelked testedtől elvál,
Szelid Bírádnak békecsókja vár,
Kit szíveden neveltél, ringattál,
Keblére von Ő és Szivébe zár.

Simó Regina.

Növekedés.*

«És Jézus növekedik vala bölcsességben és időben és kedvességben Istennél és embereknél.» (Lukács II. 52.)

Épen tizenkilenc századdal ezelőtt jött le Jézus emberi alakban a mi földünkre, még pedig nem kifejlett testben és erőben, sem a későbbi évek érettségével, hanem mint tehetetlen kis gyermek. Az újonnan született gyermekek gyengeségét, teljes függő viszonyát választotta és Máriának volt az a kedves föladata, hogy táplálja Őt és gyermekéveiben szeretettel gondozza; hogy Istennek kicsiny lábait megtanítsa arra, hogyan járjanak a földön, amelyet Ő maga réges-régen teremtett.

Ezt Ő maga akarta így önmaga számára és követőitől is ugyanezt kívánja. Növekedni, észrevétlenül növekedni, ime ez az Isten törvénye. Némelykor megtörténik, hogy hirtelenül belenyúl az emberi lélekbe, amikor ugyanis ez utóbbi Teremtőjének nagylelkűségét hősies áldozatok árán viszonozza és ekkor történik, hogy az emberek csodálkozva szemlélik a szentet ott, ahol az imént még egy bűnös járt; mint látták Pált

* *Változatlan Barátom.* Ötödik sorozat 1922. Le Buffe Ferenc S. J.

Saul helyett és Máriát Magdolna helyében. De ritkán jár el így az Isten teremtményeivel. Mindnyájunknál rendszeres haladást lehet tapasztalni az Ő növekedésében lelkünkben. A mai bűnösből talán évek mulva szent lesz, ha ugyanis bátran nekiáll a munkának. Ez oly igazság, mellyel gyakran igen nehéz szembeszállnunk is még nehezebb azt megvalósítanunk. Vannak pillanatok, amidőn a kegyelem kérőleg hivogat, ilyenkor örömmel készek vagyunk meghalni is Érette és gyáva életet hősies módon befejezni. Lélekszakadt sietség, gyors szolgálat és hirtelen zuhanás, mely halált hoz magával, nem oly nehéz dolog, mint bátor szemmel tekinteni az ismeretlen jövőbe, a hosszú nehéz munkára, mely reánk vár; ez a vértanúk iskolája. Pedig ez vár reánk és igen hasznos volna erre sokszor gondolni, akkor nem gyengítené el szivünket a bátortalanság. Honnan van az, hogy sértő szavak jönnek ajkainkra, hogy lusták vagyunk a munkára, hogy nem jól végezzük imáinkat, hogy mindennapi kötelességeink teljesítésében oly sok önzés mutatkozik? Ez azt jelenti csak, hogy még növekednünk kell. Ó! ha szivünkben rejlik ezen hanyagságunknak oka, akkor feddjük meg jól önmagunkat; de még ezen esetben is arról tanuskodik e gyermekiesen akart hanyagság, hogy nagy változásra van szükségünk, hogy Krisztus teljes hasonlatosságához érjünk. Nagyon is igaz, hogy «ha olyan lennék, mint amilyennek lennem kellene, akkor nem így cselekednék» és ezért épen arra kell törekednünk minden erőnkből, hogy «olyanokká legyünk, amilyeneknek lennünk kellene». A természetben mindenütt tapasztaljuk a növekedést, a köveknél és a növényeknél, a négylábú állatoknál és az embernél egyaránt. Mily vakmerőség volna tehát, ha a lélek életében máskép akarnók ezt.

Jézusom, én Barátom! Ismered szivemnek gyengeségét, tudod, mennyire fáj Irántad való szeretetemnek, és mennyire ellankad bátorságom, ha látom mily keveset haladok előre és mennyire távol állok a Hozzád való hasonlóságtól! Úgy tünik föl előttem, mintha elvesztek volna az évek és gyümölcsük alig van, és nehezemre esik imára kulcsolni üres kezemet, melyről azt hittem egykor, hogy telve van. Adj, ó édes Üdvözítőm! türelmet, hogy saját könnyelműségemet, gyermekességemet el tudjam viselni, bár már hosszú évek óta érettnek kellene lennem; türelmet, hogy nyugalommal megvárjam, míg az évek lassú munkája teljesen kialakítja bennem a Te képedet! Juttass nekem a Te fáradhatlan türelmedből, ha csak parányit is, még mindig tartó gyermekességemnek elviselésére.

«Ó, milyen gyermekes vagyok, csodás tévedésekben élek,
Vakmerő reményeket táplálok és elragad képzeletem!
Emlékszem még az időre, mikor oly nagynak és magasztosnak
Tünt fel előttem a férfikor. Most látom csak
Mily gyermekesség volt ez is.»

A kenyértörés.

Kenyeret törni akkor szoktunk, midőn éhezőknek ételt adunk... Akár magunk, akár gyermekeink, akár embertestvérünk az éhező, mindig a szent kereszt jelével előzzük a kenyértörést. A puha kenyér lecsillapítja az éhséget s ha mellé adjuk szerető lelkünket is, akkor megédesíti és megkönnyíti az élet nehézségeit is. Azért édesebb a szülői kéz törte fekete kenyér, mint a rideg lélekkel odadobott hófehér cipó!...

Az evangéliumi Mester életében háromszor találkozunk a kenyértöréssel. Az első alkalommal a csodás kenyérszaporításnál, másodszor az utolsó vacsorán és harmadszor az emmauszi tanítványoknál.

a) Amikor ezrével sereglik a nép az Úrhoz, emelkedett lélekkel szól hozzájuk az Istenországáról. Vágyakozó lelkük úgy fogadta az Isten igéjét, mint a szomjazó föld a permetező esőt. Szinte elfeledkeztek az időről; pergett a perc, az órák napszakká szövődtek s egyszer csak kinzó követelődzéssel jelentkezett az éhség. Az evangélium szerint a Mester szeme látta meg azt is legelőször. «Szánom a sereget!» Nem akarja étlen-szomjan elbocsátani őket, kenyeret akar szegni nekik, hogy csillapítsa kinzó gyötrelmüket. «Nemcsak kenyérrel él az ember», mondotta egy alkalommal a kisértőnek; de azt is tudja, hogy az Úr igéjének lelki eledele mellett a test is fellép követelő igényeivel. Kenyértörésre gondol tehát! Bármennyire megijednek a tanítványok ezen terv elgondolásán, mégis engedelmesen elébe hozzák az öt árpakenyeret s áhitatos lélekkel nézik égre tapadó szemeit és imát mondó ajkait, melynek buzgó fohászkodása nyomán — megtöri az első kenyeret... És a kenyértörés után ánnyi morzsa marad, hogy tizenkét kosarat megtölt a törmelék.

Különös, isteni erővel végbevitt kenyértörés. Az irgalmas szamaritánus lelke fogta meg az Úr lelkét, midőn e szent cselekedetre határozta el magát, melyben ötezer embert elégített ki öt árpakenyérből.

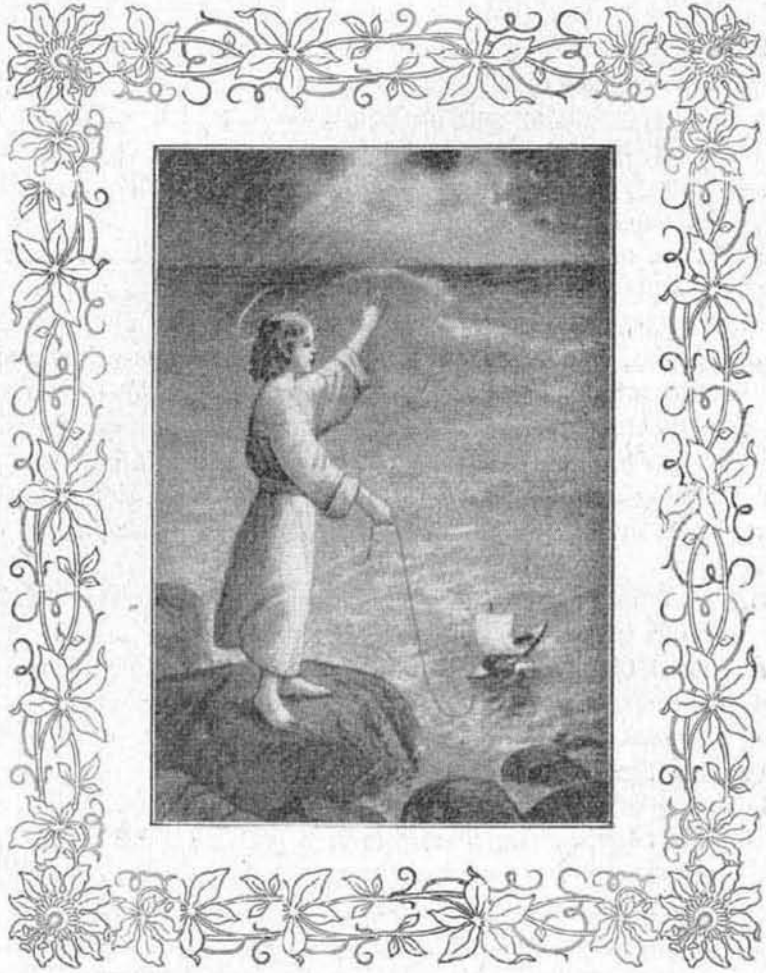
De az a kenyértörés jelkép is volt. Maga az Úr mondotta az őt kereső és követelő népnek: «Kerestetek,... mivel a kenyerekből ettetek és jóllaktatok! Ne veszendő eledelért fáradjatok, hanem olyanért, amely megmarad az örök életre, melyet majd Emberfia ad tinektek», (Ján. 6, 26—27.) Mintegy jelezte ezzel: Lesz egy titokzatosabb kenyértörés is, amelyben igaz lesz az a csodás mondás: «Az én testem valóban étel és az én vérem valóságos ital». (Ján. 6, 56.)

b) Ez a megigért kenyértörés az utolsó vacsorán tényleg megtörtént: «Midőn pedig megvacsoráltak, vevé Jézus a kenyeret, megáldá és megszegé és adá tanítványainak és mondá: vegyétek és egyétek ez az én testem». (Máté 26. 24.) Ez az a kenyérszegés, amelyről a csodás

kenyérszaporítás alkalmával igéret történik, amely a távozó Krisztus helyett csodálatos és titkos módon őrzi Krisztus jelenlétét. S a tanítványok részesültek ebben a kenyértörésben. Ennek a kenyérnek a tápláló ereje nem a testet fejlesztette, nem a gyötrő éhséget csillapította le, ennek a csodás kenyérnek ereje, a lelki erőknek nagyobbítása és a jóra való készségek fokozása, a rossz elleni küzdelemben való erősödés. Ez is kenyér, ez is táplálék csakhogy az ember értékesebb részének, a léleknek étele és tápláléka. Azért mondja méltán az Úr: «Az én testem bizonnyal étel, ...aki eszi az én testemet... énbennem lakik és én őbenne». (Ján. 6, 56—57.) Szeretnénk belelátni az apostolok lelkébe, szeretnénk látni azt a titkos átváltozást, amelyet az első szentáldozás okozott lelkükben és ha mindezt észlelhetnénk, akkor tudnók megérteni, hogy mit jelent az, hogy részesültek a csodálatos és szent kenyértörésben. Ez a szent kenyértörés azóta állandóan ismétlődik, midőn az Úr házában kis kenyeret törnek és ezren és ezren elégülnek ki belőle...

c) Harmadszor Emmauszban tört kenyeret az Úr. A fájdalmas nagypéntek után harmadnapon búbánatos lelkű tanítványok mennek Emmaus felé. A melléjük csatlakozó idegen beszédbe elegyedik velük és csodálkozva hallgatja a tanítványok lemondó beszédét: «Te vagy-e egyedül jövevény Jeruzsálemben, ki nem tudtad meg, amik abban történtek e napokban? ...Mi pedig reménylők, hogy ő megváltja Izraelt. És most mindezek után harmadnapja ma, hogy ezek történtek». (Luk. 24, 18—21.) A titokzatos idegen magyarázni kezdi a Szentírás szavait: «Nem ezeket kellett-e szenvedni Krisztusnak és úgy menni be az ő dicsőségébe. (Zsolt. 109, 7.) És elkezdé Mózesen és mind a prófétákon, fejtegette nekik mind, amik az irásokban felőle szóltak». (Luk. 24, 26—27.) Majd kedves hivásukra velük marad, hogy együtt töltsék az estét. A vacsora alkalmával történik az Úr harmadik titkos kenyértörése: «És lőn mikor letelepedett velük, vevé a kenyeret és megáldá és megszegé és nekik nyújtá». «És megnyilának az ő szemeik és megismerék őt». (Luk. 24, 30—31.) Akik tudtak az első és második kenyértörésről, azok a külső formában is ráismertek az Úr szent cselekedetére. Mikor pediglen vették a csodálatosan megáldott és megtört kenyeret, akkor a lélek titkos átváltozásában érezték meg: jelen van az Úr. «Maradj velünk, mert már esteledik és már hanyatlik a nap» (Luk, 24, 29.), mondták a tanítványok az útját folytatni akaró idegennek. Lelkükben pedig éjszaka volt, a kétségek sötét éjszakája, de a kenyértörés után fény derült a lelkükre, eloszlottak az éjszakai árnyak, világosság derült életükre és érezték: hogy velük van az Úr. Ez a kenyértörés a másodiknak az ismétlése, ebben is a lélek nyert táplálékot s csak látszólagosan vettek kenyeret, valójában az Úr szent testében részesültek...

Minden kenyértörésben valami módon az Úr Jézusra kell gondolni. Ha igazi kenyeret törünk, hogy éhségünket csillapítsuk, akkor azért, mert a mindennapi kenyérben az Úr Jézus ajándékát vesszük; ha

Jézusra bízzuk életünket!

pedig a templomban, az egyház szolgája töri részünkre a legszentebb kenyeret, akkor még inkább az Urra kell gondolni, mert akkor az ő szent testét vettük lelkünk táplálására. Szerető lélekkel gondoljunk az Úr kenyértörésére, valahányszor részesülünk az Úr kenyértörésében...

Dr. Marczell Mihály.

A szentségi Jézus hűtelen sáfárai...

A LEGMÉLTÓSÁGOSABB OLTÁRISZENTSÉG térdre kényszeríti az embert és azután szeretetre, áldozatkészségre, heroizmusra ösztönöz. Mindehhez természetesen élő, mély és gyakorlati hit szükséges. Mármost mennyire fájó azt látni, hogy akadnak lelkek, akik a végtelen isteni szeretet eucharisztikus tűztengerénél hidegek, érzéketlenek tudnak maradni, sőt helytelen életükkel újabb bánatot okoznak a szentségi Úr Jézusnak és «újra megfeszítették, amennyire rajtok állott az Isten Fiát és csúfot űztek belőle». (Zsid. 66). És ezek között választott lelkek is vannak!

Kérdés, hogyan kell nekünk gondolkoznunk és ítélnünk az Úr Jézus hűtelen, méltatlan szolgáiról?

Elsősorban az alapvető igazságot ne tévesszük el szemünk elől: minden jó, ami a kath. Egyházban történik, mind *Krisztus* műve! A szentmise ereje, a szentségek hatásai, a kegyelmi élet, az Egyház fennmaradása stb., mind Krisztus Urunk csodálatos munkája: «Ime, én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig», (Mt. 2820) — mondotta Ő.

A pap kötelessége: Krisztust képviselni, helyettesíteni, kötelessége úgy élni, hogy elmondhassa magáról szent Pállal: «Kérlek benneteket, legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé». (1 Kor 416). És ha olyan papokat látunk, akik ezt nem teszik, akkor *Montaigne* felfogását kövessük:

«Hiú volt azoknak fáradozása napjainkban, akik árnyékot akarnak vetni az Egyház igazságára szolgáinak hibái által; az Egyház ugyanis *máshonnét* veszi bizonyítékait; ostoba módja ez a bizonyításnak, mely mindent összezavarna; egy tiszta erkölcsű embernek hamis véleményei lehetnek s viszont egy gonosz ember igazat hirdethet, még olyan is, aki maga nem hiszi».

Ha pedig valaki — ezek a neves *M. Weiss* gondolatai — csak azért fordítana hátat a kath. hitnek, mert a jó Isten a hit ápolását, terjesztését gyenge emberek kezébe helyezte, az ilyen csak *ürügyet* keresne arra, hogy a maga hűtlenségét szépítse.

Aki afeletti haragjában hadakozik a kath. Egyház ellen, mert a jó Isten tökéletlen eszközöket is használ fel céljai elérésére, az ilyen *felségsértést* követ el, épúgy, mint az a katona, aki azért árulja el az ellenségnek a várat, mert a legfőbb hadúr a vár védelmét oly egyénekre bízta, akik az ő — a katona — felfogása szerint, nem eléggé alkalmasak erre.

Aki a hűtlenségek láttára, amelyekkel papok vétkeznek (hisz ők is emberek) fölséges hivatásuk ellen, nem lesz kötelességtudóbbá, — aki nem ragadja meg görcsösebben a Krisztus zászlaját, amikor maga körül a zászlótól való gyászos szökéseket lát, — aki nem szánja el magát, hogy kitart a gáton, mégha egyedül marad is, — az olyanoknak, akik minderre nem képesek, nemcsak nincs joguk a hűteleneket elitélni, hanem attól kell tartaniok, hogy ők is bukni fognak!

N. Konstantin császár, amikor vétkes papokat vádoltak előtte, így szólt: «Ha én papot vétkezni látnék, császári palástomat dobnám rá, hogy a vétek ki ne tudódjék».

Ennek az az értelme, hogy mi magunk ne legyünk soha pletykahordozók (a szomorú tények mellett tengersok a ráfogás és rágalom!), ne beszéljük el, főleg nem jóakaratú emberek jelenlétében, a jó Isten feledékeny, hűtelen szolgáinak botlásait. Ellenben: imádkozzunk sokat, nagyon sokat lelkipásztorainkért, sok szentáldozást ajánljunk fel értük, támogassuk így őket nehéz hivatásukban. Nyújtsunk továbbá sűrűn *engesztelést* az Úr Jézus papi szent Szivének a megtévedtekért. A szent Szivnek úgyis ez a legnagyobb szomorúsága, hogy ma is — és minden időben — vannak Judások.

A buzgó hívek, az «*Örökimádás*» olvasói hitük próbáját lássák abban, ha egyházi emberek sajnálatos letöréséről kénytelenek olykor tudomást szerezni és jusson eszükbe az isteni Mester ajkáról elhangzott rendíthetetlen igazság: «Bízzatok, én meggyőztem a világot» (Ín. 1633) és szent Pál biztosítása: «Minden, aki őbenne — Krisztusban — hiszen, meg nem szégyenül». (Rom. 1011). *Hidasi József.*

Levelek egy Barátnőmhöz!

Irta: *Kolosi K. Aloyzia.*

Kedves jó Erzsikém.

Látom soraidból, hogy nagy érdeklődéssel tanulmányozod hitoktatónői pályánkat. Mint irod, a gyerekek és emberek részéről tapasztalt nagy hálátlanság ezen a pályán erős jellemet és mély lelki életet követel. És Te ezt a világban élőknél szinte lehetetlenségnek tartod. Szerény véleményem teljesen más. Az emberek hálátlanságával meg kell barátkozniok azoknak, kik Krisztusért állnak harcba. A mi kis fehér csapatunk talán ép azért lángol, gyujt, világít, mert önként vonult Krisztus fehér lobogója alá. Hogy tarka köntösökkel járunk? hogy külsőnk ép olyan mint a többi lelkeké, kik járnak az élet különböző utain, ez nem tesz semmit. A huszadik század létesítette ezt a kis apostoli gárdát. Épen ez a század, mely a külsőségek rabja, adta az alkalmat arra, hogy minden külső formát mellőzve, krisztusi lelkületre törekedjünk. Tudom, hogy sokan nem nézik jó szemmel a nőket ezen a pályán, mert nem tudják

azt megérteni, hogy a női lélek gyengédségénél fogva alkalmas arra, hogy összekötő kapocs legyen Isten és a gyermeki lélek között. Csendes názáreti életnek látszik a hitoktatás az iskolákban, ki csak így itéli, de ki bele lát ebbe a csendes életbe, az érzi és tudja, hogy a boldogságnak apró fehér virágait itt ültetik, az tudja, hogy a társadalomnak alapköveit itt rakják le. Tele van ez a látszólagos csendes munka boldogsággal, bár nagyon sokszor keserű könnyekkel. Hányszor, de hányszor feljajdul a lelkünk, ha a gyermeknél tapasztaljuk a szülőktől beléjük oltott nemtörődömséget Isten iránt. De aki önzetlen szeretettel állt az emberek közé és életét adja a lelkekért, legyőzi e fájdalmat, szivesen tűri a hálátlanságot. E földön ne is érjen soha elismerés és akkor tudom, hogy Mesterem egykor mindent megfizet majd nekem.

Igazad van, erős jellem kell ehhez a pályához, sok erő, mély hit és krisztusi szeretet. De honnan? — Barátnőm! *Csak az Eucharisztiából!* Mert ezen a pályán nem az fog célt érni, ki a tudomány magas szárnyain akar repülni, ó nem! Ide az apostolok egyszerűsége, a vértanuk erőssége és Krisztus végtelen türelme és alázatossága kell! — Türelem! ezzel írják körül az iskolákat és egyetemek falait a családi szentélyt és ez a türelem meg fogja hozni a békét. A türelem erénye nélkül a pedagógus valódi szörnyeteg lesz a gyermekek szemében és bizalmat, szeretetet sohasem nyer viszonzásul.

Mint irod, mély lelki élet kell e pályánkhoz. — Igen! jellem és erő csak mély lelkekben lakik. A mély lélek pedig csak az oltár árnyékában lesz azzá! Látod már tehát, hogy miért írtam első levelemben a gyakori áldozásról? Krisztust kell hirdetnem, de ha Vele gyakran egyesülök, akkor mintegy élő tabernákulum leszek és akkor kicsinyeim közt járva, Krisztus fényét viszem magammal. Az igazi szeretet gyönyörűségét az egyesülésben leli és ezen egyesülés nélkül nincs összharmónia. Hogy te nem tudod elképzelni a mély lelki életet a világban? Ugyan édes Barátnőm! ez a középkor felfogása volt, a mi napjainkban sok másképen van. Becsülöm azokat, kik mindenről lemondva zárdába vonulnak, de sokkal szebb hivatás itt kint a világban járva ép oly lelki életet élni, mint a zárdákban. Magam is szépnek tartottam mindig ezt a pályát, de az önkéntes apostolokra a világnak igen nagy szüksége van. — Miért menekülnék a világból? Mert vonz? Nem úgy van ám az, édes Barátnőm! szép az élet! nagyon is szép, ha az én lelkemből mindenre rávetődik az Eucharisztia fénye! Kedvesek az emberek, ha értékelni tudom azt a drága igaz gyöngyöt, mit magukban hordoznak: halhatatlan lelküket.

Gondolkozzál csak kissé és átlátandod, hogy mindenkinek olyan az élete, amilyen a lelkülete. Ha szomorúan nézel az életbe, csak szomorúságot fogsz látni, ha kacagva nézed, az is kacag reád. De se az egyik, se a másik nem felel meg a mi hivatásunknak.

A hitoktatónő legyen gyenge tavaszi napsugár, sötét égen szelid ezüst holdfény. Árvák közt anya, betegek közt orvos, de az Eucharisztia előtt mindig csak egyszerű tanítvány. Ölel barátnőd *Aloyzia.*

Az oltár árnyékában.

Josée des Manes után franciából átdolgozta *Benz. Csáky Ilona.*

Tisztán a kiváncsiság vezette Guéret Fernandot egy kirándulás alkalmával a gótikus ízlésű kis falusi templomba, melynek kapuzatán a kőbe vésett borostyán-levelek mohlepte, karcsú szűz Mária-szobrot vettek körül.

A tapasztalt turista már sok rejtett kincset fedezett fel szerény kis templomokban — ezért — bár híres szabadgondolkozó létére lelkét épen nem vonzották — sohasem ment el mellettük úgy, hogy egy percre be ne nézett volna.

Guéret Fernand festőművész volt, de vásznai eddig sohasem emelkedtek ki a tucatművek sorából. Hiába próbálkozott mindenféle tárggyal.

* * *

A nehéz ajtó nyikorogva nyilt s a nyirkos kövezeten, a vastag falak mentén szellemszárnyak suhogása hallszott.

Áhitatos csend uralkodott a sötét hajóban.

A művész csodálva szemlélte a pillérek harmonikus összhangját, a csúcsívek könnyedségét, az állatfejekkel ékesített bizarr oszlopfőket, az elefántcsontberakású, faragott kereszútat.

S míg elbájolva lépett beljebb, hirtelen, mint egy fényesszárnyú, óriás pillangó, egy napsupár tévedt be az oszlopok közé: aranyglóriába vonva a szentségházat és mosolyt csalva a komoly kőszentek arcára. A tarka üvegfestményeken átszűrődő búcsúzó napfény minden kis zúgba elhatva, csodálatos életre keltette a tárgyakat.

Az oltár lépcsőin kék búzavirágok nyiltak; szűz Mária szobra előtt violaszínt öltöttek a liliomok, rózsás pírban égtek a fehér rózsák, míg a pirosak lángvörösekké váltak. A falakon lombfüzérek imbolygó árnyai lengtek. A templom mintegy megtelt meseországbeli, csodás virágokkal, tündérvarázslattal, illattal és bájjal.

A festő elragadtatva állt, ott, kezeit önkéntelenül összekulcsolta. Ellenállhatlan vágyat érzett a varázslat megörökítésére — s a sötétség beálltával hagyta csak el a szent helyet.

* * *

És napokon át ott dolgozott, a csodás világítású nagy ablakok alatt. Mikor egyik művével elkészült, más és újra más szépség ragadta meg figyelmét. Igy egymásután hat-nyolc képet festett.

— Ki hitte volna rólam — gondolta —, hogy templom-festővé leszek?

És szinte restelkedve küldte el képeit a legközelebbi kiállításra: «Mit szólnak vajjon a kollegák?...»

Mily nagy volt csodálkozása, midőn egy szép nap reggelén a napilapok művészi rovatjai telve voltak vásznai dicséretével!

«Guéret Fernand idei festményei» — így szólt az egyik bírálat — «meglepetésszámba mennek. Megkapó közvetlenséggel és erővel fejezik ki a szent helyek csodás báját. Az aranyvilágításban szinte ott lebeg a tömjénfüst árnya. Ez a művész az ihletett hivő ecsetjével dolgozott.»

Guéret Fernand kacagva tette le a lapot.

— No, ez a kritikus jó emberösmerő! De ha már megtaláltam a szakmámat, maradjunk mellette, ...ezentúl csak templomokat festek!...

* * *

És művészi becsvágya szentélyből-szentélybe vitte. Százszámra festette a templomképeket; csakhamar nagy hírnévre és vagyonra téve szert.

De az Úr szent jelenlétében lassanként átalakult a lelke is. Aki azelőtt csak a szent falak külső varázsát észlelte, most érezte Lakójuk ellenállhatlan báját, hallotta hívó szózatát... és esténként, mikor az ecsetet letette, homloka vágyó elmélkedésben nehezedett az oltár vasrácsára. A mindent átható isteni kegyelem hajnalhasadása elűzte a lelkére boruló sötét árnyakat... és megismerte az örök Szépség és Jóság forrását.

S egy nap ecset és vászon nélkül lépett Isten házába, hol egyenesen a gyóntatószékhez sietett. ...Guéret Fernand ezen az emlékezetes napon minden hírnévnél, dicsőségnél és gazdagságnál nagyobb kincset talált: szivét eddig soha nem érzett ujjongó öröm lepte el.

Hitt, remélt és *szeretett!*...

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Előri János.*

I.

Tizenegy óra volt este, Gondi Tamás szerint: éjjel. Neki már elég volt «a taktusra mért bolondság.» Kegyetlen józansággal ugrálásnak nevezte, amit mások táncnak mondanak. Fáradtnak érezte magát. Jóllakott a füle az érzelgős muzsikától, a sűrű valcerek fájdalmas siránkozásától; a szeme meg a sok tettetett mosolytól; a szive a gyakori bókoktól, amiket a gondtalan lányoktól kapott. Sokat kapott, mert szép

szál fiú volt a Tamás; fehér plasztronja úgy feszült nagydomború mellére, mint egy középkori lovagéra a páncél. Kék szemében szelid tűz, nyugodtság, valami megnevezhetetlen finomság és értelem égett. A szája szögletén, ha mosolygott s ajkán a kis gödröcske, mint valami veszedelmes verem, amibe bele lehet esni s nem egykönnyen lehet belőle kijutni. Szóval, Tamás hazakészülődött. Csupa udvariasságból egy-kettőt még fordult a jajongó hegedűszóra, mint aki a háziasszony kedvéért még egy-két falatot lenyel az émelygős édességből, valami zsúron, vagy uzsonnán, bár sehogysem ízlik neki.

— Nézze Tamás, maradjon még; ne rontsa el a jókedvünket — ugrott eléje Tárnok Mariska, mikor Tamás már megfogta a kilincset, hogy az előszobába menjen a kalapjáért s kis ezüstfogantyús sétapálcájáért.

— Láthatta mily szivesen fogadta a mama; meg a papa is annyira örült, hogy eljött hozzánk.

— Én már álmos vagyok Mariska. Nem szoktam meg a későnfekvést. Még a kedves papával akarok csak szólni, még egyszer gratulálni akarok neki a kitüntetéshez.

— Istenem ez már mégsem járja, hogy ennyire siet, ilyen korán! Eleget tanult tíz hónapon át, eleget éjjelezett — láttam az indexéből. Szórakozás is kell. Tudom, ha akarná, kibirná ezt az egypár órát. Három hét mulva úgysem lesz már köztünk.

— Igaza van a Mariskának, kiáltoztak a lányok kórusban, akik eközben már, mint valami élő sövény vagy kordon álltak félkörben a menekülni készülő Tamás előtt.

— Jelenlétemmel csak lehangolnám a társaságot. Az unalom, tetszik tudni, nagyon ragadós. Kár volna a jókedvükért. Épen azért szinte kötelességemnek tartom, hogy jómulatást és jóéjszakát kívánjak.

— Igen sajnáljuk, igazán sajnáljuk Tamás. De ha gondolja, nem akarjuk erőszakkal visszatartani; pedig talán még ehhez is kedvem volna — mondta Mariska a fejét kissé félrehajtva, kissé kacéran, kissé könyörögve a kérlelhetetlen középkori kőszivű lovagnak, Tamásnak.

— Három hét még hosszú idő, fogunk addig még szórakozni eleget, Mariska. Eggyel úgyis többen voltunk mi fiúk, mint maguk lányok. A mérleg úgy fog majd jól játszani, ha hét ilyen kis pillangóval, hét ilyen jókedvű, mondjuk: jó madár van szembe, Persze a tizedes mérlegről érise a hasonlatot.

— Csak csúfolódjék megint — fenyegette meg Tamást az egyik leány. — Szokása ez már. Köszönheti, hogy eddig ki nem kapott érte. De ezért lakolni fog! — és kedvesen mosolygott a fenyegetéshez. — Azért is jókedvünk lesz, ha el is megy, sőt még holnap is, talán egy hét mulva is nevetünk majd; lehet, tudja, lehet hogy magán Tamás — s

máris súgott valamit a mellette álló fiúnak; aki nyomban kisurrant az ajtón, de félperc mulva már megint az előbbi helyén volt.

Tárnok bácsi is megjelent e pillanatban. A szóharc lármájára kijött a fiatalokhoz a szomszéd szobából, hol barátaival és ismerőseivel szórakozott a nagy nap örömére. Kezdetben ő is a csatavesztett lányok pártjára állott, de mikor látta, (s hamar észrevette) hogy hiába a marasztalás még akkor is, mikor Feri meg Géza, a két bohém fiú próbálnak meg minden szóbajöhető fegyvert, csitította a lányokat: Tamás tudja a legjobban, ne erőltessük. És kikisérte vendégét, ki először távozott. Tamás kalapja azonban nincs sehol. A sétapálca, az meg volna, de a kalap! Tudta mindenki, hogy a Gazsi rejtette el valahová az imént, de hogy hová, azt Gazsi nem volt hajlandó megmondani Tamásnak.

— Úgyis a templomba mégy holnap mihelyt nyitva lesz, ott nincs szükség a kalapra.

— Talán el sem hozta magával, a templomban felejtette — vágott Tamásnak vissza Teruska, a patikusék Teruskája, törlesztve a társaság adósságát Tamásnak.

— Oda se neki — mondta Tamás rettenthetetlen nyugalommal, miután egy kicsit még keresgélte a kalapot. Hol van az megírva, hogy kalap nélkül nem lehet menni. Én máskor is a lábamon szoktam járni. Haza visz az most is. Pá, jómulatást! — és már künn is volt az utcán.

Ejnye-ejnye, fiúk, lányok, ezt még sem kellett volna tenni. Szegény Tamás, még megneheztel érte — mondta Tárnok mama a kacagó fiataloknak. — Én félek, hogy megneheztel.

— Dehogy neheztel, mama. Más gondja is van, mint ránk neheztelni. Fogadok, holnap tízig már itt lesz a kalapért, ha másért nem, hát csakhogy lássa-hallja: milyen jókedvünk lett a kalapeltünésre. Örül ő annak s tréfából szivesen vállalkozik a balek szerepére is, csak jókedvet láthasson. Nagyon komoly fiú, de azért szereti a tréfát is.

— Mondhatom, jó fiú nagyon, csak ne volna olyan szentes — mondta Gábor, mikor a szobalány jelentette, hogy kész a feketekávé, tessék.

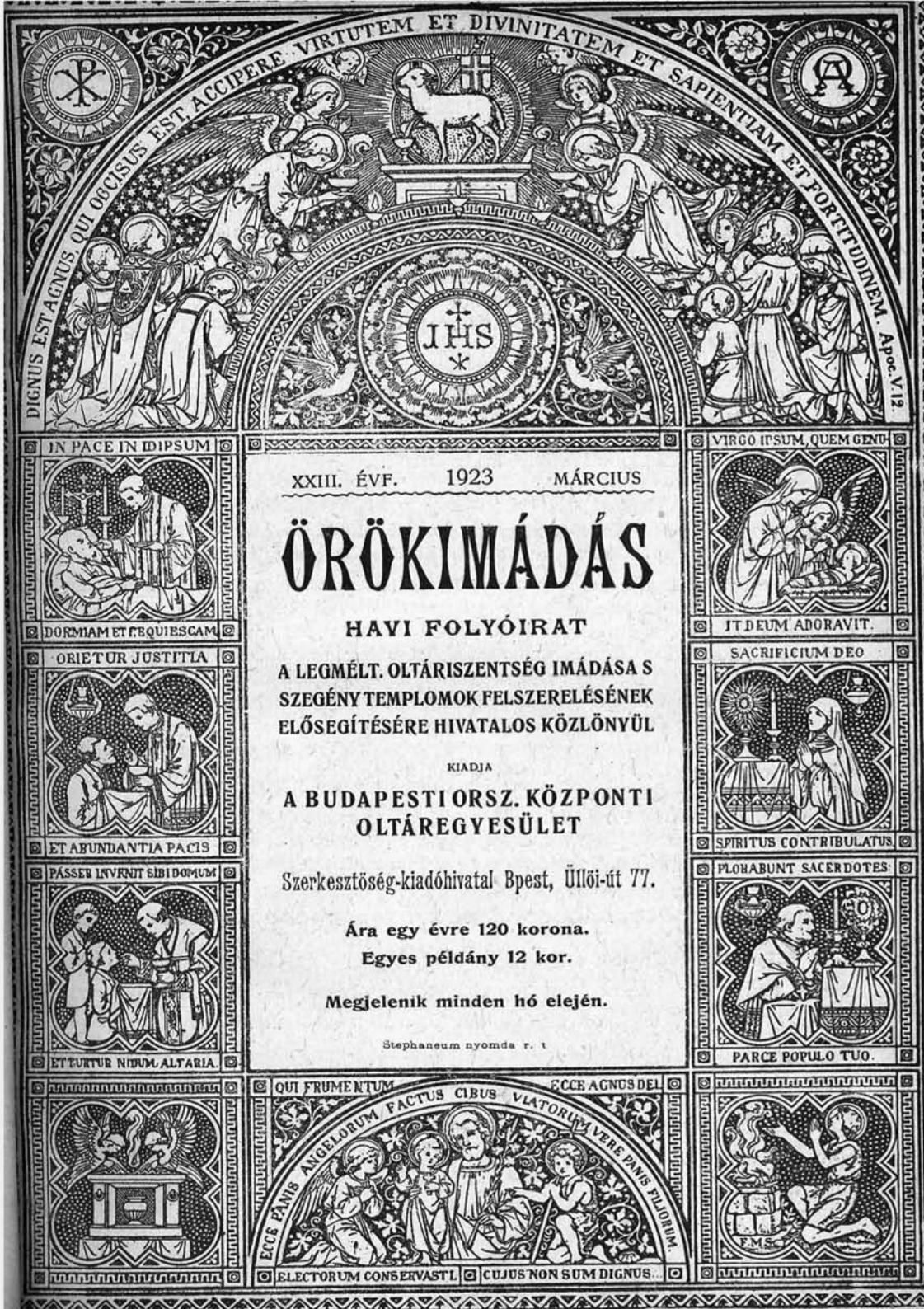
Az asztalnál természetesen Tamás volt a beszéd tárgya.

— Szereti a tréfát, de szó ami szó, a templomot még jobban szereti — mondta Géza, ki úgylátszik legközelebbről ismerte őt s akit Tamás legközelebb engedett a szivéhez. Most harmadéves jogászok mindaketten. Ott az egyetemen, idehaza is folyton együtt vannak, hát szinte el sem tudnának lenni egymás nélkül.

(Folytatás következik.)

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXIII. ÉVF. 1923 MÁRCIUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 120 korona.
Egyes példány 12 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Az Oltáregyesület szelleme. — *P. Le Buffe S. J.:* Lelki gyötrelmek (elmélkedés). Angolból. — *Óhegyi Balázs:* A keresztem. — *Dr. Marczell Mihály:* A kenyértörés. II. — *Kolosi Aloyzia:* Levelek Barátnőmhöz. III. — *Oltáregyesületi élet.* — *Lovich Ilonka:* Fantázia. — Tárca. *Előri János:* Fölkel a Nap.

Lelkigyakorlatok! A Központi Oltáregyesület lelkigyakorlatos házában (Budapest, IX., Üllői-út 77.) a csoportos lelkigyakorlatok megkezdődtek. Hamvazó szerdán kezdte el lelkigyakorlatát a «Virgo Reparatrix» kongregáció III. csoportja P. Biró S. J. vezetésével; február 18-án pedig az Oltáregyesület választmánya terjesztőnői és a «Fájdalmas Anya» és «Keresztény Anyák» kongregációs csoportjai P. Somogyi S. J. provinciális vezetésével.

Lelkigyakorlatok lesznek még:
Február 28-tól március 4-ig Szent Anna csoportja számára.
Március 7—11-ig Virgo Reparatrix II. csoportja.
Március 14—18-ig Oltáregyleti tagok.
Március 21—25-ig *francia* nyelvűek számára.

A «Miskolci tudósítóból» közöljük a következőket:

A világ összes keresztényeinek imája az elszakadt keresztények és a nem keresztények belépéseért a katholikus anyaszentegyházba.

1908-ban a «Lampe» c. anglikán ujság ajánlotta először ezt az imát. A katholikusok velük végezték, mire a «Lampe» szerkesztője és az általa alapított «Engesztelő Egyesület» katholikussá lett. Az imát X. Pius és XV. Benedek pápák jóváhagyták. Ez az első eset a reformáció óta, hogy katholikusok és protestánsok a kereszténység egyesüléséért közösen imádkoznak. Ezt az imanyolcadot az egész világon évenkint megismétlik. Végezzük ezt az imát mindnyájan, hogy minél előbb «egy akol legyen és egy pásztor».

IMA. *ANTIFONA. Hogy mindnyájan eggyé legyenek, amint te, Atyám, énbennem és én tebenned, úgy ők is mibennünk eggyé legyenek és így elhigyje a világ, hogy te küldöttél engem.* (J. 17. 21.) *V. Mondom neked, te vagy Péter. R. És e kőszáltón fogom építeni Anyaszentegyházamat.*

KÖNYÖRGÉS. *Uram, Jézus Krisztus, ki azt mondtad apostolaidnak, békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, ne nézd az én bűneimet, hanem a te Egyházad hitét s engedj neki kegyesen a te akaratod szerint békét és egyességet. Amen.*

A. M. D. G.

Misealapítványok érdekében közöljük, hogy az Oltáregyesület az Örökimádás templom számára nem fogad el többé *pénz*fundációt. Misealapítványul csak ingatlan vagy telekkönyvezés útján biztosított évi terményjáradék szolgálhat. A folyton változó pénzérték mellett a misék örökössége másképp nem biztosítható.

Az Örökimádás-templomban minden szerdán délután 1/4 6 órakor nagy bőjti ájtatosság van. A szentbeszédeket *dr. Kmoskó Mihály* p. kamarás, egyetemi tanár mondja.

Az oltáregyesület szelleme.

A NAGYBŐJT violaszinű mezejéből nagy felkiáltójelként emelkedik ki Krisztus véres keresztje, hogy a *legáldozatosabb szeretet* evangéliumát hirdesse minden népnek. Krisztus irántunk való szeretetből önmagát áldozta értünk. Az Ő szelleme, az Ő szeretete most is csak *áldozatos* lehet.

Az oltáregyesület középpontjában Jézus áll. Az oltáregyesület tagjai az Eucharisztia leplén keresztül folyton Krisztusra tekintenek; amit Nála látnak, amit Tőle hallanak, azt követik: Krisztus élete az ő csodásan beszélő tükrük: «*Van sok szép erény, de legszebb az áldozatos szeretet!*» Nagyszerű látvány a megtestesült Istenember: az Ég leereszkedése a földre; elragadóan kedves az Úr Jézus a Mester szerepében az emberek, a kisdedek között, mindenkinek könnybelábad a szeme az utolsó vacsorán a nagy Szentséget szerző Krisztuson, a legfenségesebb mégis a keresztet hordozó, a keresztfán önmagát feláldozó Jézus. Benne a legtökéletesebb szeretet, az isteni szeretet áldozott s mindent odaadott, ami Tőle tellett, mert önmagát adta egészen. Az oltáregyesület tagjainak Krisztus szellemében szinte versenyezniök kell abban, hogy az Úr Jézus iránti *szeretetük minél több áldozatot hozzon.* Az áldozatok szeretetünk tárgya, az Úr Jézus igényeihez szabottak legyenek. Nekünk Jézus végtelen elégtételére volt szükségünk; Ő azzal ajándékozott meg bennünket. Jézusnak jelenléte a legméltóságosabb Oltáriszentségben a hódolattal imádó, bensőséges szeretet mellett még külső tetteket is kíván, amely az oltáregyesület tagjainál az Úr Jézus isteni méltóságához illő egyházi fölszerelések előteremtésében fog megnyilvánulni. Mennyivel kisebb áldozat ez, mint amit Ő mutatott be értünk! Mennyire rajta kell lennünk, hogy *mindegyikünk megtegye a magáét;* hogy mindenki annyit adjon az oltáregyesület céljaira, amennyi csak telik tőle. Sokszor hallja az ember: «Annyit gyüjtöttek, annyit zaklattak már, hogy igazán nincs többé kedvem adakozni». És ezzel el van intézve. Jézus nem mondta,

hogy elég volt a véres verejték is a megváltásunkra, hanem teljesen odaadta magát a kereszten. Nekünk sem szabad hátratekintenünk: mit tettünk már eddig, hanem meg kell tennünk mindent, amit még tehetünk a jelenben.

Az oltáregyesületnek Magyarországon bámulatos alkotásai vannak. Az Örökimádás engesztelő szentségimádásra épült gyönyörű temploma, az egész éven át tárt kapujú, modern lelkigyakorlatos ház, az eddig segélyezett sok száz szegény templom az oltáregyesület eddigi tagjainak *áldozatos szeretetéről* beszélnek. De mi sem maradhatunk el elődeink áldozatkészségétől. Ha 20 évvel ezelőtt a falusi oltáregyesületi tag 50 tojás árát, 2 K-át tudott évente befizetni adományként, miért ne adhatna most évente 1500 K-t a gazdasszony, hisz most sem kell többet eladnia érte 50 tojásnál. Ez csak egy példa, de mindenki saját körülményeire alkalmazva érthet belőle. Falusi oltáregyesületek azt is megtehetnék, hogy nem pénzt, hanem terményeket adnának össze s azokat értékesítve az összeget juttatnák el a központba. Hollandia és Svájc buzgó katholikusai között minden vasárnap van valamiféle gyüjtés és mégsem sokallják, mégis tudnak mindig adni, mert az Ő Isten iránti szeretetük nem a Krisztus által is haszontalannak minősített «Uram-Uram» fohászkodás, hanem *áldozatos tettekből* áll. Ha valaki igazi tagja az oltáregyesületnek, megszívleli az elmondottakat. Jézus kér tőlem! Ne adjak Neki? Nem is vagyok akkor méltó arra, hogy az Ő legszűkebb környezetéhez, az oltáregyesülethez tartozzam.

A Központba vissza kell jönnie a fényes kiállítások korszakának, hogy méltó fölszerelés juthasson csonka hazánk minden rászoruló szegény templomának. *Csak áldozatos szeretet kell hozzá és meglesz.*

Dr. Mátrai Gyula.

◇◇◇

irígy szemmel nézem, ha mások egy kis dicséretet kapnak és oly keveset törődöm azzal, hogy ők mit éreznek. Azt álmodtam, hogy «felnőtt lettem» és íme most látom, hogy még olyan vagyok, mint a gyermek, amidőn durcás és akaratos, mert nem teljesítik kívánságát. Ó szomorú, nagyon is szomorú az a pillanat, amikor meg kell állapítanunk, hogy erős és halhatatlan lelkünk aljas játékszere törekvéseinknek és ilyenkor egész lényünket ellepi a megaláztatásnak érzülete és a hiábavalóságnak tudata. Igen, ekkor majdnem meg kell vetnünk önmagunkat. Ó osonjunk akkor a gethsemani kert árnyékába és nézzük, hogyan engedi át Krisztus, a mi Vezérünk, az Ő lelkét a «szomorúságnak», az «elhagyatottságnak» és a legnagyobb «keserűségnek» és hagyja közeledni maga felé Szentséges Kínszenvedésének borzalmait. Megtört és megalázott lélekkel leborulok Üdvözítőm mellé, megköszönve Neki, hogy át akarta szenvedni mindazt, amit oly gyakran érzek magam is. Ott maradok és szemlélem megtört és eltorzított alakját mindaddig, míg nem érzem, hogy visszanyertem régi bátorságomat, míg nem érzem azt, hogy tudok saját gyenge erőmmel tűrni, mert «nem több a szolga Mesterénél». Belátom, hogy változó szeszélyeim és eszméimnek nyomorult rabja vagyok s honnan van ez? Erősen eltökélt akarattal fölteszem magamban és szívből megújítom azon elhatározásomat, hogy botlásaimat mély megalázódással akarom ezentúl beismerni, mert akkor annál szebb hely vár reám a mennyországban; ennél többet pedig nem kívánhatok.

Édes Jézusom, mily különös és nyomorult teremtmény vagyok én! Olykor oly erősnek és nagynak képzelem magamat, mintha elértem volna már a teljes egyensúlyt mindenben és amidőn a valóságra ébredek, azt látom, hogy hiú álom volt az egész. Ez folyton-folyvást megismétlődik és némelykor annyira lesujtva érzem magam, hogy majdnem föladom a küzdelmet. Ó taníts meg ezen nehéz órákban, hogyan térdeljek le oda melléd a Kertbe, hogyan nézzelek és lessem el Tőled, amint bátor Sziveddel hasonló fájdalmat elviselsz, anélkül, hogy elcsüggednél vagy abbahagynád a küzdelmet. Esdve kérlek, adj nekem valamit a Te törhetetlen bátorságodból, hogy a küzdelemben el ne lankadjak.

«Légy velem, ha erőm hanyatlik,
Ha feszülnek és zsibognak
Az idegek; ha beteg a szív
És meglassul lényemnek egész szerkezete.»

Angolból: *J.*

Angyalföldön az idén megkétszereződött az «Örökimádás» előfizetőinek száma. Ennek az Oltáregyesületnek az «Örökimádás» 65 példányban jár. Miért ne lehetne így minden Oltáregyesületben?

A KERESZTEM...

(1919.)

Szent keresztem összetörték
— Ne legyen vigasztalóm.
Ha lesújt a fájdalom —,
Sárba szórták — ó a törpék!
A helyét is besöpörték
Szürke, álmos hajnalon.

Eltiporták a virágot
— Én ültettem, én neveltem,
Benne fürdött meg a lelkem —,
Most az nékem de hiányzott!
Összeszedtem szerteszórtan,
Sárbatiprott szép keresztem.

És a romok felett ottan
— Ők csak messziről nevették.
Gonosz lelkük dicső tettét —
Egyre sírtam és zokogtam
Könnyeimtől áradottan:
Boldogságom hogy elvették?!

De Jézusom felkerestem,
S meggyógyított erős szóval,
Édes-kedves biztatóval:
Ész keresztem, nagy keresztem.
Az Élet — de el ne vessem!
Ezt keressem, ezt szeressem,
Búban-bajban hűn kövessem.

Óhegyi Balázs.

A kenyértörés.

II.

«Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre», mondotta az Úr Jézus a csodálatos kenyértörésnél. A halódó Krisztus szavai ezek! Azé a Mesteré, aki végrendelkezik az emberiség jövő életére! — A szent vacsorán önmagát adta lelki eledelül; azt akarta, hogy ugyanily csodás feláldozás menjen végbe, valahányszor egybegyűlnek szerető tanítványai. Azt akarta, hogy *valóságosan* is érezhető legyen szent igérete: «Én veletek vagyok a világ végezetéig!»

Az apostolok átvették a végrendeletet és hűen, odaadóan kitartottak mellette. Amint szent Pál mondja: «Mert én az Úrtól hallottam, amit veletek is közöltem, hogy az Úr Jézus azon éjjel, melyen elárultatott, kezébe vette a kenyeret és hálát adva megtörte és mondá: «Vegyétek és egyétek, ez az én testem, mely érettetek adatik...» Átvették és hűségesen végrehajtották. Minden egybegyültük alkalmával *kenyeret törtek*... De ez a kenyértörés titokzatos vala. Megáldották s csak úgy törték meg, mert jól tudták, hogy «a kenyér, melyet megeszünk, az Úr testében való egyesülés».

A kenyértörés a régi, apostoli keresztények istentiszteletének lényeges részévé lett, nélküle nem volt istentisztelet. Az apostol térítő beszéde, a hivők buzgó imája csak előkészület volt arra, hogy megismételtessék az Úrnak csodás utolsó vacsorája. — Eleinte inkább a hét első napjain gyűltek egybe — bár egyes egyházakban naponta összejöttek — s imák

végzése után testvérek lettek a kenyértörésben. «Mikor pedig a hét első napján összegyültünk a kenyértörésre, Pál beszélgetésbe ereszkedett velük (Ap. Csel. 20, 7.). Mindenki érzi, hogy ez a kenyértörés az Úr Jézus szent testének vétele!..» Máshelyütt így ír a Szentírás: «Naponkint egy szívvel-lélekkel időztek a templomban és házról-házra végezték a kenyértörést.» (Ap. Csel. 2, 16.) A zsidók templomaiban (zsinagógák!) nem tarthatták, ott legfeljebb térítő beszédeiket mondhatták el. Félniök kellett az üldöztetéstől, — ezért voltak kénytelenek a magánházakba húzódni, hol templommá szentelte az Úr jelenléte a kicsi otthont. Ebben az időben igazán valóra vált az Úr beszédje: «Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük». Titokzatos módon, az utolsó vacsorának kenyértörési módján, a legméltóságosabb Oltáriszentségben! Mert e titkos jelenlétet mindenki ismerte. Határozottan és világosan megkülönböztette az egyszerű kenyérszegéstől. Minden hivő érezte, hogy az a csodás kenyér nem a test, de a lélek tápláléka. Azért mondja szent Pál apostol: «Az áldás kelyhe, melyet megáldnak, nem a Krisztus vérében való részesülés-e? És a kenyér, melyet megtörünk, nem az Úr testében való részesülés?» (Kor. I., 10, 16.)

És ha, látszólag valóságos kenyeret törtek, hatásaiban érezték, hogy az Úr szent testével táplálkoztak. A közönséges kenyér csak a test erőit szerzi vissza, ez a mennyei kenyér azonban a lélek feszüléseinek lett kiindulója. Ennek erejében mondottak le az őskeresztények vagyonukról, ennek erejével győzték meg régi, bűnös szenvedélyeiket, ennek ereje fejlesztette ki közöttük a testvéri szeretetet, ennek ereje töltötte be a bitó elé menő vértanuk lelkét. Lehet-e ily ereje a közönséges kenyérnek? Ez az erő Istentől nyert kegyelmi erő, mely az utolsó vacsorának kenyértöréséből áradt a hívők lelkébe.

Ebben az időben nagy szükség is volt erre a kegyelmi forrásra. Hisz a világ igazi meghódítása, tökéletes átgyúrása, átalakulása ebben a korban ment végbe. A régi emberekből krisztusi embert alakítani, a Krisztus-várók lelkét Krisztus eljövetelével betölteni — ez volt az apostolok Istenadta hivatása. Nagy, nehéz munka volt ez. A csodás kenyértörés isteni kegyelme nélkül alig lett volna lehető. Emberi munka sokat segít, de az Isten kegyelme nélkül terméketlen maradt volna a lelkek ugarában. Ezért olvassuk annyiszor, hogy az apostolok és híveik: «állhatatosak valának a kenyértörésben». Jól tudták, hogy énélkül ellankadnak és elszáradnak az élet útjain.

De különben is előttük lebegett az Úr parancsa: «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre». A szerető lelkek pedig örömmel követték az isteni Mestert s szerető lélekkel vettek részt az utolsó vacsora megismétlésében, a csodás *kenyértörésben...* *Dr. Marczell Mihály.*

Levelek egy Barátnőmhöz!

Irta: *Kolosi K. Aloyzia.* (Vége.)

Édes Erzsikém!

Szomorú soraidat igaz megértéssel olvastam. Bár leírtad szomorúságod okát, nem találom helyesnek ezt a kislelkűséget.

Vannak az életnek tövises útai, melyeken sírva járunk, de csak azért, mert nem értjük meg az Úr akaratát. A te lelkedet nem fogja érni soha olyan fájdalom, melyet elviselni ne tudnál. Mi emberek tesszük az életet olyan fájóvá azzal, hogy mindenben és mindenkor csak magunkban keressük. Hány embernek lehetne az élete paradicsom, de megelégedetlenségével pokollá teszi. Látod Erzsikém, te most azért keseregsz, mert rágalom, félreértés, megalázás ért. Azt gondoltad, hogy a pályánkon ilyen nem érhet? Szomorú tapasztalatokkal birok pár évi működésem óta. Hányszor csalt keserű könnyeket szemembe a félreértés fájdalma. A lélek telve szent odaadással, ég, lángol, áldoz s életet ád és mások sárral dobálják. De Isten akarata vagy beleegyezése nélkül semmi sem történik. Bocsáss meg tehát azoknak, kik téged bántanak, tégy úgy, mintha ezek volnának hivatva arra, hogy téged közelebb vezessenek Istenhez. Újból csak az Eucharisztia elé vezetlek, tizenketten voltak, Krisztus tudta Júdás szerepét, de hallgatott. Az Eucharisztia sok léleknek adott erőt és megtanította őket arra, hogy bocsánatot adni sokkal felemelőbb, mint kapni.

A mi pályánkon nem lehet szomorú lélekkel járni. A vidámság Isten gyermekeinek különös adománya. Ne csüggedj, emelkedj fel az élet mindennapiasságából, ne adj az emberek véleményére, mert kit ma hozsannával fogadnak, azt másnap halálra ítélik. Nem az emberek ítéletétől függ boldogságod. Csak az Istenben találod meg a tökéletes jóságot.

Szeresd az embereket, ne félj tőlük, legyen mosolyod mindenkié: vigaszod boldogítson, szereteted gyujtson, te csak mindig vess, dolgozz, ássál, de ne kérdezd, mikor arathatsz. Mi csak eszközök vagyunk az Úr kezében, hogy általunk megtalálják az Istent. Óhajodnak eleget tettem, amit én érzek, elmondottam. Búcsúzásul csak azt kívánom, légy olyan boldog majd, mint én vagyok. Mert földi életemben is birom az eget. Tanulmányaid alatt ne feledd el, hogy az életnek igazi nagy iskolája az oltár szentélye. Itt fogsz meríteni fényt, meleget és az Eucharisztia árnyékában tanulod értékelni a földi életet, mely szintén nem más, mint egy keskeny vándorút a boldogság felé.

Isten áldása kisérje apostoli munkádat, adjon kitartást és szeretetet. Ezt kívánja barátnőd *Aloyzia.*

Oltáregyleti élet.

Őrgróf Pallavicini Edéné ünnepe. Bensőséges családi ünnepe volt február 4-én a Középponti Oltáregyesületnek. Országos elnökasszonyát köszöntötte meleg szeretettel e napon az egész oltáregyesület és a kebelében működő kongregációk. A kegyelmes elnökasszony fiatalos erőben' energiával telten érte meg 70. születésnapját. Az Úristen kegyelméből elért határkőnél nem haladhatott el szó nélkül az Oltáregyesület. Annál inkább nem, mert őrgróf Pallavicini Edénében nemcsak okosan kormányzó talentumot, hanem az oltáregyleti tevékenység *áldozatos szeretettől égő mintaképét tiszteli.* Az oltáregyesület — mint, nemcsak mondotta, de elnöknősége alatt be is bizonyította — mindig legközelebb állott az ő nemes szivéhez. Ismerjük a kegyelmes elnökasszony jellemét, nem mondunk el mindent, mégis meg kell itt örökítenünk a kedves ünnepélyt, amely teljesen őekszellenciája szerény, bensőséges lelkületéhez alkalmazkodott. Erre az alkalomra feljött Erdélyből a kegyelmes asszonynak mindig szeretettel emlegetett «püspök öccse», az Eucharisztia meleg lelkű apostola, Majláth Gusztáv Károly gróf is. Ő mondotta a 9 órai szentmisét az Örökimádásban. Szentmiséje alatt megáldozott az ünnepelt és az összes jelenlevő oltáregyleti tagok és kongreganisták. Szentmise után az oltáregyleti ház nagytermébe vonultunk. A terembe lépő elnökasszonyt orgonaszó fogadta. Előlépett ekkor dr. Babura László orsz. üv. igazgató és a következő beszéddel üdvözölte őekszellenciáját:

«Kegyelmes Elnökasszony! Legendás távlatban látom a vak Béda tiszteletreméltó alakját. Egy kis fiú vezeti őt helységről-helységre, ahol ő hirdeti az evangéliumot. Egyszer egy köves pusztaságba érnek s a kis fiú nagy csintalanságra határozza el magát. «Atyám! — mondja megállva — megérkeztünk. Nagy tömeg várja áhitattal tanításodat.» A szent rögtön beszélni kezd. Mint valami aranyláva ömlik ajkairól a szó — nem ajkaiból, hanem szivéből fakadt! Az első pünkösd lelkesedésének tüze sistereg minden szavában. S amikor végre befejezve áldást mond Istenre örökön-örökre, a sivatag ezer és ezer köve kiáltja: Amen! Amen! Megrémül a kis fiú s Béda lábaihoz borulva bevallja bünét. Amaz megbocsátó szivéhez emeli őt fel. «Wenn Menschen schweigen — mondja meggyőződéssel — werden Steine schreien!»

Kegyelmes Elnöknő! A budapesti központi Oltáregyesületnek ma nagy ünnepe van. Nem a naptár hirdeti piros betűvel, hanem a szivünkbe van irva a hála és szeretet kitörülhetetlen aranybetüivel kegyelmes Elnökasszonyunk születésének 70. évfordulója. Úgy érezzük, fel kell emelnünk szavunkat, hogy ezek a kövek, az Örökimádás templomának és zárdájának szentelt kövei meg ne előzzenek minket a hálás szeretet és szerető hódolat kifejezésében e napon. Majd ha mi már porladunk, akkor ám kiáltsanak e kövek és mondják el késő unokáknak azt, amit mi ma érzünk hálás szivünkben. Igen, e kövek késő nemzedékeknek is fognak beszélni édes hazánk utolsó, nagyemlékű Országbirójáról s az ő fenkölt lelkű hitveséről, aki szépszámú gyermekei közt nevelte Erdély lángoló lelkű apostolát, a most töviskoronával koszorúzott kegyelmes Püspökatyánkat, és nevelte a mi oltáregyesületünk kegyelmes Elnökasszonyát, aki már az anyatejjel szívta magába az eucharisztikus Úr Jézus buzgó imádását és áldozatos szeretetét; azt a szeretetet, mely nem éri be szavakkal és nem érzelmekkel, hanem tiszteletreméltó és tiszteletet parancsoló tettekkel tesz tanuságot ama szent meggyőződéséről, ama boldogító hitéről, hogy nincs e szegény földön fenségesebb hivatás, mint Jézus Krisztust imádni, szolgálni és szeretni az ő isteni szeretetének felséges szentségében. A szép családi kör, mellyel az élet Ura kegyelmes Elnökasszonyunkat megajándékozta, nem merítette ki édesanyai szeretetét. Keresett és talált magának egy sokkal nagyobb, az egész országra — akkor még nagy, akkor még boldog országra — kiterjedő családot — az Oltáregyesületben. És élünkre állott! Szent lelkesedéssel vette kezébe fehér zászlónkat és fennen lobogtatva azt kiáltá: Venite adoremus! Jöjjetek imádni az örök Szeretetet! Jöjjetek őt szolgálni, hogy mindnyájan boldogan tapasztaljátok, mily édes az Úrnak szolgálni! S jöttek! Jöttek a bérces Erdélyből s a hófödte Tátraaljáról. Jöttek az Adria mellől csak úgy, mint azokból a nyugati megyékből, melyek most már nem tartoznak a magyar szent korona alá. Jöttek ezrével a hivők, hisz az anyának szavát megértik a gyermekek. Jöttek akkor is, mikor 1900-ban országos eucharisztikus kongresszusra hívta őket Excellenciád lelkes meghivással. Jöttek akkor is, mikor római zarándoklatra szólította őket. Jöttek, mindig ajándékos kézzel jöttek, valahányszor oltáregyleti kiállítást hirdetett. Jöttek, ujjongó örömmel jöttek, mikor e templomot és zárdát, a Majláth-család eucharisztikus szeretetének e grandiózus emlékét és tanuját felszentelték s átadták fenséges hivatásának. Jöttek végre akkor is, mikor Excellenciád jubileumi zarándoklatra hívta őket 1908-ban a b. emlékű

X. Pius pápa, az Eucharistia Ignisardens pápájának aranymiséje alkalmával. S vittek ajándékot, sok értékes ajándékot, melyet könnyeken át szemlélt a jubiláns és örömkönnyes szemén át atyai szeretettel nézte a zarándokokat s adta bennük egész nemzetünkre jubileumi áldását. Csupa derűs, fényes, napsugaras örömnap! S én úgy érzem, szent kötelességet teljesítünk, mikor a mai kedves ünnepnapon mélyen érzett hálánkat tolmácsolom értük, mert Isten után azokat Kegyelmes Excellenciás asszonyunknak köszönhettük.

De jöttek azután szomorú napok, véres napok, a háború rémes napjai. S kórház lett az Oltáregyesület házából, kórtermek a munkatermekből. Excellenciád a nehéz megpróbáltatás e szomorú napjalban is az az erős asszony maradt, akinek dicséretét a Szentlélek zengi a Szentírásban. Áldozatos szeretetét, mellyel az Úr Jézust mindig szerette és szolgálta, most azokra a hősökre vitte át, kik a haza védelmében sebesültek meg s ontották vérüket, megemlékezvén az Úr Jézus szavairól: Amit *«egynek ezen legkisebb testvéreim közül cselekedtetek, nekem cselekedtétek»*. (Mt 25, 40.) Sok keserű könnyűt szárított fel Excellenciád anyai szeretetével e szomorú időkben, hőseink szemeiből csak úgy mint szomorú özvegyek és árvák szemeiből. És sok lelket, Krisztustól elszakadt, hervadni kezdő lelket vezetett vissza az Úr Jézushoz, a minden igaz élet kútforrásához. Ismét úgy érezzük, hogy szent kötelességet teljesítünk, mikor e mai ünnepen ezért is hálás köszönetet mondunk Kegyelmes Excellenciás asszonyunknak.

De mily köszönetet mondjunk mi, az Oltáregyesület szerény vezetői, választmányi tagjai, terjesztőnői és e zárda lakói, akik közvetlen közelből vagyunk tanúi Excellenciád fáradhatatlan buzgóságának, áldozatos munkásságának, melyből mindannyiszor mi is új buzdulást merítünk. Úgy érezzük: szavak itt gyengék s ha a legszebbeket keresnők is ki a szótárból, nem rónák le nagy hálaadósságunkat a mi szeretett Excellenciás asszonyunkkal szemben. Szavak és érzelmek itt imává kell hogy magasztosuljanak, mellyel kérjük az Úr Jézust: Áldja meg a mi jó Excellenciánkat minden áldásával és engedje meg irgalmasan, hogy még igen sok születésnapi évfordulót ülhessen meg boldog örömben, örvendező boldogságban magas családjának és másik nagy családjának, az országos Oltáregyesületnek igaz örömére és javára! Most még sötét fölöttünk az ég! Adja Isten, hogy minél előbb kiderüljön s hogy visszanyerjük, amit ellenséges szomszédok elraboltak tőlünk, hogy ismét teljes legyen Oltáregyesületünk koszorúja és szeretett Elnökasszonyunk még igen soká gyönyörködhessék édes illatában Tudom, édes mindnyájunk szivéből kiáltom, mikor azt kiáltom: «A jó Isten a mi szeretve tisztelt Elnökasszonyunkat még igen soká éltesse». Harsány éljenzés volt az ügyvezető

igazgató meleg szavainak a visszhangja. Kedves jelenet következett ezután. Hét magyarruhás kis kongreganista és közöttük egy dolmányos, kócsagkalpagos konféranszié jelentek meg a kegyelmes elnökasszony előtt. A dolmányos kis magyar így szólt: «Kegyelmes Asszony, engedje meg, hogy ezen szép örömünnepen egy kis gyermek is szólhasson. Ugyanis meg akarom súgni, hogy a mai napon hét szentmisét ajánlanak fel az Egek Urának hálaadásul azon 7 évtizedért, melyet az Isten kegyelmes jótevőnknek átélni engedett. Kis Kongreganista társnőim pedig egy-egy picurka versben ezen hét évtized főpontjait kívánják kegyelmes asszony előtt megjelentetni. Heten vannak mint a Főangyalok, kicsi szivük telve hódolattal és tiszteletteljes szeretettel.»

1—10 éves korig:

Édesanyád szent emléke,
Első életkorod öröme;
Magyar nőnek ékessége
Volt ő, országbirónk, dicső özvegye.

10—20 éves korig:

Nyíljon ajkam hálaimában,
Első szent Áldozásod gondolatánál;
Midőn gyermekszived liliomában,
Ott fogadtad Jézust, a fényes Oltárnál.

20—30 éves korig:

Ime itt állsz előttünk, mint szerető anya,
Gondos háziasszony, hűséges feleség;
Háznéped jóságos gondozója,
Tetőtől talpig Magyar Asszony, eszménykép!

30—40 éves korig:

Szilárd akaratod a jót választá
S így Isten munkatársa lettél;
Az Oltáriszentség Őrangyalává,
Kit Oltárain gonddal körülvettél.

40—50 éves korig:

Sokat fáradoztál az Úr szőlőjében,
Munka és szenvedések árán.
Épült e templom, Neve dicsfényében,
Egy új század titkos hajnalán.

50—60 éves korig:

Áll már az Isten hajléka,
Benne kenyér szinében;

Jézus az Isten Bárányа,
Lakni hív Szent Szivében.

60—70 éves korig:

És most az Isten jósága,
Látni engedi munkád gyümölcsét;
Mint jön a hivek sokasága,
Imádni Jézust, áld'ni Szent Nevét.

A köszöntők elhangzása után a kegyelmes elnökasszony meghatottan mond köszönetet, majd a jelenlevő püspök úrnak adja át a szót, aki interpretálja nővérének érzelmeit és arra kéri a jelenlevőket, hogy imádkozzanak azért, hogy az Eucharisztia minél előbb meghódítsa a világot és az ő családjuknak minden tagja olyan szolgája lehessen a legméltóságosabb Oltáriszentségnek, mint az ő Etelka nővére. Ezután dr. Kiss Aladárné egy pár meleg szó kiséretében gyönyörű orgona, gyöngyvirág, jácint és orchidea csokrot nyujtott át az ünnepeltnek. A kedves, családias megemlékezést a kongreganisták üdvözlő éneke és a püspök úr áldása fejezte be. Adja a szentségi Üdvözítő, hogy a kegyelmes elnökasszony áldásos tevékenységét még sokáig folytathassa közöttünk és amint az ünnepség alkalmával kapott csokor virágai — az ő lelkéhez stílszerűen — pár óra mulva már ott voltak a szentségi Jézus előtt, ott legyen följegyezve, onnét legyen gazdagon megjutalmazva is minden cselekedete, egész élete.

Választmányi gyülés február 12-én volt. Dr. Babura László üv. igazgató miután a hanvazószerda szertartásához életbevágó, hasznos reminiszcenciákat füzött, beszámolt a február 4. ünnepről és jelentette a választmánynak, hogy a kegyelmes elnökasszony 70. születésnapja alkalmából újabb 200.000 koronát adományozott az Oltáregyesületnek lapjai föntartására. Az áldozatkészség nagy ténye előtt szeretetteljes hálánk szava csak ennyi «*az Isten fizesse meg*». Több folyó ügy letárgyalása után a gyülés a szokásos imával ért véget.

Az egyetemi templomban február 11-én Reiner Irma úrhölgy buzgó szervezésében gyüjtés volt az Oltáregylet javára, amely 7910 koronát eredményezett. Lám, mily szép gyümölcse van a találékony és tevékeny szeretetnek!

***

Január 31-én temettük el **Szent Imréről nevezett Mária**, családi nevén Marschauser Róza, segítő nővért. Ő volt az első magyar, aki még a Rákos-utcában 20 évvel ezelőtt belépett a Mária Reparatrix örökimádó szerzetesnők közé. Imákat kérünk a jólelkű, kedves elhúnytért!

FANTÁZIA

Csiling-csiling... a szán repül.
Benn glóriás Jézuska ül,
Fehér bárányka húzza hét
A mennyek áldott követét.

A föld nevet, a hó ragyog.
Fehér ruhában angyalok
A szán körül — galambsereg —
Víg hárfaszóval lengenek.

Csiling... csiling... amerre száll,
Kitárult sziveket talál.
És kicsinyek és bús nagyok
Mély pillantása felragyog.

Jézuska int... és mosolyog.
Mellén az átvert Szív dobog.
Csiling... csiling... a hó fehér,
S piros cseppekben hull a vér.

A hó fehér... az úton át
Nyilik sok vérvörös virág
S a bűnös, fáradt emberek
Reájuk könnyet ejtenek.

Csiling... csiling... Mi fénylik ott,
Hulló pihék közt legnagyobb?
Telik a szán... és hull mégint
S Jézuska szórja, szórja mind.

És aki férdel, aki áld,
Kinek kezében vérvirág
És aki vár és aki kér:
Szivébe száll a Hófehér.

Csiling... csiling... a havon át
Kel millió fehér virág.
Jézuska int... Kicsik-nagyok
Szemében boldogság ragyog.

A földre-várás csendje ül,
Ezer kis angyal hegedül
A szivek rejtett fonalán...
Csiling... csiling... repül a szán.

Lovich Ilonna.

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Előri János.*

— Misén kívül is hányszor lehet őt látni a templomban! Csaknem mindennap. Szeret imádkozni. Áldozik is csaknem mindennap. Különös, hogy mekkora öröme neki a templom, meg az egyházi dolgok — jegyezte meg Tárnok bácsi. A társaságnak valamennyi tagja tudta jól, hogy mi is az a különös valami, ami Tamást annyira vonzza a templomhoz, de egyik sem merte a nevén nevezni azt, csak kerülgették. Templomosnak, vallásosnak, jó fiúnak mondták őt, egyházias gondolkodásúnak ahelyett, hogy egyszerűen rámutatott volna valamelyik: Bizony a Tamás az Oltáriszentséget szereti. Súlyos szó, az hogy: Oltáriszentség, de nem azért lehet a templomon kívül ritkán hallani, mert súlyos, hanem mert a lélek könnyű, amely azt kimondaná és fölfogná. Beszélnek az emberek még az inggombjukról is, mert az övék; de az Oltáriszentségről nem, mert nem az övék. Egész listáját sorolják el kedvenc ételeiknek, de az Oltáriszentség, ó az mindig kimarad, mert azt nem szeretik. Vihognak, harsogót kacagnak egy-egy pikáns viccnek,

egy-egy trágárságnak, de kínosan érzik magukat, ha a beszéd fonala csak közelébe vezeti is őket az Oltáriszentségnek...

Gézának volt annyi bátorsága mégis, hogy legalább egy szép hasonlatot mondjon, ami teljesen rávilágított Tamás templombajárásának lényegére:

— Igen, ő második Parsivalnak gondolja magát; azzá akar lenni... a szent Grál lovagja. Mondtam neki többször: Tamás, neked papnak kellett volna lenned. «Késő már» —, mondotta ilyenkor. De azért még se egészen. Várj, várj csak, Géza!

II.

A csendesen ketyenő falióra elütötte az egyet s Tamás még mindig ébren volt. Az a finom óraütés, mely csengve-bongva töltötte be azt a nagyobbik szobát, ahol Tamás aludni szokott, mint valami gőzkalapács sujtott pont a szivére. S mintha a végtelenségből, mindenhonnan a szférákból jöttek volna együvé abba a szobába azok a lecsendesülni nem tudó, nem akaró hanghullámok s mintha az agyát öntötték volna el a szivéből feljövet. Az ablak alatt az éjfélutáni gyorsvonattól érkező omnibusz gördült lassú robajjal s a fáradt omnibuszos lovak patkóinak kinosan aprózó csattogása, mintha a mellét taposta volna. Keze akaratlanul is az éjjeli szekrényen heverő cigarettatárcája után nyult; egy-két pillanatig keresgélte. Szomjúságot érzett egy égő pont után, a cigarettának izzó parázslása, a dohány füstjének csillapító jóillata után. De mindjárt vissza is húzta a karját. Nem, most már nem gyujt rá. Holnap misére megy. Áldozni akar.

Nyár volt; az éjszaka, mint kánikulában szokott lenni. Az ablakot nem merte kinyitni. A mamája óva intette őt ettől mindig, mert — mint mondta — neki már kipróbált tapasztalata van arról, hogy ilyenkor, milyen könnyen meghűtheti magát az ember a beáramló éjjeli hűs levegőtől. (Nem is annyira tapasztalta ezt Gondiné, mint inkább a fiát féltette.) Tamás egy széles mozdulattal lehajtotta atlétamelléről a paplant, hanyatt feküdt, mereven sokáig nézett bele fölfelé a sötétségbe. Helyzetében szimbolumot látott. Kivilágított teremből tért haza, ragyogó szemek közül s ime, most sötét van; zaj, muzsikaszó, hangos kacagások közül s most csend van; legsötétebb, legcsöndesebb pedig arra föl, az ég felé van...

Éppen csak ez kellett, ez a hirtelen megvillanó ötlet. Mint az oldat egy pont vagy tengely körül, úgy rakódtak, szövődtek-fonódtak Tamás gondolatai ezen egy köré, mint bizonytalan, ide-oda hullámzó hangulatának kikristályosodó lecsapódásai. (Folytatás következik.)

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXIII. ÉVF. 1923 ÁPRILIS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 120 korona.
Egyes példány 12 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* «Békesség nektek». — *Lovich Ilonka:* Rózsák. (Költemény.) — *P. Le Büffe S. J.* elmélkedéseiből. — *Dr. Marczell Mihály:* A kenyértörés. III. — *A szeretet csodája.* — *Az első szentáldozás emléke.* Franciából *Reiner Irma.* — *Kolosi K. Aloyzia:* Az én programmom. — *Krónika.* — Tárca. *Eöri János:* Fölkel a Nap.

Mélyen tiszteli munkatársainknak, kedves olvasóinknak kegyelemmel teljes husvéti ünnepeket kíván

az Örökimádás szerkesztője és kiadóhivatala.

Démurger: **Életcélunk.** Magyarra fordította *dr. Lepold Antal* prelátus, esztergomi kanonok. Szent-István-Társulat kiadása. Miniatür-alakú kiadás, pergament borítékban. Címkép: Verocchio «Krisztus és Tamás» c. kettős szobrának képe. Alapára három korona. (Jelenlegi szorzószám 140.)

A hercegprimás úr Őeminenciájának a könyvben írt előszava: «Démurger plébános Terrans-ban megküldötte nekem L'idéal du véritable chrétien című művét, amely francia eredetiben már öt kiadást ért el s angol és német nyelvre is lefordíttatott, hogy azt magyarul is kiadhassam és a magyar híveknek ajánljam.

Készséggel teszek eleget a buzgó pap óhajának s a kitűnő művecskét, amelyet francia püspöktársaim a legnagyobb dicséretekkel halmoztak el, ezennel magyarországi apostoli útjára bocsátom. A könyv az isteni szeretet hirnöke. Célja Isten ismeretét és szeretetét a lelkekben tökéletesíteni, mert ez a vallásosság gyökere és előfeltétele. Gyönyörű lelki csokorba köti a Szentírás, az egyháztanítók és a szentek nyilatkozatait az Istenről és szent vallásunk legfőbb titkairól.

A szerző mélységes részvéttel viseltetik szegény hazánk és agyonsanyargatott népünk iránt. A lesujtott lelkek között akarja az isteni szeretet fáklyáját meghordozni, a lelkeket fölgyullasztani és vigasztaló melegséget árasztani. Isten áldása kisérje szent szándékát. Minél több lélek találja meg e könyvben az örök életre hivó kegyelmet».

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat (előfizetés 1 évre) 120 K, egyes füzet 12 K, egy régi teljes évfolyam, ha egyszerre valamennyit megveszik 60 K, egyenkint 100 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 100 K, **Vezérkönyve** 100 K, **Felvételi füzete** 10 K, **Félszázados története** 300 K, **Aluminium-érme szalaggal** 200 K.

Jézusom Örömöm folyóirat egész évre 100 K, tömeges rendelésnél egy előfizetés 100 példánytól kezdve 90 K, 200 példánytól kezdve 80 K, 300 példánytól kezdve 70 K, egyes füzet 10 K, régi teljes évfolyam 100 K.

Kis Örökimádás Imakönyv 200 K, **Fehér Liliom** 10 K, **Pápai Áldás levelezőlap** 1 K, **Gyermekszövetségi zászló levelezőlap** 20 K, **Gyermekszövetség érme** 50 K.

Különfélék: **Havi magány** (Nádasdy Márián) 150 K, **Az Eucharisztia zenéje** 20 K, **Kánter Károly** emlékkönyv 100 K, **Kánter Károly** emlékkép 10 K, **Szent Zita élete** 40 K, **Szent Zita élete** egyszerűbb kiadásban 20 K, **Litánia** (latin szöveggel) 10 K, **Litánia Szent Józsefről** (magyar szöveggel) 10 K, **Levelezőlapok az Örökimádás templomról** 10 korona.

Sz. ü. Pittsburghi zárda Nt. Főnöknője. A lev.-lapot utólag megkaptuk, a képet a jövő számban. D. a J. K.

«Békesség nektek!»

A «HALOTTAIBÓL dicsőségesen feltámadt» Úr Jézus husvéti köszöntése ez. Agyonkínzott szivek sóvárgása, háborgó lelkek viharja ül el tőle, örömmel teljes boldogság a visszhangja, «husvéti lélek» a hatásainak eredője.

Jézus tanítványainak lelkére a keserű csalódás, bánatos lemondás sötét fellege borult. Vége mindennek. «Mi reméltük, hogy megváltja Izraelt» és a gyalázat fáján kelle meghalnia. Ennél nagyobb megpróbáltatás el sem képzelhető! De egyszerre csak közéjük áll a föltámadt Üdvözítő: «Békesség nektek». Mint mikor villám cikázik az égen, Krisztus világossága fut át a tanítványok lelkén. Ébrednek bánatos aléltságukból. A béke, amelyről Krisztus köszöntése szól, lassan szivükbe tér boldogokká, örvendezőkké, bátor apostolokká teszi őket.

Szentségi Jézus kedves barátai, nem ez-e a ti sorsotok is. Mikor Jézusra néztek fehér Kenyér nyugodalmas leplén át, nem halljátok-è az Ő köszöntését: «Békesség nektek». Mikor tenger gond és irtó zűrzavarból jöttök hozzá keserűségbe burkolt szívvel, nem töri-e át a ti felhőiteket is a Krisztus békeköszöntése? Nem teremt-e összhangot a ti érzéseitek zenebonájában ez a hatalmas Krisztusi akkord? De igen! *Akik a legméltóságosabb Oltáriszentség által békességre szert tenni akarnak, azoknak számára az Eucharisztia a békesség forrása.* Tanuljuk megismerni Krisztust az Ő evangéliumából és akkor majd ráismerünk, akkor majd érezhető lesz a lelkünkbe lépő Krisztus köszöntése: «Békesség neked». Ennek a beszédnek *hinni* kell. Ezen szavak kisugárzását lelkünknek fel kell szívnia, gyógyulást kereső bízó vággyal kell inhalálnia. S ha egy pillanatra megízleljük a békét, továbbra is akarni fogjuk, szivesen fogunk érte küzdeni, ellenségeivel harcba szállni. Minden ütközetnek — ha akarjuk — Krisztus békeüdvözlése lesz a vége. Csak *juttassunk több szerepet az Eucharisztiának,* adjunk több alkalmat a Krisztusnak, hogy szólhasson hozzánk. Krisztus otthonába, ami lelkünk szentélyébe ne bocsássuk be a

béke ellenségeit, a szenvedélyek bősz hadát, a csüggedés és lemondás dermesztő áradatát. Nagyon nagy szükség van olyan emberekre, akik Krisztus békéjének birtokosai, mert ők fogják igazán pacifikálni a világot.

Vajha a föltámadás ünnepén az egész világon átrezegne a Megváltó békeköszöntése, vajha minden szívben elfoglalná trónját a béke Királya, a béke Forrása, az eucharisztikus Jézus. *Dr. Mátrai Gyula.*

RÓZSÁK

Tegnap szegényen jöttem Hozzád,
Ma gazdagon jövök először.
Nagy, csukott-kelyhű piros rózsát:
A fájdalmámat áldozom föl...

Atyám, fogadd kegyesen, kérlek!

Én nem vagyok senki és semmi.
Ez a vér csak a szivem vére.
Könnyeim gyáva, meleg árja
Lemosta rég halott-fehérre —

A Te rózsáid pedig élnek!

Azért hoztam el a misére
(Mert mindenem csak ez a rózsa),
Hogy Fiad hulló, piros vére
Örök szépséggé harmatozza
Omló, dalos, meleg sugárral...

Atyám, fogadd kegyesen, kérlek!

Ránk harmatoz a miseének,
Gyertyák epednek Hozzád sorban
És jobbról-balról minden sorban
Testvérek tépett lelke szárnyal.

És Te megcsókolod mind halkan:
Nagy fájdalmak bús hordozóját
És kezünkben és homlokunkon
Kinyílnak mind a piros rózsák.

Lovich Ilonka

P. Le Büffe elmélkedéseiből.

«Futnak vala ketten együtt és a másik tanítvány hamarább futa Péternél és előbb juta a sírhoz.» (Szent János XX. 4.)

Péter pedig fölkelvén, a sírhoz futa és behajolván, csak a levetett lepedőket látá és elméne, önmagában csodálkozván a történteken.» (Szent Lukács XXIV. 12.)

Szent Péter és Szent János példájára fussunk mi is minden reggel életünkben a sírhoz, de nem mint ők, ahhoz a sírhoz, amelynek már nincsen drága halottja, hanem a tabernákulum sírjához, élő Istenünknek földi börtönéhez. És akkor, úgy mint Szent Péter, mi is a történtek felett csodálkozva távozunk el onnét. Talán magunkhoz vettük az Urat a szentáldozásban és mint a neve mondja, igazán a mi «Emmanuelünk» lett — mert most «Isten velünk van» — oly módon, amely valóban ámulatba ejti gyenge elménket, mely oly lassan emelkedik magasabb gondolatokra.

Az, akit az egész világ sem képes befogadni, lakást vett a mi szivünkben és leborulva imádtuk Őt. Azután csodálkozva eltávoztunk! Ha a Szent-

Bizzatok! Győztem! Alleluja!

séges Szív feltárva előttünk az Ő kincseit, szegény fáradt szivünket édességgel és vigasszal töltötte be, akkor csodáljuk az Istennek nagy jóságát, hogy adományaiban nem tart mértéket, Istennek ama hatalmát, mellyel

«a sziklából vizet és élővízforrást fakasztott». De csodálkozva távozunk akkor is, amidőn érzéketlen maradt a mi szivünk és messze eltétovázott az értelmünk a világ sürgő-forgó zajába, oly időben, amidőn mindentől távol, egyedül Istenünkkel kellett volna lennünk. Csodáljuk az Ő végtelen türelmét, mely eltüri kedélyünk hullámzásait és ellenkezésünket. Vagy máskor csodáljuk Őt, ha imánk többé-kevésbbé szintelen volt, ha nem éreztük sem az elhagyatottságnak keservét, sem az isteni vigasztalás örömét, amikor «épen úgy imádkoztunk, mint rendesen», mert csodáljuk Istenünknek a mi közönséges lelkünk iránti változatlan és soha nem fogyó szeretetét, azon Istennek, akinek a szférák zenéje mindig új, akinek az angyalok éneke mindig egy oázis az értelemmel ellátott teremtmények örökkön visszhangzó civakodásában.

Máskor odamegyünk a mi Urunkhoz a nehéz munkában eltöltött napnak delén. Sebes lábakkal, elfáradva az élet vándorútján, azokért való súlyos gondokkal eltelt lélekkel, kiket szeretünk és javukért aggódó szívvel leborulunk Királyunk előtt, várva «a világosságot, mely a sötétben világít, a hajnalhasadást, mely világosságot hoz szivünkbe» és lám! alig hogy távoztunk és lassan becsuktuk mögöttünk az ajtót, «csodálva kérdjük magunktól», honnan van, hogy lelkünk oly könnyűnek érzi magát, hogy oly fénysugaras a napunk és oly édesen hangzik a madarak éneke. Bizonyára azt súgja nekünk egy csendes hang, hogy «Ő magára öltötte a mi gyengeségünket és elviselte a mi fájdalmainkat». Istenünk Ő, a mi menedékünk és erőnk, segítségünk a szomorúságban, mely reánkzúdult... A seregek Úra van velünk, Jákob Istene a mi pártfogónk. «Ó mily nagy az isteni tudománynak és bölcsességnek mélységes gazdagsága.» Ki tudja fölérteni Isten szándékát, aki örök időktől elgondolta, hogyan nyerje meg ingadozó szivünknek szeretetét?

Uram és Istenem, ki a kenyérszine alatt rejtőzöl, az én szeretetem nem érheti el a Te szeretetedet, de mégis viszonozni akarom azt, hálámat akarom kimutatni Neked mindazokért, amiket velem tettél és teszesz folyton. Hogy szeretetemet kimutassam Iránlad, azon leszek, hogy legalább valamivel kevésbbé legyek hanyag a Te látogatásodban, valamivel kevésbbé leszek szórakozott, amidőn meglátogatlak, valamivel kevésbbé hideg azon ritka és rövid percekben, amidőn sikerül tétovázó elmémet Reád szegeznem. Aki mindig gondolsz reám! Ó Istenem, azon leszek, hogy Téged szeresselek. *Angolból: I.*

A kenyértörés

III.

Az első, csodálatos kenyértörés óta naponta ismétlődik e szent szertartás a katholikus templomokban. Az Úr Jézus titkos jelenléte állandó indító hatású a lelkekre, mindig többet és többet vonz éltető bűvkörébe. Titokzatos és szent ez a jelenlét, de isteni igéreten nyugszik biztonsága.

A katholikus hívek nap-nap után oda zarándokolnak, ahol az Úr igérte *kenyértörés* történik. Szent áldozat bemutatása mellett megy végbe e mélységes szertartás, melynek fenségét a lényeg isteni volta adja. Az oltár lépcsőjénél térdel kicsiny és nagy. Ártatlan lelkű, fehérruhás leányka és a Magdolna könnyével tisztult lélek. A parányi fiúcska és az élet terhét viselő férfiú. «Jöjjetek hozzám mindnyájan... és én megenyhítlek titeket.» Jönnek. Örömmel és áhitatos lélekkel. Különösen azóta, mióta elhangzott X. Pius pápa buzdító szózata, amely a gyakori szent áldozásra buzdította a híveket. A mi templomunkban is meglátszik ennek a nyoma. Igaz, hogy kevésbbé, mint Hollandiában, Amerikában. De tagadhatlan, hogy nagyobb tömegekben jönnek a jámbor hívek a csodás *kenyértöréshez*... Boldogító látvány, mikor felnőtt férfiak százai térdelnek az Úr lábai elé, hogy erőt és kegyelmet nyerjenek az Úrtól.

Pici gyerekeket is látunk gyakrabban az Úr oltáránál. Kicsikéket, meleg lelkűeket, fehérruhásakat. Nem is a külső, inkább a belső, lelki ruhájuk fehér. Ártatlanok, mint az Úr angyalkái. Ezek a kedves lelkek is követik az Úr Jézus beszédét: «Vegyétek és egyétek!...» Ők is érzik lelkük mélyén az Úr Jézus szavainak erejét: «Aki eszi az én testemet és issza az én véremet... halált nem lát mindörökké...» Kedves lelkük a földi életben izleli már az örök élet gyönyöreit. Legalább is derűs arcukról ezt sugározza a gyengéd áhitat.

Öregek és ifjak, fiúk és leánykák veszik körül az oltárt, hogy részesüljenek a titkos *kenyértörés* szent erejében. Csodás hatását életükön látják és látjuk. Mi is elmondhatjuk róluk: Növekednek kedvességben Isten és emberek előtt. Nem is tehetünk okosabbat és Istennek tetszőbb dolgot, mint buzdítjuk, hiyogatjuk a lelkeket — a kenyértöréshez... Egy helyütt nyernek lelki erőt, egy forrásból merítenek lelki üdülést s ez a csodálatos kenyér.

A magyar papságnak és a magyar szülőknek nagyon meg kell ezt jegyezniök. Ő rajtuk mulik, hogy hány éhező keres ebédet az Úr oltáránál. Mert éhező igen sok akad. Az igazságot és lelki tökéletességet éhező! Táplálék pedig bőven áll rendelkezésre. Mint az öt kenyér öt-

ezernél többet, úgy a csodálatos kenyér ezreknél nagyobb tömegeket táplál. Csak bízó és hívő lélekkel oda kell járulni. Azért a jó szülőkhöz különös nyomatékkal szólok, mondván: Vissza ne tartsátok kicsi gyermekeiteket a szent áldozástól, sőt ellenkezőleg magatok adjatok jó példát buzgóságtokkal. Kenyeret kérnek, adjatok enni nekik! Nem földi erőt, égi kegyelmet akarnak! «Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket!»

Kenyeret tört az Úr, kenyeret törtek az apostolok, kenyeret törnek a titkos utolsó vacsora óta Krisztus küldöttjei. Minél többen telepedjünk az asztal köré, hogy annál többen részesedjünk az Úr Jézus szent testének vételében. Mert a kenyértörés — Krisztus szent testével való táplálkozás...

Dr. Marczell M.

A szeretet csodája.

Egy alázatos kis lélek szive egyszer csordultig megtelt Isten iránt érzett hálával s minthogy szent együgyűségében nem talált érzelmei kifejezésére más módot, elszaladt a közeli erdőbe, hogy csokorba gyűjtse a természet legszebb gyermekeit s ezzel hódoljon a szeretett Mester trónja előtt.

S az erdő mélyén bolyongva, hosszú órákon át, fáradhatatlanul hajlott mindig új és újabb virágok után, míg dereka sajgott, veríték ült homlokán, kezétlábát véresre tépte a tövis és bojtorján... és végre ráborult az est...

— Talán most már méltó lesz ajándékom az Úr szent felségéhez! — gondolta a kis lélek és örömrepesve vitte kincsét a szent hajlék felé.

De jaj! mire odaért, sötét éjszaka lett, a szentély kapuja zárva volt s amint tekintete virágaira esett, megdermedten észlelte, hogy egytől-egyig mind lekonyultak, elhervadtak — a nehezen összegyűjtött hódolati csokor lankadt, szomorú gyom volt már csupán.

Ekkor sohasem érzett, mély bánat fogta el a kis lélek egész valóját. Karjai csüggedten hulltak alá, feje mellére hajlott s végre egész hosszában a szent hajlék lépcsőjére borult.

— Istenem! — sóhajtott. — Értem már! Hiába fáradok, hiába akarok Neked kedveskedni! Nem elég tiszta a kezem, nem eléggé ártatlan a szivem ahhoz, hogy Neked tetsző áldozatot gyűjtsek össze. Ez a hervadt csokor kárbaveszett életem képe!.... Non sum dignus... Nem vagyok méltó... — és szivetfépő, kétségbeesett zokogással terült el a hideg kövön...

S amint így bánkódott, egyszerre nesztelenül kitárult a szentély

ajtaja, égi gyertyák fényében úszott a templom s az oltár magaslatáról egy mennyei szelidségű, édes hang szólalt meg:

— Mit keseregsz, te balga gyermek? Mit esel kétségbe?... Tudd meg: soha, semmi sem veszhet kárba, mit *Értem* cselekedtél, mert minden, mit a *szeretet* sugallt, örökké kedves lesz Előttem!...

És égi trónusáról lehajolva, saját fenséges, szent kezeivel emelte föl az Úr a hervatag csokrot, hogy oltárára helyezze.

S a kis lélek ámulva látta az imént még fonnyadt virágokat soha nem látott, szemkápráztató szépségben ragyogni, míg kelyheikből soha nem sejtett túlvilági illat szállt a magasba: az Örök szeretet trónja előtt ekképen hódoltak az alázatos szeretet földi virágai...

(E cikkecske a valóság poezise. *Szerk.*)

Az első szent áldozás emléke.

T. városka mélyen alszik. Sötét az éj. Nincs holdvilág s egyetlen halvány csillag sem ragyog. Időről-időre egy-egy erősebb szélroham rázza meg a csöndes házak ablakait, a piac fáinak ágait s üvöltése elhal a kis tekervényes utcák sötétjében.

A legkésőbb hazajárók is rég felkeresték otthonukat. Éjfél elmult, az idő friss, hideg. Varjú se károg, denevér szárnysuhogása sem hallik. Minden, mi él, pihen s csak a szél fütyül a magas kémények körül.

A templom melletti zsákutcában két árnyék mozog. Gyorsan, némán suhannak tova, lábuk alig érinti a földet. Emberi lények-e ezek, vagy hazajáró lelkek?!

A templom egy mellékajtójánál megállanak. A kabát alul előkerülnek a szerszámok, kezük keresi a kapuzárat.

Erős, heves kalapálás hallatszik, de ez elvegyül a dühös vihar zajával. A fa recseg, ropog, a vas enged, még egy utolsó erőlködés, az akadály le van győzve, szabad a bemenet a templomba... A tolvajlámpa sápadt fénye két sötéttekintetű ember arcát világítja meg. A templom óriási hajóján végigfut átható szemük, a fénylő pont, az örökmécs világossága felé haladnak.

Amint oda közelednek, a tabernákulumot tartó márványoszlopok árnyéka fenségesen, büszkén, megnagyítva, majdnem óriásivá nő meg. Az oltár közepén, a szentségtartó kis ajtaja — szép, finoman aranyozott munkájával — titokzatosan ragyog.

Az az ember, aki elül megy, megáll, a — szentélyt a templomhajótól elválasztó — kovácsolt vasrács előtt, 25 éves fiatal ember, félel-

met nem ismer és mégis ez a fenséges csönd ezek a szobrok, melyek, mintha márványtalapzaton álló birák volnának, bámulatba ejtik, magukkal ragadják őt. Megáll. Lámpájának imbolygó fényénél kutatja a hajót és ime hirtelen — e gyalázatos munka közepette — agyában régi emlékek kelnek életre... Multja, melyre sohasem gondolt — sőt amelyről alig tudja, hogy valaha átélte — multja, mely 15 év óta el volt temetve, föltámad a bűnök tömkelegéből s egész jelentőségében áll előtte.

Gondolatai hirtelen elfelejtett gyermeksége felé szállanak vissza, újra látja anyját, az egyszerű szent asszonyt — ki egész nap munkája fölé hajolva ül — kicsi, de tiszta padlásszobájában.

És e boldog idők napjai közül egyik kiválik, ragyogóan, fényesen: első szentáldozásának napja. A városnak egy előkelő hölgye tetőtől-talpig felöltöztette, hogy olyan szép volt, mint egy herceg.

Ép olyan volt, mint az úrnő fia, a kis B. gróf, aki a templomban párja volt. Ez a szent oltár eszébe juttat egy egészen hasonló — de ragyogó oltárt, amelynél ő térdel. A hajó mélyéből fölhangzik a zene hangja, a nagy orgona Isten dicsőségét zengi; ebben a percben a pap leszáll az oltár lépcsőiről és — az aranykehellyel kezében — feléje közeledik. A himzett kendő alatt keze érinti a Condék ivadékának kezét és mindketten, a munkás fia és az előkelő gyermek ájtatosan, szépen, tiszta szivükbe fogadják a szeretet Istenét!

Ennek a — rendőrség által üldözött, a társaságból kitaszított — megvetett és kigunyolt utcafiúnak egyetlen — a legnagyobb és a legszebb ünnepe ott az oltár lábánál volt. A jó Isten! Oly sok idő mult el azóta, hogy rég elfelejtette mit is mondott hittana, de ebben az órában érezte, hogy ez az Isten az ő számára anyja, ideális és távoli elmult gyermeksége épúgy, mint tiszta, ártatlan ifjúságának szép emléke. Igen, «a jó Isten», most emlékszik, hogy ő maga az, ki 10 éves korában — miután megölelte hivő anyját — fehér szalaggal karján — a tisztaság jelképével eljött ide s hittel tekintett Őreá, a jó Istenre!

Ebben az időben neve Gerbois André volt. Sajnos, ez az André anyjával együtt meghalt. Tizenkét éves korában méltatlan atyjával magára maradt. A gyermek megismerte az éhezést és a részegség durvaságait. Új lakásba mentek lakni, ott senki sem ismerte, senki sem törődött vele, magára volt hagyatva. Nemsokára koraérett gonosztevők elcsábították és itt a hajdani kis André gyorsan megszerezte a Hardi[1] gúnynevet. Rablásainak és büntetéseinek számát nem lehetett megállapítani. Hardinak épúgy, mint társának és mesterének Marteau[2]-nak személyleírása

[1] Hardi = merész, szemtelen.
[2] Marteau = kalapács.

minden párizsi rendőrnél megvolt. Ez a Marteau durva volt, amit gúnyneve is mutat, ha munkája közben megzavarták, leütötte az illetőt. Nem egy áldozata maradt az utcakövezetén. Ők ketten, Marteau és Hardi minden gonosztettet elkövettek már, de templomot most akartak először kirabolni. Megúnták a sokszor nagyonis ellentálló pénzszekrényeket, a kastélyok címeres evőeszközeit és a kistőkepénzesek gyapjúharisnyáit, most a szentelt edényekre, a foglalatokba erősített ékkövekre s különösen a főoltár mesés gazdagságára vágyódtak.

De most, hogy Hardi emlékei feltámadtak, «visszagondolt»... és tétovázott.

Marteau utólérte s durván rászólt:

— No, mi az? — lódulj előre! A másik hirtelen elhatározással felelt:

— Menjünk előbb a perselyekhez.

— Bolond vagy talán?! Hiszen ott, ott van kincs. — Marteau a szentségházra mutatott. — Befejezésül, majd meglátjuk, talán a végén.

De Hardi lelkét az ellenszegülés láza fogta el. Nem, nem fogja azt tűrni, hogy azt az aranyajtót durván megszentségtelenítsék. Soha, de sohasem fogják bántani azt az aranykelyhet, melyben első szentáldozásának jó Istene lakik.

— Azt mondom neked, előbb a perselyekhez megyünk — ismétli nagy határozottsággal.

Vitatkozni kezdenek. Egyik sem enged, Marteau dühe nőttön-nő. Hardi ott áll a korlát előtt, mint a szentségház védőőre. Marteau e pillanatban reáveti magát, azután dühöngve rázza meg a vaskaput. Ez nagy dübörgéssel kinyilik. A zaj visszhangzik, a boltozat alatt visszaverődik a pillérek mögött a kápolna mélyében. Mintha a szobrok hirtelen életre kelnének s ők maguk morognák az egyházi átkot, a templomuk megszentségtelenítői felett.

Pillanatig ijedten megállnak, ekkor Marteau az oltár felé halad, de Hardi eléje ugrik:

— Te nem fogsz a jó Istenhez nyulni — ordítja. — Nem fogsz Hozzá nyulni. Mindent megtehetsz, de ezt nem engedem. *Én részt vettem egykor az első szentáldozásban* és azt nem lehet elfelejteni...

A másik a sértések és istenkáromlások özönét zudítja reá.

Hardi felel:

— Igazad van, ép olyan gazember vagyok, mint te, de, ha kell, szivesen meghalok, *hogy megvédelmezzem Őt!* Nem fogod bántani a jó Istent, én mondom neked, Ő nem lesz a tied!...

* * *

Mindkettő teljes vadságában szemtől-szemben nézik egymást. Hardi az oltár lábánál áll, erős ökle tiltja a közeledést. Marteau szeme vérben

forog, dühében tajtékzik, ráveti magát arra az emberre, ki mindez óráig társa volt és most megakadályozza őt a cselekvésben, a lámpa legurul és elalszik. Mindnem teljes a sötétség. A két alak összeölelkezik, mell mell ellen. Zihálló lélekzetük összevegyül. Erejük egyforma és a nagy csöndben úgy tetszik, mintha küzdelmük örökké tartana, anélkül, hogy egyikük is egy talpalatnyi tért nyerne vagy veszítene.

De izmaik — túlfeszített erőlködéstől — lassanként gyöngülnek. A két elerőtlenedett mell hörög. A vetélytársak tagjait a fáradság annyira megmerevítette, hogy egymáshoz simulnak, mintha testvérek ölelkezése volna, s nem mintha ellenségek küzdenének egymás ellen.

Ki törődik mindezzel? csak a célt elérjék! A két test haldoklik, de Hardi tudja, hogy ő a győztes és hogy a másik egy lépést sem tehet. Mintha Marteau megérezte volna e néma diadalt s ördögi gondolatra utolsó erejét összeszedi. Gyorsan, mint a villám, kiszabadítja magát, kihúzza tőrét s maga elé szúr, Hardi nyög, azt lihegi: gyáva!... gyáva!.. gyáva!... de nem esik el, nem hátrál...

Mintha távolból csillag fénye sápadtan visszaverődnék, úgy ragyog ott közelében, ezüstözött nyugvóhelyén a kis öröklámpa, csöndesen, szeretetteljesen. Nézi a drámát és túlvilági szépsége visszatükröződik a templom márványpadozatára csöppenként folyó vérben. Midőn Hardi még egyszer, utoljára megnézte, úgy látta, hogy anyjához hasonlít... látta őt varázslatos díszben, karjait szeretettel feléje nyújtva... az orgona — mint hajdan — Isten dicsőségét zengi. Elragadtatva ő is kinyujtja feléje elvértelenedett karjait és összeesik...

* * *

Reggel fél öt felé a sekrestyés a templomba jött harangozni az Úrangyalára. Ő a betört ajtóval ellenkező oldalon levő kapun jött be s elvégezve a harangozást, újra lejött a templomba, ekkor idegen zaj ütötte meg fülét. Hallgatózott... képzelődik-e? Mintha valaki halkan nyögne és ez a panasz végigsuhant a templomon, mint a temető szelid fuvalata. Tovább figyelt, a zaj a templom szentélye felől hallatszott.

Előre ment és a szentély félhomályában meglátott egy — az oltár lépcsőin keresztben fekvő — emberi testet.

Gyorsan a paplakba rohant és zajt ütött. Ebben a pillanatban érkezett a templomba egy pap. Mintha a haldokló csak ezt a magasztos látogatást várta volna, szemeit — melyek már megtörtek — tágra nyitotta és halálküzdelmében eltorzult szája azt suttogta:

— Megvédtem a jó Istent és azt hiszem, érintetlen... Ó mondjátok meg nekem, hogy nem történt bántódása! — És mintegy magyarázatul azt dadogja kétszer:

— *Én részt vettem egykor az első szentáldozásban!*

A pap nézte a vörös hullámot, mely a templom hajónak kövezetét bemocskolta, úgy, hogy a lépések nyoma véres utat mutatott az oltártól a kapuig. Elképzelte az összefüggést, a tolvajok harcát, azután a rabló szökését, kinek lába áldozata vérével egészen át volt itatva.

A haldokló ismétlé:

— Tőlem telhetőleg védelmeztem Őt! A jó Istent nem szabad megérinteni!... Ó, mondjátok meg, ott van-e még a jó Isten?!...

Végtelen részvét, határtalan bámulat töltötte el a pap szivét e rabló láttára, ki mindennek dacára — mint keresztény — első szentáldozása emlékéhez hű maradt. Kinyitotta a szentségtartót, mely hála az itt kiömlött vérnek, érintetlen maradt... Kezébe vette a szent kelyhet, fölemelte a vértanú feje fölé és a jó Isten maga adta a haldoklóra az irgalom és megbocsátás jelét.

Gerbois André — gúnynevén Hardi — a föloldozás utolsó szavainál, szemét az aranykehelyre függesztve, amelyért meghalt, a boldogság sóhajával adta vissza lelkét Teremtőjének.

Franciából: *Reiner Irma.*

AZ ÉN PROGRAMMOM.

Hallottam sokszor beszédeket,
Felemelték a lelkemet.
Harsogott az éljen, tombolt a nép,
Álomként vonult el előttem egy kép.

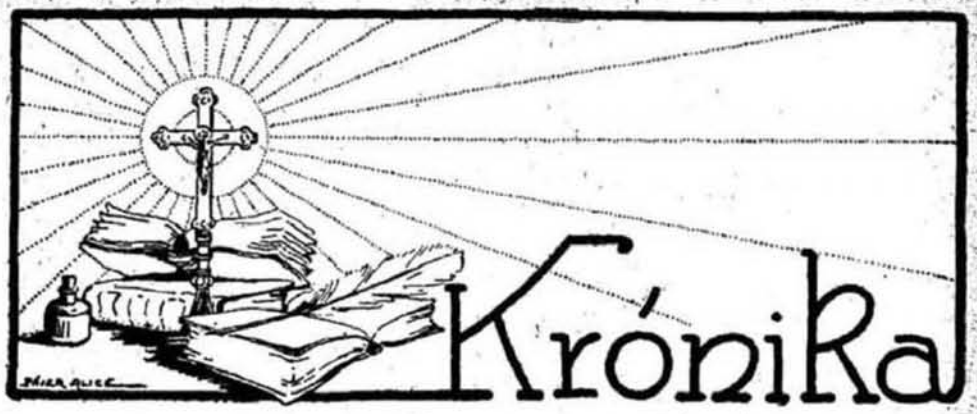
Láttam Krisztust Pilátus előtt,
Kiabálták: «feszítsd meg őt!»
Belemarkolt ez itélet lelkembe,
Megalakult bennem a jövő eszménye.

Miért, hogy oly sok az elitélt lélek,
Kiket alig, alig szeretnek.
A lelkem lángra lobbanva égett
Krisztus! — én szeretni fogom őket.

Ez a programmom, ezt hirdetem,
Ennek életemet szentelem.
Törölni a könnyt, kötni a sebet,
Szeretni az elitélt bűnös lelkeket.

Azóta lettem boldog és nyugodt,
Ha felkeresem a szegény rabot.
Fejére teszem remegő kezem,
Mosolyt csal szemébe szeretetem.

Kolosi K. Aloyzia.

Amerikából. Az új hazába költözött magyar testvéreink is buzgó eucharisztikus életet élnek. Majdnem minden magyar plébánián Oltáregyesület működik, amely azután — mint rendesen — a hitélet melegágya az egyházközségekben. Nt. Sz. Mária Calasantia pittsburghi főnöknő leveléből tudtuk meg, hogy Pittsburghban ft. Varga István plébános úr igazgatása alatt virágzik az Oltáregyesület, amelynek — a Szent Anna hitközségből — 65 tagja van. Az Oltáregyesület tagjai példás buzgósággal mind előfizettek az «Örökimádás» folyóiratra. Sőt olyan nagylelkűek is voltak, akik egy egész dollárt küldtek be előfizetés gyanánt. Nemes szivük jótettét mi azzal kívánjuk viszonozni, hogy a magyar eucharisztikus élet főszentélyében, a Budapesti Országos Középponti Oltáregyesület Örökimádás-templomában a jótevő oltáregyleti tagokért, illetve szándékaikra egy-egy szentmisét mondatunk és nevüket az «Örökimádás» lapjain megörökítjük. *(A szentmisét és a név megörökítését minden további egydolláros előfizetőnek e helyen megígérjük.)*

Pittsburghi egydolláros előfizetőink a következők: *Hundzsa Józsefné, Dezemics Jánosné, Lakatos Józsefné, Lengyel Ferencné, Tóth Imréné, Túróczi Józsefné, Opalkó Andrásné, Opalkó Mihályné, özv. Fekete Jánosné, Maurer Mihályné, Novák Ferencné, Varga Istvánné, Laczkó Jánosné, Benkő Istvánné, Major Istvánné, Tóth Istvánné, Tóth Endrené, Bazsó Dánielné, Török Józsefné, Lepedő Andrásné, Klimon Barnáné, Strelecz Józsefné, Demkó Jánosné, Berdár Mihályné, Demkó Józsefné, Gál Mihályné.* Az eucharisztikus Jézus fizesse meg jóságukat.

A nyomdaköltségek napról-napra fokozódnak s mi idehaza nem igen emelhetjük az előfizetést, mert sok szegény olvasónk van, aki a fölemelt díjat alig tudná megfizetni. Igy amerikai testvéreink velük szemben az irgalmasság legszebb cselekedetét gyakorolják, mert lelkitáplálékuk megszerzéséhez segítik őket. De segítik az Oltáregyesületet is, amely az itt pótolt költségeit egyházi ruhák készítéséhez szükséges anyag beszerzésére fordíthatja és több szegény templomon segíthet.

Hisz oly sok a kérvény, amelyet szegénységünk miatt nincs módunkban kellően kielégíteni.

Amerikai oltáregyesületek életéről szóló hireket, esetleg fényképfelvételeket szivesen közölnénk lapjainkban. Sajnos, a nt. pittsburghi főnöknő által mellékeltnek jelzett oltárkép nem volt bent a levélben. Szeretettel köszöntjük amerikai véreinket és buzgó vezetőiket.

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Előri János.* (Folytatás.)

Ne több ilyen órát, Uram, ne adj többet ilyent. Tudod, hogy erős fogadalmat tettem... hogy lovagjává leszek Fiadnak szeplőtelen hűséggel... hogy csak Ő kell nekem és senki más... és ott keresem, ahol megtalálom... és mindenkor Őt keresem, mikor időm engedi... Úrnapkor mult egy éve, az Örökimádásban. Te tudod, de senki más. S most már itt a gyötrelem. Titánok agyát is meg tudná tán őrleni. A mámor vakító, butító varázslatában legördült függöny felpattan. Ó! mi volt ott! Látok mindent, érzek minden idegemmel mindent, ami azon a szinpadon pár órával előbb lejátszódott. Ott Tárnokéknál a templom mellett, közvetlen szomszédságában. Valakihez igen közel. Hogy figyelt ő engem! És talán sírt is. Mert felejtettem, nem akartam rágondolni... az Ő szemeinek titokzatos ösvényeire. Mert bedugtam fülemet, hogy meg ne halljam csöndes kiáltásait, reszkető és reszkettető sóhajtásait... mert balgán elfordítottam szememet, hogy esetleg vissza ne sírjak Neki... mert önfeledten végigdőltem a pamlagon, hogy a térdem esetleg a földre ne hajolhasson véletlenségből sem. Most látom, hogy az imént feledtem, feledni akartam, amit felednem nekem többé már nem szabad. És hogy hűtelen nem lettem hozzá, Ő tette, mert Ő nem felejtett... Nem felejtett akkor sem, midőn idegen szemek tüzét kerestem és akartam látni... mikor mosolyt kerestem, mikor finom célzásokat igyekeztem leszögezni... Ott volt Ő mellettem láthatatlanul, mikor az a leány láthatóan mellettem járt, tőlem egy-két centiméternyire, rövidujjú csipkés blúzban, hófehér karokkal, mikor körülhordozta a tálcát és a tányéromba rakott, poharamba öntött. És feledtem az Ő borát, mert emettől kezdett zsibbadni elmém, agyam. És énekeltem a világ dalait és nem tudtam, hogy jobb volna a Misereret nyögni. Ütöttem a taktust, ahelyett hogy a mellemet vertem volna. És szívtam magamba a Déli dalok bódító melódiáit s egyetlen egyszer sem gondoltam arra, hogy vannak himnuszok... Néztem másnak vidám enyelgését övele s eltűnt szemem elől a

nagy Passio. Gyönyörrel kisértem figyelemmel a táncoló párnak lábait és nem láttam a vértől csepegő átszegezett lábakat. Ez volt a nagy dráma; az enyém volt, bár nem tettem semmit; a lelkemben ment végbe. Érzem, hogy Ő mégis mellettem állt; de azt is érzem, hogy sírt. Tudom, hogy most is a legördült függönyt Ő húzta félre, hogy lássam nyomorult magamat, amit akkor ott nem akartam meglátni... és ne érezzek semmit abból, amit ott kerestem vagy inkább érezzem, de gyötrelem és kín gyanánt. Ó Jézusom, úgy-e, ez büntetés tőled? Legyen, legyen az!

E pillanatban Tamás már talpon is volt; égő könnyezést érzett szemében. A halotti csöndben oda térdelt vagy kuporodott az ágya mellé, párnái közé rejtette arcát és zokogott. Egy perccel előbb még úgy érezte, hogy összedőlt a világ, sötét semmiségnek gondolta magát s most mintha kezdene világos lenni, mintha a könnyein keresztül látná, hogy a templomból az oltárról Mestere közeledne feléje gyors léptekkel, szeliden mosolygó arccal. Oda is ért hozzája, mintha megsimogatta volna homlokát. Oly édes volt e simogatás, annyira megkönnyebbült tőle, hogy fölállt görnyedő térdepléséből, keresztet vetett magára, visszafeküdt ágyába. El is aludt mindjárt. Ha láthatta volna valaki, arcán kétfelé a könnyek nyomait láthatta volna; ágya mellett Krisztust, amint mosolygó szeretettel nézi lovagját, kezét halántékán pihentetve.

III.

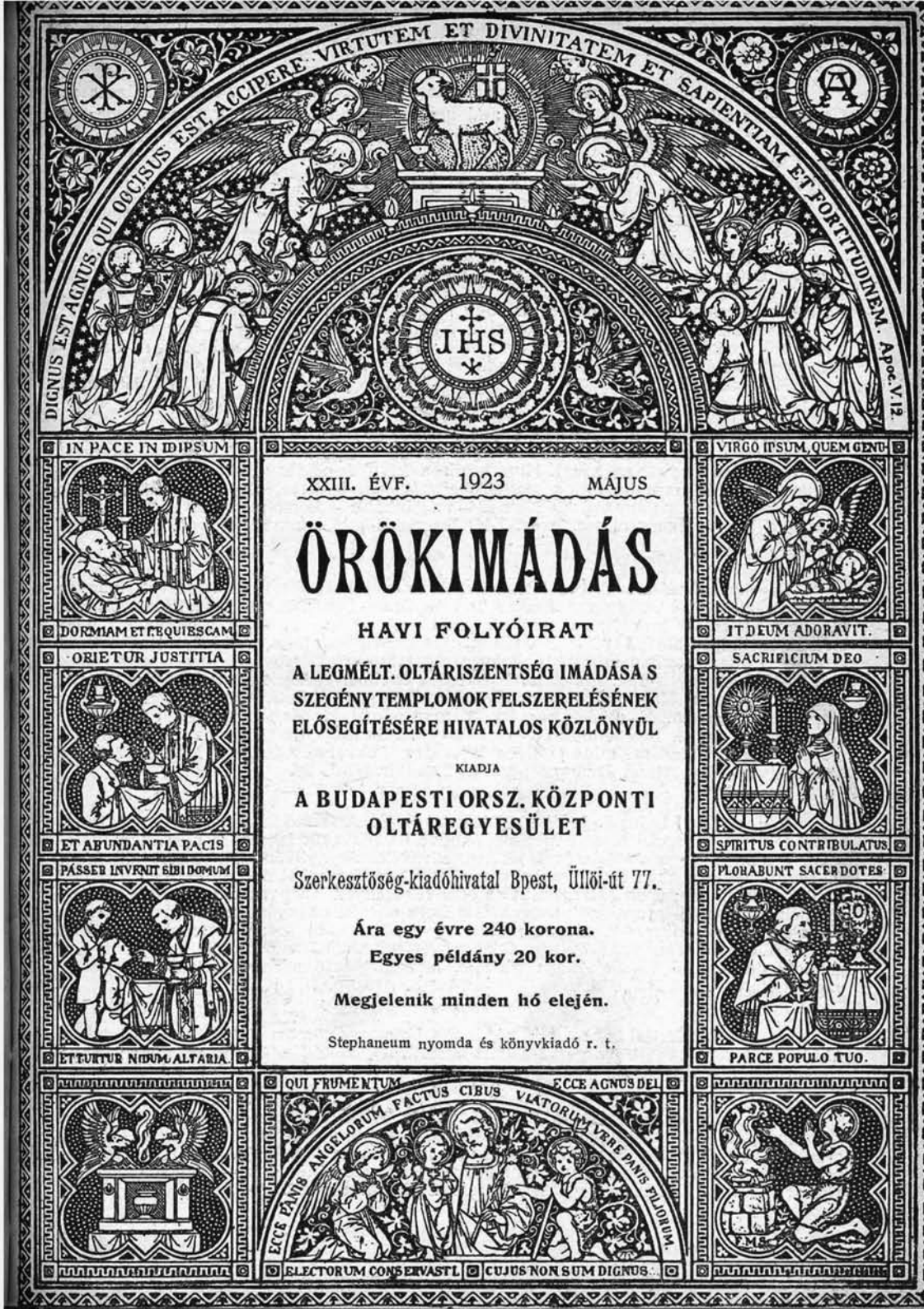
Szép csendes, ragyogóan verőfényes augusztusi reggelre ébredt föl Tamás. Az ablaktábla résein át aranysárga sugarakban táncolva furódott a Grál-lovag szobájába a napfény. Tamás szokatlanul nyugodt és jókedvü volt. Pár perc alatt felöltözködött. Hóna alá kapta aranymetszésü imakönyvét, most az egyszer kalap nélkül sietett el hazulról — haza: a templomba. A folyosón találkozott mamájával. Köszöntötte gyengéden, szokása szerint. Várta, hogy valamit szólni fog a tegnap esti kimaradás miatt, legalább is egy kérdést, mint máskor, ha kissé hosszabb ideig elmaradt. De most nem kérdezett tőle mást, csak annyit, hogy jól aludtál-e fiam?

— Pompásan — felelte Tamás. És még hozzátette: — Mama, mise után ne várj reggelivel. Valószinűleg csak délben jövök haza. — És már sietett is misére, áldozni, találkozni ismét az Úrral, akivel elalvása előtt oly édes, oly szükséges párbeszéde volt.

(Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

DIGNUS EST AGNUS QUI OCCISUS EST ACCIPERE VIRTUTEM ET DIVINITATEM ET SAPIENTIAM ET FORTITUDINEM. Apoc. V. 12.
JHS
IN PACE IN IDIPSUM
DORMIAM ET REQUIESCAM
VIRGO IPSUM, QUEM GENU
IT DEUM ADORAVIT.
ORIETUR JUSTITIA
ET ABUNDANTIA PACIS
SACRIFICIUM DEO
SPIRITUS CONTRIBULATUS
PASSER INVENIT SIBI DOMUM
ET TURTUR NIDUM, ALTARIA.
PLORABUNT SACERDOTES
PARCE POPULO TUO.
QUI FRUMENTUM
ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FILIORUM.
ELECTORUM CONSERVASTI
ECCE AGNUS DEI
CUJUS NON SUM DIGNUS...
XXIII. ÉVF. 1923 MÁJUS
ÖRÖKIMÁDÁS
HAVI FOLYÓIRAT
A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL
KIADJA
A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET
Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.
Ára egy évre 240 korona.
Egyes példány 20 kor.
Megjelenik minden hó elején.
Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Mária hónapja. — *Lovich Ilonka:* Küzdés az Úrral. — *Le Büffe* S. J. elmélkedéseiből: «Magasztalja az én lelkem az Urat és örvendez az én szivem az én Üdvözítő Istenemben», angolból. — *Balázs Benedikta:* Az élet Királya. — *Benz Csáky Ilona:* Ferrero Benigna Consolata nővér. — *Kolosi K. Aloyzia:* Az én imakönyvem. — *Oltáregyleti élet.* — Tárca. *Előri János:* Fölkel a Nap.

Kérelem. Tekintettel a változott viszonyokra, tisztelettel kérjük m. t. olvasóinkat, hogy az «Örökimádás» kiadóhivatalába a mellékelt csekklap felhasználásával legalább 100 K előfizetéspótlást sziveskedjenek beküldeni. Minden folyóirat így segít magán. Az előfizetés megállapítása óta április 15-ig 77%-al drágult a nyomdaköltség.

Nemesszivű jótevőink adományai a pillanatnyi zavarból ugyan kisegítettek, de a jövő előtt, e kérelmünk meghallgatása nélkül üres kézzel állunk. Lelkünk ügye elsősorban megéri az áldozatot, ne hagyjuk tehát el az «Örökimádást».

Mély tisztelettel a **Kiadóhivatal.**

* * *

Dr. Pál Mátyás «Munkába a missziókért» címen 35 lapos füzetet jelentetett meg újra. A hitterjesztés nagy munkájába be akarja állítani a papot, felnőtt és gyermek híveket, szóval az egész magyar egyházat. Hivatkozik a külföld példás missziós tevékenységére és hasonló működésre buzdit, a missziós egyesületek ismertetésével. A «Hitterjesztés lapjainak» hiányában nagy érdeklődésre és — még inkább — komoly megszivlelésre tarthat számot a jeles hittanár füzete. Ára 50 K. Megrendelhető e címen: Ft. dr. Pál Mátyás hittanár, *Kalocsa.*

* * *

Breviárium-szótár. A breviárium romanumban használt ritkább szavak magyar jelentése. Németből átdolgozta Farkas István. Szent-István-Társulat kiadása. Alapára 80 fillér. Jelenlegi szorzószám 200. A szerző előszava: «A szent zsolozsma a papi életnek egyik igen bővizű erőforrása. Kifogyhatatlan vigasztalása, a lelki életnek hatalmas emelője. Ehhez azonban szükséges, hogy a szent zsolozsma szövegét megértsük, ennek tartalmában elmélyedjünk. Ennek a megértésnek és elmélyedésnek előmozditására készült ez a szótár, melyet K. A. gráci kanonok «Breviarii Romani Vocabula Rariora» c. munkája alapján készitettem. Nagyjából ragaszkodtam a német kiadás szövegéhez, csak itt-ott alkalmaztam egynéhány betoldást vagy kihagyást. Szolgáljon e szótár paptestvéreimnek oly nagy lelki hasznára, mint amilyen készséges lélekkel készítettem.» Megrendelhető a Szent-István-Társulatnál, Budapest, VIII., Szentkirályi-u. 28.

* * *

P. Tomcsányi Lajos S. J. *Vita a főkegyúri jogról.* A szerző kiadása. 22 lap. A tudós szerzőnek pár hónappal ezelőtt megjelent műve «A főkegyúr szerepe a püspökkinevezéseknél» több irásban és élőszóval történt ellenvéleménynyilvánitásra adott alkalmat. P. Tomcsányi nem az az ember, aki elhamarkodott gondolatokat dob ily fontos kérdésben a nyilvánosság elé; épen azért, amint az ellenvélemények elhangzottak, erkölcsi kötelességének tartotta álláspontjának megvédését és az ellenvélemény megcáfolását. E föladatát oldotta meg sikeresen, alapos pontossággal történelmi dokumentumok alapján a «Vita a főkegyúri jogról» c. füzetben. Melegen ajánljuk különösen papjaink, de egyháziasan gondolkodni óhajtó világiak figyelmébe is. Megrendelhető a Szent-István-Társulatnál, vagy a Kordánál, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3. Ára kb. 100 K lesz.

* * *

Amerikai előfizetési ár az «Örökimádás» és «Jézusom Örömöm»-ért együttesen 1 dollár. Aki külön-külön az egyik ujságért 1 dollárt fizet, az «Örökimádás» áprilisi számában jelzett kedvezményben részesül.

* * *

Az ujpesti legényegylet ft. Sztankó Albert elnök szerkesztésében **Harang** címen lapot indított. Örömmel üdvözöljük a változatos tartalmú, életrevaló lapocskát. Magyarországon kb. 400 katholikus legényegylet van és egyiknek sincs lapja. Annál dicséretre és pártfogásra méltóbb tehát az ujpesti legényegylet kezdeményezése. — Megrendelhető az Ujpesti Katholikus Legényegyletnél, Ujpest, Csokonai-utca 34.

Mária hónapja.

Szűz Mária hónapja az egyház misztikus kertjében született legszebb virág. A szeretet fakasztotta, a szeretet dedikálta a gyönyörű hónapot Szűz Máriának. Akit a Teremtő keze «egészen szép»-nek alkotott, annak a föld is a legszebb ékességeivel kedveskedik. De a május minden színpompája, virágos tarkasága és tavaszi üdesége külsőség csupán Szűz Mária pedig a lelki nagyság hőse, lelki ékességek gazdag birtokosa; az Ő lelki gazdagságáról így énekelt a nagy Pázmány: «Ó dicsőséges, ó ékességes, fényességes csillag... Felkelő hajnal, világító fáklya, fénysugaras Nap — Erények pálmája, legédesebb nektár, illatok illata — Ragyogó liliom, vérpiros rózsa, eget legyőző Szűz.»

Nekünk — «Éva árva fiainak» — szintén az Övéhez hasonló ékességeket kell keresnünk; a lelkünket kell virágoskertté avatnunk a Szűzanya bensőséges, lelki tiszteletével. — Szűz Mária méltósága nagyobb az összes szentekénél, Szűz Mária rangja előkelőbb az összes angyalokénál. Mint az Istenember anyja, az eucharisztikus Jézusnak is édesanyja. A mi imádott Szentostyánkért is megilleti Őt a hála. Az oltáriszentségi szövetségek- és társulatoknak az Eucharisztia mintegy inspirálja a Szűzanya májusi kultuszát. Egyesületük szelleme pedig megszabja az ő Máriatiszteletük irányát: «Jertek, engeszteljük a boldogságos Szűzet is az őt ért bántalmakért». Magyar hazánk szomorú sorsánál, a Mária oltalma alá helyezett ország pusztulásánál szinte önként adódik a gondolat: ez az ország hűtlen lett Nagyasszonyához, mert bizonyos az, hogy Mária ok nélkül nem hagyta volna szétdarabolni. A magyarok nagyobb része nem tiszteli úgy a Boldogságos Szüzet, amint azt Ő a «Regnum Marianum»[1] polgárától megérdemelné; de nemcsak nem tisztelik eléggé, hanem nagy számmal vannak, akik aljas káromkodásaik szennyével mocskolják a Szűzanya áldott nevét. Ezért kell engesztelnünk nekünk Szűz Máriát.

[1] «Szűz Mária országa».

Ha a családban olyan akad a gyermekek között, aki megszomorítja a szülőket, akinek élete szégyent hoz a családra, bánatot a szülői szívbe, akkor a többi gyermekek nemes szivük sugallatát követve azon vannak, hogy szeretettel, engedelmességgel, jó szüleik példájának minél hűebb követésével meggyógyítsák a szülői szív sebét és betömjék azt a léket, amit szeretetükön a magáról megfeledkezett gyermek viselkedése ejtett. Mi — ha hű gyermekei vagyunk Szűzanyánknak — szintén iparkodni fogunk megszomorodott édesanyai szivét fölvidámítani és a magyar ajkak Mária-gyalázása ejtette sebeket a gyermeki szeretet édes balzsamával meggyógyítani. Igen, *legyünk mi érzésben, gondolkodásban, életünk minden megnyilvánulásában gyermekei a Boldogságos Szűznek.* Ezzel megmondottunk mindent, ami az engesztelés módját illeti: a gyermek az ő édesanyját *szereti, engedelmes neki, példáját követi* s ha mindezek után szomorúnak látja, *vigasztalni* igyekszik olyan szavakkal, amelyeken megérzi, hogy szívből, hű gyermekszívből fakadtak.

Szűz Mária engesztelése: a *szeretet*, az Ő példájának engedelmes követése és szívből fakadt imák által — a mi Mária-havi programmunk.

Dr. Mátrai Gyula.

KÜZDÉS AZ ÚRRAL.

— Engedned kell, hogy legyőzzelek egyszer!
Tekintsd szegény kis árva életem.
A lelkemért, a lelkemért esengek:
Jó Uram, többé ne adj jót nekem!

Miért, hogy minden fűszálért cserébe
Virágesőt dob szivemre kezed?
Miért, hogy dalba, szépségbe borultan
Visszakínálod az életemet?

A szivem, ez a hitvány kicsi pille
Mennyit csapongott, míg őledbe tért!
Hogy adhatod ma Szivedet cserébe
Az én kis zsenge áldozatomért?

Ó Uram, félek: sok nekem az áldás,
Amit szereztem kis könnyeimen.
Jó Uram, félek: ha visszakínálod,
Vissza is várom mindig a szivem.

Esengek: üssön, tépjen és alázzon,
Kopár vesszővé fonnyasszon kezed,
Hogy tépve, árván birjalak szeretni!
Könyörgöm engedd, hogy legyőzzelek! —

Lovich Ilonka.

Dicsértessék és áldassék most és mindörökké az Úr Jézus Krisztus a legméltóságosabb Oltáriszentségben!

P. Le Büffe elmélkedéseiből.

Magasztalja az én lelkem az Urat, és örvendez szivem az én Üdvözítő Istenemben. (Szent Lukács I. 46., 47.)

Van egy fölülmulhatatlan jó a mi életünkben és ez a mi katholikus hitünk; minden más jó ebből ered és mint forrásához oda törekszik. És mégis mondhatjuk-e azt, hogy öntudatosan, szenvedélyesen és majdnem ellentállhatatlanul örülünk mi annak, hogy katholikusok vagyunk, amint természetszerűleg örülnünk kellene? Ha őszinték vagyunk önmagunkkal szemben, tapasztaljuk-e, hogy szent hitünkért annyira buzdulunk, hogy egész lényünket végtelen boldogsággal tölti el a tudat, hogy az igaz Egyház gyermekei vagyunk és az alázatos fölény szent büszkeségével eltölt-e ama boldog meggyőződés, hogy a nagy «főpásztor nyájához tartozunk?» Vagy talán nagyon is közönséges mindennapi életünkben természetesnek tekintjük és rendesen föl sem vesszük ezen rendkívüli nagy kegyelmet? Örülünk mindennek: gazdagságnak, egészségnek, szeretteinknek; örülünk az életnek és az élet mulandó, hervadó, elhaló anyagi örömeinek. De mikor vagyunk az elragadtatásig boldogok azon ténynek tudatában, hogy birjuk az életnek egyetlen igaz örömét? Mikor tódul ki teljes erővel lelkünk mélyéből egy őszintén érzett «Hála Istennek», hogy ismerjük az Atya Istent, a Fiú Istent és a Szentlélek Istent, három személyt egy Istenben, az örökkévalót, a mindentudót és mindenütt jelenlevőt; hogy Karácsony szent éjjelén ott térdelve az éjféli jászolnál, azt az alig egy órás Gyermeket Istenünknek nevezhettük; vagy a déli órában elsötétült kereszt tövében állva, az agyongyötört és meggyalázott «Fájdalmak Emberét», a mi Megváltónkat imádhattuk? Ismerjük Máriát, a mi Anyánkat, tapasztaltuk egész életünkön át az ő gondos, gyengéd szeretetét; tudunk-e ennek «igazán szívből örülni», azon meleg, kimondhatatlan örömmel, mellyel örül a gyermek édesanyja jelenlétének? Istennek szentjei a mi dicsőséges testvéreink, Istennek angyalai a mi őreink, kiknek szemei soha nem csukódnak le álomra. A Szentírás a mi gondoskodó Atyánknak szeretettel hozzánk intézett levele, mely oly valósággal és igazán Tőle ered, mint ama vékony levelek, melyeket a siron inneni szeretteinktől kapunk. Miénk az a nagy széles kör, mely az Isten Szentegyházát képezi és mely az egész földkerekséget átkarolva, hajthatatlan, mint az örök halmok és a mienk fényével és ünnepeivel, szent képeivel és szent edényeivel, fényes fáklyáival és gyönyörűségesen harsogó énekével — és vajjon örülünk-e mindennek? Ó igen, mi azt hisszük, hogy vannak órák, amidőn túláradó boldogságban örülünk ezeknek! De van mindennél sokkal jobb, sokkal magasztosabb, amidőn

csendes imádásban ott térdelünk a Szentség leple alatt rejtőző Isten előtt, a szentségi Úr Jézus a mi nagy Testvérünk lábainál, aki még itt a földön tartózkodik, elönti-e a végtelen boldogságnak nagy és széles ára lényünknek minden porcikáját, hogy dacára sötét és hálátlan multunknak, dacára az évek folyamán felhalmozódott bűneinknek, leesik a lepel a Szentségről, elgördül minden akadály és látjuk a mi Urunkat és Istenünket szent hitünk világosságának fényében. Elrémül-e lelkünk borzadásban, ha arra gondolunk, mily kietlen sivatag volna az élet, ha megfosztana minket az Úr az Ő szentségi jelenlététől? Képzeljük csak el, mily borzasztó volna, ha meg kellene élnünk egy oly napot, amidőn a zsúfolt utcákon keresztül haladva és a csendes, elhagyatott utakon át sietve, belépve minden templomba és föltekintve minden öröklámpára, valamennyit elsötétülve találnók; és minden egyes szentségházat kinyitva, azokat drága Kincsüktől megfosztva, üresen látnók? A vér is megfagyna ereinkben, hideg volna az élet, halott minden és nem volna érdemes többé az életért küzdeni. Mert eltávozott az édes Jézus!

Istenem, mily hatalmas a mindenség! Minek köszönhetjük a Te csodálatos jóságodat, hozzánk hitetlen teremtményeidhez — hozzám a leghitetlenebbhez a hitetlenek között! Ó, kí tudná felfogni azon végtelen boldogságot, hogy mit jelent az — katholikusnak lenni! Messze kiragadva a hitetlenség sötét, vak tapogatodzásából, biztonságban elhelyezve az atyai házban; és boldogságok boldogsága! találkozni ott a mi Testvérünkkel, Jézus Krisztussal, a Te Fiaddal, tudni, hogy Ő mindig «otthon» van, tudni, hogy akár sötét utakat kell járnunk a nap virradásáig, akár a déli napnak hevét kell elviselnünk, vagy estnek idején a lenyugvó napnak árnyékában haladnunk, mindig megtaláljuk Őt szentségi otthonában! Ó, mily kimondhatatlan boldogságot találunk az Ő saját otthonában.

Az élet Királya.

A Missalémban lapozva, kikeresve a másnapi szentmise változó textusait, egy gondolat foglalkoztatja a lelkemet: *az élet Királya.*

Király, akinek trónja az oltár és otthona a szivek.

Király, akit a trónján imádnak s a szivekben szeretnek.

Király, aki a szentséges Ostyába zárkozik s onnan indul királyi útjára.

Követem Őt a Missalém nyomán s mindenütt úgy látom, mint az élet Királyát.

Itt künn, az alföldi pusztán — a tanyavilágban.

Benn a városokban a gyárak és műhelyek világában.

A plébániai «régi templomokban» és szerzetesi és apácakápolnákban.

A családi otthonokban és az iskolában. Akadémiákon és kaszárnyákban.

A társadalmi életben és közéletben. Szociális problémák megoldásában és a keresztény-katholikus világnézet diadalmas harcaiban.

Mindenütt ott van Ő, az élet Királya.

Sokan látják és nagyon sokan nem látják.

Akik látják, azoknak életét beragyogja a szentséges Ostya, szépek lesznek a körülöttük is egy kicsit szebb és jobb lesz a világ.

Az élet Királya így indul diadalmas, hódító útjára.

Akik pedig nem látják, azok sötét lelkek és körülöttük is az élet sötétsége kisért.

A Missalémban lapozok. Lelkem előtt a szentséges titkok óceánja Az élet Királya jár előttem.

***

Az élet Királya jár előttem. Vele megyek. Az alföldi pusztára, a tanyák, a szőlők világába vezet.

***

Méltóságos nyugalommal kel át a komp a Tiszán. Megérkezve a túlsó partra, kocsi vár s egy óra mulva a több ezer holdnyi szőlőségben vagyunk. Mögöttünk az utolsó város harminc-egynehány kilométerre s előttünk az első katholikus falu nyolc kilométerre. Itt pedig a szőlőségben él hatezer katholikus hivő, akik amikor csak tehetik és az idő is engedi, hosszú-hosszú sorokban gyalogolnak vagy kocsiznak a messzi templomba.

És akik nem mehetnek?

Azok pedig százával és százával jönnek össze a «missziós iskolában», ahol a püspök úr engedélyével s a plébános úrtól is jóváhagyott módon egy missziós tanítónő vezetésével imádkozzák és énekelik a hivők a szentmise szövegét. Az ünnepi evangéliumot is fölolvassák nekik és magyarázatát és alkalmazását a jó öreg Goffine-ből.

Igy van ez a tanyák világában is.

Több kilométeres útról jön össze a szőlők és tanyák népe az Istent dicsérni.

És az élet Királya ott jár közöttük. Szent vággyal vágyódnak az Oltáriszentség vételére, s hónapokig s nem egyszer egy évig is készülnek befogadására.

A katholikus pusztai misszióban megismerkedtek a lelkiáldozással.

Ezzel készülnek a tényleges áldozásra. Öreg emberek, asszonyok, férfiak, ifjak, leányok és gyermekek várják s hívják lelkükbe az Urat a pusztai missziós összejöveteleken.

Ez nem poézis, ez valóban így van.

Az élet Királya ott jár a Tiszavidéken, Szent Gellért örökében. Trónja ugyan még nincs, de a sziveket már meghódította, otthon van.

Minden vasárnap reggel siet a nép dicséretére, délután pedig a felnőttek hittanórájára. És amikor a téli korai este leszáll, a szőlők népe kis mécseseit kigyujtva, vidám-boldog lélekkel siet haza kis otthonába.

Az utakon csak a sok-sok apró fénypont látszik s nekem úgy tünik el, az élet Királya jár a szőlők között s a hivők — mint megannyi világító kis szentjános-bogárkája az Úrnak — kisérik.

Balázs Benedicta nővér.

Ferrero Benigna Consolata nővér.

A comoi Szűz Mária Látogatása szerzet tagja életéből összegyüjtött bizalom- és szeretet-virágok.)

1916 szeptember első péntekén szólította magához az Úr.

***

«Ime, előkészítem Irgalmasságom művét. A társadalomnak újabb eltámadását óhajtom s ezen feltámadás a Szeretet műve legyen.»

«A bizalom azon kincs, mely megnyitja végtelen irgalmasságom kincsesházát.»

«Nem tudod elképzelni, mily örömöm telik a megváltói tényekedésben. Ebből áll egész boldogságom s legszebb remekműveimet épen azon lelkekben örökítem meg, melyeket a legnagyobb mélységekből, a legundokabb posványból emeltem vissza Magamhoz. A megbocsátott bűnök a bűnbánó lélekben a kegyelem forrásaivá lesznek, mert kiapadhatatlan forrásai az alázatosságnak.»

«Tudod-e, mely út vezet leggyorsabban a Paradicsomba? — Az érdemeimre épített remény és a kegyelmemhez való hűség.»

«Bizonyos, hogy száz bűn jobban megsért, mint egy; de ha ez egyetlen bűn az Irántam érzett bizalmatlanság volna, ez Szivemet inkább bántaná, mint száz más vétek, mert a bizalomhiány Szivem mélyén fáj Nekem: hiszen annyira szeretem az embereket.»

«Isten jóságát, irgalmát, a teremtmények iránti szeretetét nem ösmeritek eléggé — a teremtményekhez méritek Őt, pedig Isten véghetetlen s így jósága is korlátlan. Isten kegyelmeit a legnagyobb mértékben,

szünet nélkül, élvezhetnétek — miért nem akartok belőlük? valóban vakok vagytok. Én vagyok azon kiapadhatatlan kegyelemforrás, melyet örök Atyám mindnyájatoknak rendelkezésére bocsát; s teremtményeim visszautasítanak. Az örökkévalóságban majd belátjátok, mennyire megkárosítottátok magatokat ezáltal.»

«Sohasem utálom meg a gyarlóságokat, ha jóakarattal párosulnak, ilyenkor dolgozik Kegyelmem. Szeretetem gyengeségtekből táplálkozik s azon lélekben telik legtöbb örömöm, mely bűnbánó és alázatos érzelemmel a legtöbb gyarlóságot hozza elémbe, mert így nyilik legtöbb alkalmam *jó Megváltótoknak* bizonyulni. S ezt akarom még neked mondani, Benignám! — kevés szóban fejezve ki gondolataimat: — *A lélek ne féljen soha Istentől!* mert Isten mindenkor kész iránta irgalmasságot gyakorolni és Jézusod Szivének az legnagyobb gyönyörűsége, ha Örök Atyjához sok-sok bűnöst vezethet vissza. Ez dicsőségem, ó Benignám! ezek ékességeim! Hiszen annyira szeretem a szegény bűnösöket! Hallgass Reám, én kedvesem! írd le ezt is: Ki nagyon meg akar örvendeztetni, az higgyen Szeretetemben, — ki még jobban akar megörvendeztetni, az még jobban higgyen benne, — s aki az örömök örömében akar részesíteni, az Szeretetembe vetett hitében ne ösmerjen határt!»

A pittsburghi magyar templom főoltára. (Amerika.)

«Az életszentség egész titka két szóban rejlik: bizalmatlanság és

bizalom. Érezz mindig bizalmatlanságot önmagad iránt, de ne vesztegelj, ébreszd fel magadban azonmód a bizalmat Istened iránt, mert bár jóságos vagyok mindenkihez, legjóságosabb mégis a Bennem bízó lelkekhez vagyok. Tudod-e, mely lelkek élvezik legnagyobb mérvben jóságomat? azok, amelyek legjobban bíznak Bennem. A bizalomteljes lelkek mintegy *tolvajai* kegyelmeimnek. Ird hát le, hogy kimondhatatlan örömöm van a Bennem bízó lélekben.»

«Ird még, Benignám, Irgalmasságom apostola, írd: amit leginkább tudnia kell a világnak, az, hogy *Én csupa Szeretet vagyok* s hogy a Szeretetemben való kételkedés okozná Szivemnek a legnagyobb fájdalmat. Szivem nemcsak részvéttel teljes, hanem örvend is, minél több jóvátennivalóra akad, csak rosszakarattal ne találkozzék... Ha tudnád, mit művelnék a gyarlóságokkal még annyira terhelt lelkekben is, ha reám bíznák magukat! — A szeretet nem vár semmit — csak ne találjon ellenállásra — és gyakran csak azt kívánom egy lélektől, hogy működni engedjen és szentté teszem. — A lelkekben lakozó tökéletlenségek nem visszatetszők előttem, csak Szivem irgalmasságát ébresztik fel: annyira szeretem a lelkeket! — A tökéletlenségek révén mintegy az alázatosság, a bizalom s a szeretet lépcsőfokain emelkedhetik Hozzám a lélek. A megalázkodó lélekhez lehajlok, semmiségéből felemelem s Magammal egyesítem őt.»

«Valamint a láng tüzelőanyagból táplálkozik, Irgalmamat az emberi gyarlóságok táplálják s minél több táplálékot talál, annál nagyobbra nő, amint a tűz is folyton növekszik, ha több fát dobunk bele. Ó, Benignám! bár megösmerné a világ: mennyire örvend Szivem a Szeretetébe vetett hitnek! Oly kevéssé bíznak benne, oly kevéssé — oly kevéssé!»

«Minden a lélek javára válhatik — isteni kezeimben még tökéletlenségei is mintegy drágakövekké lesznek, mert ösztönzésemre az alázatosság felindítására vezetnek... Mily boldogok volnának a házépítők, ha a sutból és a törmelékből építőanyagot állíthatnának elő, — íme ezt teszi, isteni segítségemmel, a hívő lélek: legszégyenletesebb bűnei átváltoznak tökéletességének alapköveivé.»

«Tudd meg magad és tudasd másokkal is, miszerint a valódi erényt csak Jézus Szivétől várhatjátok. Ide — ezen áldott bárkába — meneküljön mindenki, ki az üdvöt keresi. Innen, mintegy biztos menhelyből, szemlélhetitek a vihart, nem kell tőle félnetek semmit. Ó, jegyesem! vezess el mindenkit ezen örökös hajlékodul választott menedékhelyre. Szeretetből vezess el mindenkit Énhozzám! Mindenki számára tartogatom a kegyelem kincseit: azokéi lesznek, kik eljönnek értök.»

«Én Jegyesem, légy Szeretetem apostola! Kiáltsd hangosan, hogy az egész világ meghallhassa: miszerint *én éhezem és szomjazom és meghalok a vágytól teremtményeim által befogadtatni* s ők nem törődnek velem! Ó, legalább te végezz minél több lelki áldozást, kárpótlásul azon szentségi áldozásokért, melyekkel mások nem élnek! Végezd ezeket negyedóránként és még ennél is sűrűbben, különböző módokon; ha röviden is, csak el ne mulaszd! Ha a nő hitvestársát éhenhalni látná, úgy-e koldulni menne érte? Benignám, vezesd a lelkeket a szent Áldozáshoz!»

«Ami minden másnál jobban bánt Engem, az az emberek közömbössége, gyülölete, mellyel Irántam viseltetnek. Úgy kerülnek, mint a gyilkost, a gonosztevőt, a tolvajt, ki őket ki akarná rabolni. — Én pedig, ellenkezőleg, csak megajándékozni akarnám őket, de nem tehetem, mert nem akarják. — Jegyesem, szomjazom teremtményeim szeretete után. A szerafimok, a szentek minden fölött szeretnek Engem, szeretetük tisztább és tökéletesebb, — az égben tehát sok szeretetben van részem, de Én a földön keresem azt, mert a földön a szeretet szabad... Kedvesem, Nekem emberi szivem van s az embereket azért szeretem, mert testvéreim — igen, mert testvéreim az emberek...»

«Kedvesem! adj nekem lelkeket! Önfeláldozásod által adhatsz te nekem lelkeket. Igen, önfeláldozással szeretett lélek, — légy te a folytonosan füstölgő áldozat! Amikor nem így érzesz, nem töltöd be helyedet. Égjen szivedben mindenkor ezen szent tűz!... Semmittevéssel nem lehet lelkeket megmenteni. Lám, Én a kereszten haltam meg, hogy megmentsem a lelkeket... Nem kívánok tőled nagy dolgokat, Benignám — csak egy visszatartott szót, egy elfordított pillantást, egy tetszetős gondolat hirtelen elvágását, — szóval mindent, ami nehezedre esik. Ha mindezen apróságot az Én végtelen Érdemeimmel egyesíted, akkor valóban nagy értékük lesz. Ha tudnád, mennyire kedvelem az önmagukat ily csendben feláldozó lelkeket!»

«Az alázatos léleknek oly hatalma van Isten szive fölött, hogy egy ilyen valóban alázatos lélek képes Igazságosságomat lefegyverezni inkább semmint ezer bűnös képes felbőszíteni.»

«A szeretet által felszentelt lélek könnyű lesz, mert a szeretet elveszi tőle akaratát, itéletét, kívánságait. Minden gyönyörűségem az ily megkönnyebbült lélekben vagyon. *Ilyen hű lelkekből alakítom hadseregemet a világ megváltására! A világ romlásába rohan, de Én a vezetésem alatt küzdő kis lélekseregg el megállítom majd szédületes rohanásában.*»

«Egy jól fogadott dorgálás öt perc alatt — vagy amennyi ideig tart — előbbre vezetheti a lelket szeretetemben, mint két-három év rendes élete.»

«Gyarlóságaid?... *add el őket Irgalmamnak!*»

«Ezen egyszerű kis ima: «Bízom Tebenned!» elragadtatja Szivemet, mert bennfoglaltatik a hit, a szeretet s az alázatosság.»

Isten neve legyen áldott!

***

Ima a határtalan bizalom kegyelméért.

Édes Jézusom, végtelenül irgalmas Isten, szerető Atyja a lelkeknek s kiváltképen a leggyöngébb, leggyarlóbb, legnyomorultabb lelkeknek, melyeket különös szeretettel zársz isteni karjaidba, Hozzád fordulok, Szentséges Szived szeretetére és kegyelmére kérve, add nekem azon kegyelmet, hogy mindig jobban bízzam irgalmas jóságodban, hogy szerető isteni karjaidban teljes bizalommal pihenhessek most és mindörökké. Amen. (Egyházi jóváhagyással.)

Benz Csáky Ilona.

A központi választmány gyűlése ápr. 9-én délután volt az Oltáregyesület házában. Dr. Burbura László üv.-igazgató megnyitója után örvendetes tényt jelent a választmánynak, amit itt az Oltáregyesület szent ügyéért lelkesedő tagtársak örömére közlünk:

A kalocsai egyházmegyei Oltáregyesület igazgatójától érkezett egy kedves levél a központba. Kijelenti az egyházmegyei igazgató úr, hogy önállóságának megtartásával szorosabb kapcsolatot óhajt a központtal, hogy a szent cél — a szegény templomok segélyezése — annál nagyobb mértékben elérhető legyen. A levéllel együtt egy vörösszinű kazulát küldött a kalocsai Oltáregyesület a központnak. Őszinte örömmel köszöntjük ezt a szeretetteljes közeledést, mert újból hangsúlyozzuk.

hiába van akkor központ, ha a vidéki oltáregyesületek nem tekintik annak és nem segítik anyagi eszközökkel szent hivatása teljesítésében, Vivant sequentes!

A központba beérkezett jelentésekből ideiktatjuk még a következőket:

Budapest Szent Rókus plébánián az Oltáregyesületnek 93 tagja van. Az 1922. évben befolyt adományok összege 2040 K. Havonta egyszer van reggel 8 órától délután 4 óráig tartó szentségimádás, amely után gyűlést tartanak az igazgató prépost-plébános elnöklete alatt. A gyűlés az igazgató konferenciájából, hegedűvel kísért énekszámokból és szavalatokból áll. A tagok áldozatkészségéről tanuskodik a templom számára vásárolt gyönyörű faragott imazsámoly és a rongyos egyházi ruhák kijavítása.

Budapest-Erzsébetvárosban szintén megalakult már az Oltáregyesület. Bár még a kezdet nehézségeivel küzd, egy év alatt mégis 3000 K-t gyűjtött az Oltáregyesület céljaira. Igazgatója Ferenczy Géza s.-lelkész.

Budapest-Terézváros beszámolóját a buzgó igazgató, dr. Toma Imre s. lelkész, a központi terjesztőnői gyűlésen adta elő. Az ottani fiókegyletnek 305 tagja van, akik közül 81 férfi; ez nagy dicsősége a terézvárosi Oltáregyesületnek s főkép lelkes igazgatójának. Van 12 terjesztőnő és 6 férfi csoportvezető. Tagsági díj gyanánt 15.461 K-t juttatott a központnak. Az elmúlt évben saját egyesületi zászlót készíttettek 50.000 K költséggel. Vállalkoztak a harangbeszerzési költség összegyüjtésére 220.000 K eredménnyel. És az esztergomi szemináriumnak is gyüjtöttek 5000 K-t.

A veszprémi egyházmegyei Oltáregyesület dr. Kiss György theologiai tanár személyében új igazgatót kapott. Az új igazgató jól ismeri az Oltáregyesület szervezetét és lelkes híve a központnak. Itt említjük meg a veszprémi Oltáregyesület 21.500 K-ás adományát a központnak és az új igazgató működéséhez az eucharisztikus Jézus gazdag áldását kívánjuk.

Báró Orosdy Fülöpné őméltósága 100.000 K-t adományozott a «Jézusom Örömöm», az «Örökimádás» testvérlapja költségeire. Isten fizessen meg érte.

Az esztergomi Oltáregyesületnél láttuk az egyházi ruhák javításának azon ügyes módját, hogy a szétfoszlott ornátuskelmét erős anyag (vászon) alátételével keresztben géppel levarrják. Finom, megfelelő szinű selyem használatával az ilyen kijavított ruha nagyszerű szinhatású és ami a fő, tartósan használható.

AZ ÉN IMAKÖNYVEM!

Az én imakönyvem a lelkem,
Ott a legszebb imát fellelem.
Hisz ott lakik lelkem Jegyese,
Nincs szükségem akkor imakönyvre.

Benne mindent, mit csak kívánok,
Lelkem javára feltalálok.
A legszebb ima, mire Ő tanított,
Teljesítem az isteni akaratot.

Imakönyv a lelkem szentélye,
Sok ének, dal, himnusz van benne
Csendes kis szentélyben fehér hárfa,
Mit Jézus akar, aranyhurja játssza.

Minden, minden, mi csak boldogít,
Megtalálom akkor, ha Jézus itt,
Nála nélkül nincsen imakönyvem,
Ha Ő betér, imakönyv a lelkem.

Kolosi K. Aloyzia.

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Előri János.* (Folytatás.)

MISE UTÁN a templom kapujában Tárnok Mariska várta Gézával együtt. Még a kora hajnalban, mielőtt a társaság nyugovóra tért volna, megbeszélték, hogy Tamást meghívják reggelire inkább, hogy az esti tréfáért kiengeszteljék s a kalapját, meg a sétapálcáját visszaadják neki Kissé már türelmetlenkedtek is a várakozás közben. Úgyszólván már mindenki eltávozott a templomból, csak Tamás térdepelt még a negyedik pad szélén oldalt. Csak mikor a sekrestyés a sekrestye ajtaját bezárta és megcsörrent kezében a templomi kulcsköteg, ütötte föl a fejét a zajra. Még egy búcsúpillantást vetett a tabernakulumra és aztán csendben távozott.

Mariska meg a Géza őszinte tisztelettel üdvözölték Tamást az utcán. Valami megmagyarázhatatlan módon, egészen más szinben látták most «templomosságát», mint tegnap este tánc közben, muzsikaszó mellett. Anélkül, hogy szóltak volna egymásnak erről, mindkettőjük valóságos hőst látott benne s szinte büszkék voltak rá, hogy az imakönyves Tamást közrevehették. A jókedvnek és a tartózkodásnak, a fölénynek és a szerénységnek, a fiatal életerőnek és a komolyságnak oly csodálatos eggyéolvadása volt arcán látható, sőt mozgásában és taglejtéseiben is, hogy hatása alól egyikük sem vonhatta ki magát.

— Nos, Tamás, most hozzánk jön reggelire — kezdte a beszélgetést Mariska. — Félig-meddig úgyis úgy szökött meg tőlünk az este; most jóvátheti a hibáját, mi meg a miénket. Mama okvetlenül elvárja. Papával is alig beszélt valamit.

— Ugyan Mariska — szólt Géza —, ne magyarázgasson neki annyit: közrevesszük és visszük, ha akar, ha nem.

— Jól van, megadom magam a sorsomnak — felelte mosolyogva Tamás. Nem sokat kérette magát. Legalább van alkalmas jogcime kalapjának és sétapálcájának kutatására. Körülbelül úgyis sejtette, hogy ilyesféle megoldást talál majd a két huncut csalafinta, akik az este megtréfálták. Gézával meg egyébként is már szeretett volna négyszemközt beszélgetni.

A verandán költötték el a reggelit. Tamás élvezettel hajtotta fel a végén a pohár kristálytiszta friss vizet, rágyujtott egy finom egyiptomi cigarettára azok közül, amiket még Pesten kapott gimnazista tanítványának apjától ajándékba. Szép lassan elszívta. Kedvesen elcsevegtek még néhány percig.

— Na — mondotta ekkor, — határozottan jobb kedvem van most, mint az este. Többet ért ez a pohár friss víz, mint akkor a pezsgő. Most pedig, nagyságos asszonyom, ezer köszönet mindakettőért. Látom, Mariskának sincs oly jó kedve, mint tegnap, no, meg úgy veszem észre: még a romok sincsenek eltakarítva. Segíteni nem tudunk, útban meg ne álljunk. Tárnok bácsi is megy mindjárt a hivatalba. Más nem marad hátra, Géza barátom, mint hogy távozunk.

— Az igazat megvallva, most nem is bánom, ha nem maradnak sokáig — szólt Mariska. — De remélem, a délutáni fürdő után betérnek hozzánk. Négy üveg sör még maradt. Megihatják.

— Apropos! Eljövünk érte — integetett vissza Géza a Mariskának, aki máris kötözte a haját piros kendőbe a por ellen s úgy nézett két jó barátjának utána, miközben mindkét felemelt kezével kendőjének csücskéivel babrált és kedvesen mosolygott.

— Te, Géza — szólt ekkor barátjához Tamás, akit karonfogott s úgy léptek ki az utcára —, menjünk ki az erdőbe a Hármas-tölgyhöz. Elkel neked is már egy kicsit a jó levegő, a szabad természet, az ózondús erdei lég, stb. Mi?

— Ugyan, barátom! Tudom, hogy nem szereted a sablont, hagyd hát abba sablonjaidat. Vagy talán gúnyolódsz a tegnap est miatt? Inkább mondj köszönetet, mert ha ott nem vagyok, hát leszednek rólad minden... tudom is én mit.

— Sokat törődöm vele! A kalapot is, meg e pálcát ni, elszedtétek tőlem s mégis visszaadtátok. Úgy lenne azokkal a «mindenekkel» is.

— Tamás, én máma... különben máskor is láttam... a misén valamit. Te talán nem értél rá megfigyelni, azért elmesélem. Megbocsáss, ha előrebocsátom; undort éreztem. Látod, ez a Liza néni, ez a boszorkányok rokona, odamegy majdnem mindennap, máma is, áldozni. Hallott valamit a gyakori áldozásról s hogy a jámborságból ne lássék rajta kevesebb, mint másokon, ott lábatlankodik, valahányszor misén vagyok min-

dig. És csak hallani kell, milyen éles nyelve van. Jaj annak, akit a hegyére tűz! Meg azután egy fillérért meg tudná tagadni talán Krisztust is. Kis kertjükben annyi a gyümölcs, mint a levél; de azért a piacon remegő kézzel mér inkább kevesebbet, mint többet. Két hete a hatóság öntötte ki bödönjéből a tejet, vele együtt persze a vizet is. Érted. A templomi perselybe húszfilléres papirdarabot dob, amit máshol már el nem fogadnak tőle. De ami a legutálatosabb, az a viselkedése a templomban, meg az oltár előtt. Hétrét görnyed, akkorákat sóhajt vallásos fájdalmában, szabályos időközökben úgy néz az égre, hogy az ember azt hinné: elragadtatásba esett. Mikor közeledik az áldozás ideje, vadul forgatja imakönyvét, még útközben is azt olvassa, sőt mikor az áldoztató rács előtt térdel, de sőt, mikor a pap a ciboriummal kifordul és az «Ecce Agnus Dei»-t imádkozza, akkor is eltorzult ábrázattal olvas az imakönyvéből valamit; kételkedem benne, hogy valami áldozási imát. Mondd, Tamás, nem utálatos valami ez a jelenség? Nem volna jobb, ha odahaza maradna az ilyen? Nem kompromittálják az ilyenek a legszentebbet?

Tamás némán hallgatott. Menetközben barátja oldalán szótlanul nézte a földet, az utat, az önmaguk előtt haladó lapos, sötét árnyékát önmaguknak.

(Folyt. köv.)

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat (előfizetés 1 évre) 240 K, egyes füzet 20 K, egy régi teljes évfolyam, ha egyszerre valamennyit megveszik, egyenkint 100 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 100 K, **Vezérkönyve** 100 K, **Felvételi füzete** 10 K, **Félszázados története** 500 K, **Aluminium-érme szalaggal** 200 K.

Jézusom Örömöm folyóirat egész évre 100 K, tömeges rendelésnél egy előfizetés 100 példánytól kezdve 90 K, 200 példánytól kezdve 80 K, 300 példánytól kezdve 70 K, egyes füzet 10 K, régi teljes évfolyam 100 K.

Kis Örökimádás Imakönyv 200 K, **Fehér Liliom** 10 K, **Pápai Áldás levelezőlap** 1 K, **Gyermekszövetségi zászló levelezőlap** 20 K, **Gyermekszövetség érme** 50 K.

Különfélék: **Havi magány** (Nádasdy Márián) 150 K, **Az Eucharisztia zenéje** 20 K, **Kánter Károly** emlékkönyv 100 K, **Kánter Károly** emlékkép 10 K, **Szent Zita élete** 40 K, **Szent Zita élete** egyszerűbb kiadásban 20 K, **Litánia** (latin szöveggel) 10 K, **Litánia Szent Józsefről** (magyar szöveggel) 10 K, **Levelezőlapok az Örökimádás-templomról** 10 korona.

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXIII. ÉVF. 1923 JÚNIUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 240 korona.
Egyes példány 20 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

Tartalom. *Dr. Babura László:* Mi nekünk a pápa? — *Klement Ilona:* Lisieuxi kis Terézhez. — *Le Buffe Ferenc S. J.* elmélkedéseiből. — *J.:* A kis fehér virág. — *Hidasi József:* A legm. Oltáriszentség: aranybányánk. — *Lovich Ilonka:* A vágy zsoltára. — Krónika. — Tárca. *Előri János:* Fölkel a Nap.

Dr. Vargha Damján S. O. Cist.: Tolle—Lege. Elmélkedések Isten országáról. (Szentgyakorlatokra, Krisztus és Mária nagyobb ünnepeire.) 1923. Dr. Vargha Damján nem kevesebb buzgalommal, mint sikerrel írja imakönyveit. Az egészen kicsiny gyermek kezébe a «Kis Jézusom Örömöm», a fejlettebbnek a «Jézusom Örömömet» adja és most a fejlett ifjúság számára ad ki imakönyvet «Adoremus Dominum» címen. Ebből az imakönyvből különlenyomatként jelentette meg e kis elmélkedéssorozatot a nála megszokott kedves, ügyes formában. Elmélkedéseit a rövidség és tartalmasság teszi értékessé. Nem kicicomázott mondatokat, hanem súlyos gondolatokat ad, amelyeket a lélekben kell földolgozni és kivirágoztatni. Épen az az előnyös elmélkedéseiben, hogy valóban elmélkedésre késztetnek. Melegen ajánljuk m. t. olvasóinknak. Ára 320—380 és 1500 K kötés szerint. Megrendelhető a Kordánál Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3.

Szerkesztői üzenet. *Az amerikai magyar Főtisztelendő Plébános uraknak.* Tisztelettel küldjük meg mutatványul az «Örökimádás» folyóirat júniusi számát és szeretettel kérjük a Főtisztelendő Plébános (Lelkész) urakat és a nt. magyar szerzetesnőket, kegyeskedjenek lapunkat hiveiknek ajánlani és őket az «Örökimádás»-ra való előfizetésre buzdítani. A tapasztalat bizonysága szerint a hitélet fokmérője a katholikus egyházban az Eucharisztia kultusza. Az «Örökimádás» pedig — egyesegyedül — ennek szolgálatában áll. Szegény hazánk megcsonkítása óta, előfizetőinek nagy számától megfosztva nehezen töltheti be hivatását az anyagi nehézségek miatt. Ha amerikai magyar testvéreink a lapot megrendelik, elsősorban önmaguk lelkében mélyítik a hitet, de másrészt lapunk anyagi helyzetén segítve lehetővé teszik, hogy Csonkamagyarország szegény polgárai olcsó előfizetés mellett továbbra is járathassák lelkük hasznára ezt az eucharisztikus folyóiratot. Az «Örökimádás» előfizetési *ára Amerikába ötven cent,* a «Jézusom Örömöm»-mel (eucharisztikus folyóirat gyermekek számára) együtt egy dollár. *Aki jótékonyságból külön akármelyik lapért egy dollárt fizet,* annak előfizetését a lapban — névvel — különis nyugtázzuk és érettük, illetve szándékaikra a budapesti Örökimádás-templomban — a magyar eucharisztikus élet középpontjában — szentmisét mondatunk. (Lapunk kiadója az Országos Középponti Oltáregyesület, épen azért minden oltáregyleti ügyben szivesen szolgálunk felvilágosítással; Oltáregyletek alapításához ismertető nyomtatványokat küldünk, a tagok nevét — a búcsúk elnyerése végett — szivesen iktatjuk törzskönyveinkbe.)

* * *

Az «Örökimádás» a nyári hónapokban is megjelenik, de július—augusztusra összevont számot adunk, amelyet már július elején eljuttatunk m. t. előfizetőinkhez.

Mi nekünk a pápa?

Az apostolfejedelmek ünnepén nemcsak a tisztelet és hódolat adóját akarjuk Szent Péternek és Szent Pálnak leróni, akik vértanusággal pecsételték meg az Úr Jézus iránti áldozatos szeretetüket és vérük ontásával termékenyítették meg a lelkek világát, az Egyháznak frisstörésű szántóföldjét, hanem a mélyen érzett hálának adóját is egyházunk isteni Alapítója iránt azért a nagy és kiváltságos ajándékért, melyet ő nekünk a pápaságban adott.

Ez az a kőszikla, melyen az Egyház áll s amelyen állva kétezer esztendő rémes viharaival is győzelmesen küzdött meg. Világbirodalmak tüntek el azóta a világ térképéről, valamikor fényes koronák és értékes jogarok, melyek milliókat kormányoztak, kerültek azóta lomtárba, dinasztiák jöttek és mentek szakadatlan sorban; de az Egyház, a Krisztus földi birodalma még mindig áll, sőt világbirodalom a szó legteljesebb értelmében, a tiara most is az első az összes koronák között és a pápaság dinasztiája még mindig él és uralkodik. Meghalt X. Pius és meghalt XV. Benedek, de nem a «pápa», de nem a pápaság. A «pápa» halhatatlan, olyan, mint maga az Egyház, melyet Krisztus megbizásából kormányoz.

A pápaság is ugyanúgy isteni alapítás, mint maga az Egyház. Ezt az evangélium minden kétséget kizáróan tanítja. Krisztus világosan és nyomatékosan Pétert rendelte Egyházának fejévé. Pétert már előzőleg is ismételten különösen szeretetének jeleivel halmozta el s apostoltársai fölé helyezte őt: új nevet ad neki, az ő hajójából tanítja a népet, Jairus leányának feltámasztásánál csak úgy ott van Péter, mint a Táborhegyen, mikor Krisztus kinyilatkoztatja az ő isteni fenségét, az utolsó vacsorán Péternek mossa meg legelőször a lábát s feltámadása után a sírnál járt asszonyoknak meghagyja, hogy vigyék meg feltámadásának örömhirét Péternek, sőt neki külön is megjelen. De mindezekre a koronát teszi rá Krisztus, mikor Péter fenséges hitvallása után: *Te Krisztus vagy, az élő*

Istennek Fia! őt teszi meg Egyháza fejének, mondván: *Te Péter vagy és ezen kősziklára építem Anyaszentegyházamat és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta. És neked adom a mennyország kulcsait; és bármit megkötsz a földön, meg lesz kötve a mennyekben is és bármit feloldasz a földön, fel lesz oldva mennyekben is.* (Mt. 16, 17.) E szavak oly világosak, oly határozottak, hogy azoknak értelmét semmi rosszakarat el nem homályosíthatja és semmi erőszakos magyarázat meg nem változtathatja. Maga a racionalista Pfleiderer is megvallja: Minden protestáns gyengítési kisérlettel szemben is tagadhatatlan, hogy e hely Péter elsőségének ünnepélyes kihirdetése.

Ezt különben a józan ész is belátja. Krisztus, mint a végtelen tökéletesség, nem alkothatott tökéletlent, pedig az volna az Egyház, az ő misztikus teste fej nélkül. Minden községnek van birája, minden kongregációnak prézese, minden körnek, egyletnek elnöke, minden iskolának igazgatója, mert a józan ész követeli ezt így s a tapasztalat mutatja, hogy ahol nincsen így, ahol nincs egy mindeneket intéző, legfőbb tekintély, ott nincs és nem is lehet rend és fegyelem s következőleg jólét s haladás sem. Ha tehát minden legkisebb egyesülésnek van feje, Krisztus Urunk nem hagyhatta fej nélkül a legnagyobb egyesületet: az ő Egyházát sem...

A pápa a hit egységének tévmentes őre. A XX. század hite a mi Egyházunkban ugyanaz, mint volt a katakombák hite. Jeruzsálemi Szent Cyril katecheziseit ma is el lehet mondani! Mi ugyanazt a Credót valljuk, mit vallottak a vértanuk! Ezt az egységet a pápaságnak köszönhetjük. Elég bizonyíték erre a protestantizmus, mely alig 400 éves multtal bír és máris csaknem ugyanannyi felekezetet számlál. S ezek a felekezetek a leglényegesebb hitkérdésekben, aminők a Szentháromság, Krisztus istensége, a szentségek stb. nemcsak elváltak egymástól, hanem mint ellenségek állanak egymással szemben. Szomorúan tapasztalják is ennek romboló hatását a hitéletben s azért a jobbak visszasírják az Egyházat. «Ha nem tartana vissza a szégyenkezés és félelem, mily hangosan és kétségbeesetten szólaltatnók meg a hivő protestánsoknak kiáltásait az Egyház segítsége és tekintélye után!» — írja a protestáns Perthes.

A pápaság a tiszta erkölcs és életszentségnek is őre. Az Egyház szentnek mondatik, de az is. Szent az ő isteni Alapítója, szent a tanítása, szentségre nevelők és képesítők az ő szentségei. Mindig voltak szentjei és most is folynak szentéavatási pörök Rómában. A szentek serege a kálváriai kereszttől indul ki és felvonulása még ma sem ért véget. Egy végeláthatlan fehér sereg, mely végigkigyózik a századokon, végig az összes népeken és beér az égbe!

A pápaság történetének lapjai a legértékesebb lapjai a világtörténelemnek. A keresztény kulturának első zászlóvivői, legfőbb előmunkásai Szent Péter utódaiból kerültek ki mindig!

Szeressük a pápát, tiszteljük őt úgy, mint gyermekek atyjukat tisztelni szokták. Örüljünk, hogy az Ő atyai vezetése alatt állhatunk. Tartsunk vele mindenben! Ő Jézushoz vezet, akinek helyettese Ő e földön. Őhozzá vezet az Oltáregyesületben is, hogy ezen át Őhozzá vezethessen az örökkévalóságban is!

Vezess minket, Szentatyánk! Mi hűségesen követünk!

Dr. Babura László.

LISIEUXI KIS TERÉZHEZ.

Te, akit megcsodált
Az egész nagyvilág:
Te édes, Te drága,
Hófehér kis virág,
Úgy szeretlek Téged,
A Te kicsiséged.

Lásd, én úgy szeretnék
Nyomdokodon menni,
A Te példád szerint
Kicsi gyermek lenni.
Tanítsd meg rá lelkem,
Látogass meg engem.

Látod, énbennem is
Oly gyenge a lélek,
Ha jő a küzdelem,
Úgy remegek, félek.
De ha kicsi lennék:
Jézuskához mennék.

Kis gyermeknek lenni,
Legerősebb fegyver.
Ha jő a küzdelem,
Ha támad az ellen.
Nyujtsd ki felém kezed,
Hadd fussak el Ueled.

Taníts meg, ugy mint te,
Önzetlen szeretni...
Soha nem csüggedve,
Mosolygón szenvedni,
Szeretetből élni,
Örökké remélni.

Kérd meg a kis Jézust:
Engem is vegyen be
A Te «légiódba»,
A fehér seregbe. [kegyelme,
Hadd érezzem, mily nagy irgalma,
Fehér rózsa szirmát hullasd a szivemre.

Klement Ilona.

Le Buffe Ferenc S. J. elmélkedései.

«És ha elmegyek és a helyet elkészítem nektek, ismét eljövök és magamhoz veszlek titeket, hogy ahol Én vagyok, ti is ott legyetek.» (Sz. János XIV. 3.)

Ami édes Üdvözítőnk örömmel várja hazaérkezésünket a mennyországba; nekünk is így kellene gyakran erről gondolkodnunk. A halál nem más, mint átmenet a számkivetésből a hazába, ahol a mi «változatlan Barátunk» régóta várja visszaérkezésünket. És mégis mondhatjuk-e, hogy valaha is gondolunk Krisztusnak ezen örömére? Gondolunk azért, hogy serkentsen minket ez a tudat ha keménynek, kövesnek tetszik az erények ösvénye, ha nehéznek tünik Isten útja a mi fáradt lelkünknek. És vajjon, ha e siralomvölgyének láthatára ködbe borul sze-

münk előtt, fel tudjuk-e emelni tekintetünket szelid és alázatosszivű Barátunk erős alakjára, ki ott a túlsó parton a félhomályban kitárt karokkal és szerető szívvel várja az ő barátait?

Igen, Ő vár, vár az örök idők türelmével és vajjon nem fog csalódni bennünk? Nem, bizonyára örökre nem szakadunk el Tőle, mert alázatos és buzgó imáink megóvnak bennünket e végveszélytől. Tegyük föl, hogy visszatérünk a hazába, de vajjon a tökéletességnek azon magaslatán-e, melyet elérnünk kellett volna? Vajjon mi lesz akkor, ha letünt életünk alkonya és lehullott a lepel és ott az égnek fényében, az Úristen szent szine előtt lelkünk nem találtatik oly szépnek, mint amilyennek Megváltónk azt tervezte?

Nem lehet szó szemrehányásról azok számára, kik szerencsésen átjutottak a hazába, még akkor sem, ha rongyos öltözetben, vagy csak a vánszorgónak erényruhájában érkeznek. Ha azonban volna szemrehányás ott, Krisztusnak szomorú tekintete nem szólna-e feddőleg lelkünkhöz? Azt mondja a Szentírásban: «Öltsétek fel magatokra Krisztust», «Változzatok át Krisztussá»; és mégis, amidőn ott állunk előtte, látszik-e ugyan valamilyen hasonlatosság? Teljes tisztelettel kérdjük: összetéveszthetne-e bárki is bennünket Krisztussal? Arra voltunk hivatva, hogy a legtökéletesebb ember, az Isten-ember élő képmásai legyünk az örökkévalóságon át; de fájdalom, mily hibás a kép, mily romlott a hasonlatosság!

Tehát nem fogjuk-e megkímélni a mi édes Üdvözítőnket ezen kínos csalódástól? Minden bizonnyal igen! Nem tudnók azt elviselni, hogy csalódást okozzunk egy földi barátunknak, bár az ő bánata csak a földi mulandó idők hosszúságára terjedhet. Hogy lehetne tehát csak elképzelni is azt, hogy hűtlenek legyünk Őhozzá, mert hűtlenségünk Vele szemben örökkévaló volna! El ne feledjük azt, hogy nap-nap után azon kell lennünk, hogy a Krisztus képmását magunkban kialakítsuk. Növekednünk kell minden nap buzgóságban, szelidségben, alázatosságban és testvéri szeretetben. Szünet nélkül azon kell lennünk, hogy előrehaladjunk az Isten szeretetében és a felebarátunk iránti, tettekben mutatkozó, igazi áldozatkészségben. Azután, ha jön a hivó szózat, hogy térjünk vissza sietve a hazába, Krisztus, a mi «változatlan Barátunk», meg lesz elégedve a munkával, melyet a számkivetésben végeztünk.

Ó Jézusom, Te örök időktől fogva szerettél engem oly szeretettel, mellyel csak Isten tud szeretni. Öröktől fogva azt tervezted, hogy lelkemet kegyelmeiddel gyönyörűségesen fölékesítve, magadhoz veszed. Hogy lehetnék tehát hűtelen Hozzád, hogy semmisíthetném meg szándékaidat, én Istenem? Hogy tudnám eltűrni azt a gondolatot, hogy nem vagyok elég hasonló Hozzád, amikor majd Magadhoz szólítasz a mennyei

hazába? Nem, Uram, azt minden áron elkerülni akarom! De add kegyelmedet hozzá, adj erőt, hogy kegyelmeddel közreműködjek! Igy azután, ha majd hazasietek Hozzád, édes Jézusom, felismered bennem azt a szentet, akit bennem óhajtottál.

«Ó, ha az volt mindig égő vágyam:
Meglátlhatni áldott orcáját,
Mért feledkezem meg akkor arról,
Hogy öröktől fogva vár reám?» *X.*

A kis fehér virág

kelyhe kibomlott és most már Krisztus menyasszonyának a keblén virágzik bájos, üde szépségében. «Az Úr Jézus lisieuxi kis Teréz nővérét» a római szentszék boldoggá avatta.

Meghatva köszönjük az Úristennek ezt, akik régóta vártuk. Mi: a kicsi lelkek milliói, kik annyiszor élveztük a fehér virág édes illatát, — mi: akik félénk hódolattal nézünk a nagy hősökre és a mártirokra, de ezt az angyalarcú gyermeket mindig testvérünknek éreztük. A kicsinyek gyöngéd Barátja csodás szépségben virágoztatta ki ezt az alig 24 éves életet. A kis Teréz minden lépése a mennyország zenéjét csilingelte a földön.

Négy-öt éves baba-korában már «áldozatokat hoz». Nem ám különös és nagy dolgokat! Gyermekszive vágyait, kicsi akaratát áldozza föl Jézusnak. És ennél többet nem adhatott volna!

— Már ekkor megszoktam — írja nővérének —, hogy ne panaszkodjam, ha valami kedves tárgyamat elvették tőlem és hogy ne védekezzem, ha igazságtalanul vádolnak...

— De ebben mi érdemem se volt — mondja később bájos alázattal —, természetem s hajlamaim vezettek reá...

Ez a két «gesztus» válik jellemzővé egész életére: *a mindent adni tudó szeretet és a gyermeki, kedves alázat.* Szépítés nélkül mondja el gyermekkora történetében apró hibáit és első erényeit — mesterkéltség nélkül szólítja magát «kis Teréznek», az Úr Jézus «kicsi leányának» s halála előtt édes bizalommal igéri, hogy «rózsaesőt hullat a földre».

Túlérzékeny kis szivét már 14 éves korában megedzi a fájdalommal szemben. Gyermeki könnyeit visszaparancsolja egy emlékezetes karácsony-estén, amikor — mint írja — az Úr Jézus «egyetlen pillanat alatt befejezte lelkében a művet, melyen ő évek óta oly sokat fáradozott. 15 éves korában az elbájoló szépségü leányka már Rómában van

édesapjával és «kezét a Szentatya térdére kulcsolva» könyörög XIII. Leónak, hogy már most karmelita-apáca lehessen.

Az édesapa féltett «kis királynőjéből», a testvérek becézett «kicsikéjéből» Karmel szent hegyének martirlelkü, halálig áldozatos, szent lakója lesz. A kis Teréz aszkézisében ott van a középkori szerzetesek minden gesztusa: böjtöt, vezeklést vállal önként, hideget és fáradtságot tür hallgatagon ez a törékeny gyermek, költői képzelete csevegő patakját a szent hallgatás medrébe szorítja és a láthatatlan áldozatok millióiban lesz a felebaráti szeretet glóriás vértanúja. De ebben az egész aszkézisben nincs semmi merevség, nincs egyetlen taszító vonás: a szív aszkézise ez, egy édes kis fehér virágkehely boldog odahullása a Megváltó Szivére. Talán azért vonz a kis Teréz annyi sok lelket, mert a szeretet mélyeiből kivirágzó természetes, meleg áldozat és a gyöngéd, Istennel való titkos, együttszenvedés boldog művészetére tanít.

Mennyi báj abban a gesztusban, mikor a szivének ellenszenves apácatárshoz mindig mosolyogva közelít! Mennyi édes szelidség abban a módban, ahogy a kolostor legtürelmetlenebb betegét ő egymaga szolgálja! Mennyi gyerekség abban a futásban, ahogy a szent hallgatás ideje alatt hőn szeretett nővérének az ajtaja elől menekül! És mennyi kedves, szófogadó béke utolsó sóhajában: «Nem — egy cseppel sem akarok kevesebbet szenvedni!»

Az apróságok nagy művésze ő, a mindent elfogadó igénytelen kisgyerek, aki a kolostori étkezőben el-elmondogatja önmagának, ha jó ebédet kell ennie: «A bort Szent Józsefnek ajánlom föl, a meleg ételt a Szűz Máriának, a befőttet a kisded Jézuskának...» És ha rossz ebédet kap, vígan szól önmagához: «Ma minden a tied, kicsikém».

Leleményessége az áldozatban ki nem fogy soha. És a bőkezűségben fölülmulhatatlan Jóbarát elhalmozza őt a szeretet minden jelével. Beöltözése napján a derült égből hó hull: eddig gyakorlatlan kis keze alig nyúl az ecsethez, meglepően szép festményeket alkot; mikor arra vágyódik, hogy Megváltóját versben is köszöntse, ajkára csengő rímek tolulnak. S amikor szentáldozásnál — a tegnapi fél szentostyán elszomorodva — így gondolkozik: «Ha ma is felet kapok, azt kell hinnem, hogy nem szivesen tér be hozzám az Úr» — a pap két szentostyát tesz a nyelvére s «az Úr Jézus kicsi Terézének» a szivét mennyei boldogsággal önti el az a gyöngéd felelet.

A kicsi Teréz lelke megértette a szeretet legbensőbb titkát. Ha vannak az életszentségnek hősei és martirjai, én szeretném *az életszentség költőjének* hívni őt.

Köszöntünk, bájos kis fehér virág! Üzen neked e sorokban valaki, aki nem sokkal azután jött a földre, mikor te elrepültél. S aki néha úgy

érzi: folytatnia kell méltatlan lantján a fehér virág bensőséges, kicsi dalait. De, hogy ezt tehesse: jónak is kellene lennie — gyermekinek és minden áldozatra késznek — amilyen te voltál!

«Jézus eucharisztikus Szive, irgalmazz nekünk.» 300 n. b.

Övele együtt vágyják ezt sokan. Imádkozz értünk, *boldog kis Teréz!* A megigért rózsaesőnek csak egy szirmát ejtsd a szivünkre, hogy beleszálljon lelked illata: a gyermekes kicsiség és a hősi, erős szeretet.

J.

A legméltóságosabb Oltáriszentség: aranybányánk.

Futótűz-sebességgel terjedt el 1848-ban a világon a hír, hogy a messze Nyugaton egy országra bukkantak, ahol nagy bőségben található az arany. A patakok és folyók aranyat hordanak habjaikban, a sziklákban és a föld mélyében arany rejtőzködik...

Megindult a kincskeresők nagy áradata *Kalifornia* felé.

És sajátságos! A gyorsan szerzett vagyon nem járt tartós boldogsággal: a legtöbb aranyásó szegény maradt. Egy Marschall nevű ember, aki az első aranyat találta, élete utolsó éveiben jótékony egyesületek támogatására szorult. A svájci *Sutter* generális pedig, akivel Marschall az első leletét megosztotta, a washingtoni szegényházban fejezte be életét.

Elszomorító sok, nagyon sok ember egyoldalú, rövidlátó magatartása; csak az anyagi, csak a földi, csak a testi érdekel engem, csak ezért vagyok hajlandó tűrni, szenvedni. A lélek nem részesül figyelemben, a lélek éhezik, elkopik, elhal. Pedig: mit használ az embernek, ha egész világot megnyeri is, lelkének pedig kárát vallja? (Mt. 16 26) Szent hitünk nem tiltja meg a test ápolását, az anyagiakról való szükséges gondoskodást, hanem a helyes sorrendre figyelmeztet: *először* jön a lélek, *azután* következik a test.

Megszégyenítő volna, ha a pénz, az arany annyi embert tudott és tud mozgósítani (nem kell példáért Kaliforniába menni, elegendő a mai mohó pénzvágy tobzódásaira tekinteni!) és ugyanakkor a halhatatlan emberi lélek és ennek nagy értéke nem lelkesítene fel minket áldozatos apostolkodásra.

Egykoron Kalifornia csábított, ma pedig a gazdasági konjunktura csábít sokakat a hirtelen meggazdagodásra: minket a saját és felebarátaink lelke serkentsen szivünk meggazdagítására. Kaliforniánk, aranybányánk a legméltóságosabb Oltáriszentség. Bányásszunk minél többet e fölséges Szentség misztikus mélységeiben! Itt sohasem kell attól tartanunk, hogy ez a csodálatos Kincsesbánya kimerül és hogy mi a kapzsiság, önzés bűnébe esünk! Ellenkezőleg. Az eucharisztikus Úr Jézus szent Szive a magáéhoz teszi hasonlóvá a mi szegény szivünket. Az édes Jézus így szólt magáról: «az ember fia nem jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon» (Mt. 20 28); mi is önzetlenek, önfeláldozók leszünk és maradunk a mai egoista, kapzsi, durva világban is, ha gyakran töltekezünk az imádandó nagy Szentséggel!

Hidasi József.

A VÁGY ZSOLTÁRA.

(Budapest, 1920. okt. 15.)

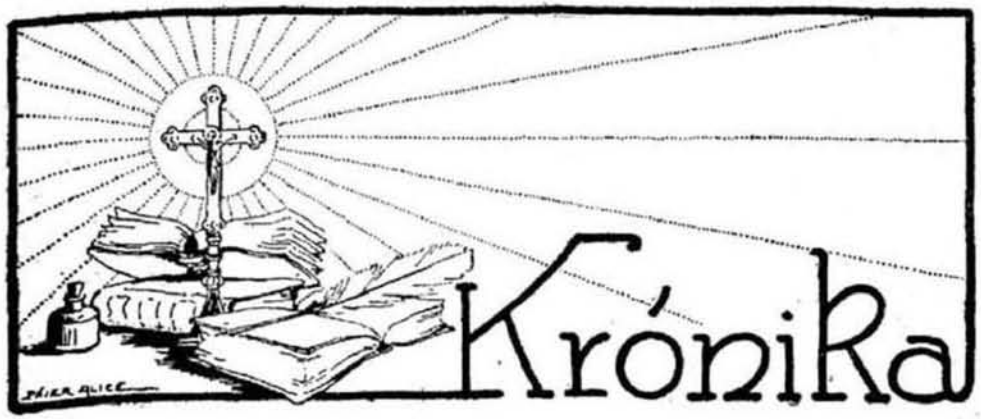
Ó Jézusom, mikor jössz hozzám?
Olyan hideg és üres a szobám!
A vágytól meghalok.
A lelkem Neked készítettem.
Hisz azért adtam ma reggel reá
Fehér patyolatot.

Ó Jézusom, jöjj holnap hozzám!
Jó puha kezed hulljon a fejemre,
Szeress, szeress nagyon!
Hajnalig fennvirrasztva várlak
S dallal köszöntlek, én gyönyörűségem,
Én fényes csillagom!

Ó Jézusom, mikor jössz hozzám?
Olyan hideg és üres a szivem.
Nincs semmim Nélküled.
A napjaim: elhagyott árvák.
Nincs, aki jöjjön, szóljon, simogasson.
Az életem beteg.

Ó Jézusom, jöjj holnap hozzám.
A fájdalmam a lábadhoz terül mind.
Hallgatva szeliden.
Kezed a homlokomon nyugszik
És jöttödön, mint csendes őszi bánat,
Elalszik a szivem.

Lovich Ilonka.

Köszönetnyilvánítás. Lapunk utolsó számában — a szükségtől kényszerítve — újabb segítésre kértük m. t. olvasóinkat. Örömmel állapíthatjuk meg, hogy kérésünk az «Örökimádás» barátainál megértő szívre talált és hálával köszönjük a nagylelkű ajándékokat, amelyeket egyes kedves olvasóink a kért összegen felül küldeni szivesek voltak. Neveik megörökítését az Úr Jézus eucharisztikus Szivétől kérjük. Isten fizesse meg!

Új szentmise. Jézus Szentséges Szivének áldásos kultusza mindig téresebb körökben terjed. A Szent Szív tisztelői szeretetükben mindig újabb és újabb jogcimet találnak a Jézus Szivének tiszteletére. Maga az apostoli szentszék is minden alkalmat megragad, hogy a hivők lelkében

a Jézus Szive-tiszteletet mélyítse és minél fönségesebben kiépítse. Ennek bizonysága a legújabban engedélyezett új szentmise és papi zsolozsma «De Eucharistico Corde Jesu» = Jézus eucharisztikus Szivéről. Az új szentmise a legméltóságosabb Oltáriszentséget mint a Szent Szív szeretetének legfőbb bizonyságát ünnepli s gyönyörű összeállításában valóságos remeke a Szent Szív iránti mélységes áhitatnak. Egyenlőre csak Róma számára engedélyezték az Úrnap nyolcada utáni csütörtökre (dupl. maius ranggal), de a záradékban ott van, hogy minden egyházmegye megkapja rá az engedélyt, csak kérnie kell. Így remélhető, hogy hazánkban is — ahol a Szent Szív tisztelete örvendetesen virágzik — nemsokára ezen új titulus alatt ünnepelhetjük Jézus Szent Szivét.

Levélzáró bélyegek. A Pestújhelyi Eucharisztikus Gyermekszövetség igen szép levélzáró bélyegeket adott ki; Kohányi Imre joghallgató művészi rajzai — Jézus életéből vett témák — díszítik a szines bélyegeket. Tizenkét változatban, darabonkint 10 K-ért a bélyegek kiadóhivatalunkban is kaphatók.

A «Kirchliches Handlexikon» új kiadása. A freiburgi *Herder*-cég, tekintettel a sokfelől megnyilvánuló keresletre, elhatározta, hogy Buchberger Mihály érseki általános helytartó kolosszális művét, a «Kirchliches Handlexikon»-t (egyházi kézi szótár) újra kiadja. Nagy szolgálatot tesz a jónevű cég különösen az egyházi férfiaknak, akiknek Buchberger műve nélkülözhetetlen segédeszköz. De nagy hasznát látja minden katholikus, aki a katholikus tudományok és egyházi ügyek iránt érdeklődik.

Májusi ájtatosságok. Az Örökimádás-templomban az idén is buzgó áhitattal siettek a hivek a Szent Szűz tiszteletére. Mindennap szentbeszéd és szentséges litánia volt a Szűzanya tiszteletére. A megnyitó beszédet dr. Glattfelder Gyula, a székhelyéről kiüldözött csanádi püspök mondotta. A többi napokon beszéltek: dr. Babura László oltáregyleti üv. igazgató, dr. Kővári István hittanár, Farda Ignác, Flienert Károly, Kovács Alajos, Máté Márton, Megla Tibor, Péterfy József, Sztankó Albert, Tihanyi János, Turcsányi Imre hitoktatók, Krebsz Ferenc és Szelényi István káplánok, dr. Mátrai Gyula lelkész és P. Alaker S. J. A szentbeszédek tárgya volt Szűz Mária viszonya a legméltóságosabb Oltáriszentséghez különböző szempontokból.

* * *

Úrnapi körmenet az Örökimádás-templomban június 3-án, vasárnap délután 1/46 órakor lesz, amelyen az Oltáregyesület kebelében működő összes kongregációk, az Oltáregyesület választmánya és terjesztőnői és az Eucharisztikus Gyermekszövetség vesznek részt. A körmenet alatt ez évben a lorettomi fiúnevelő zenekara fog játszani.

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Előri János.* (Folytatás.)

Néhány pillanatig csendben, lehajtott fejjel lépkedett egymás mellett a két jóbarát. A földet nézték mindketten. Tamás inkább önmagának az árnyékát. Majd hirtelen, mintegy parancsszóra, mindketten megálltak, egymásnak a szemébe néztek, elszántan, mint aki feleletet vár s mint aki bármikor kész felelni. A kérdés fel volt adva, Tamásnak felelnie kellett. Felelt is:

— Barátom, nem akarom hinni, hogy a szélsőségekben keresnéd a lényeget; sem azt, hogy torz lelkek torz megnyilatkozásai miatt elítélnéd a lélek vágyait. Sőt vallom, hogy a torz megnyilatkozás mögött nem mindig torz lélek rejtőzik. A külső finomság pedig nem mindig mutat belső értékre. Mily szép virága van sokszor a mérges növénynek s mily egyszerű a nemes tölgy barkája. Én ama lelket nem itélem meg. Lehet, sőt félek, hogy különb, mint én vagyok. Amit és ahogyan tesz, ezt és úgy találja helyesnek, talán a leghelyesebbnek. Hogy aztán nem helyes, arról ő nem tehet. Az Úr Jézus nem kívánja, hogy a spanyol etikett paragrafusai szerint közeledjék valaki hozzája. A vízerecskétől nem kívánja a folyamok hömpölygő hullámait. Jobban örül egy pislogó mécsesnek, mint a sötétségnek; jobban a valaminek, mint a semminek. Koldusai vagyunk valamennyien s valamennyiünket meghivott asztalához. Hogy a koldusvendégek között visszataszító külsejű, faragatlan megjelenésű is akad, olyan egyszerű. Ha kedved tartja, boszankodj azon is, hogy a kis gyermek maszatos szájjal is megcsókolja édes anyját, vagy durva kézzel üti-tépdesi keblét vagy arcát. Ő így szeret. Ha akarsz, boszankodj azon, hogy árnyékunk van, mikor süt a nap. Gyerünk csak tovább; ne álldogáljunk itt már annyit. Nézd, mily konokul csuszamlik előttünk az árnyékunk. Azt el nem taposhatod soha! Az élet félszegségeinek örök jelképe. De még soha nem jutott eszedbe, hogy az árnyék miatt gyanakvó szemmel nézd a napsugarat. Az oceánt járó hajó oldalára mindig tapad iszap meg hinár. Az erdő fáin mindig akad élősdi. De elvégre az is szép, csudája a természetnek, dicsősége Alkotójának. Gondolj a borostyánra. A családban mindig vannak gyermekek, akik nem előírás szerint, hanem a maguk módján szeretik szüleiket.

— Elvégezted, Tamás? — kérdezte Géza kissé gúnyosan. Az Ament is hozzá tehetted volna még. A filozofálásod beillett volna egy csinos kis prédikációnak. Jó pap lett volna belőled.

— Nem arról van itt szó, Géza. Humor ide, humor oda, nekem ez a meggyőződésem.

— És meggyőztél engem is — válaszolt Géza komolykodó arccal. Így akart kedélyességet mutatni. Tamás azonban rajtakapta az ártatlan szinlelésen:

— Tudom, Géza, megértettél és igazat adsz nékem. Fogadni mernék, hogy egy harmadikkal szemben, aki a te mostani szerepedre vállalkozna, ugyanebben a hangnemben beszélnél, mint én most.

— Miért ne? — válaszolta Géza derűs mosollyal. Kérlek, ne érts félre.

— Hát csak ezt akartam. Különben ne gondold, hogy nekem egyáltalán nincsenek problémáim az Oltáriszentség tisztelete körül. Talán több is, mint neked. Láttam és hallottam ennél sokkal különösebbeket is. Most nem akarlak velük untatni. Alkalomadtán majd kedveskedni fogok neked egy csokorravalóval, amikor majd, remélem, te fogsz engem megnyugtatni.

— Ha épen kívánod, megtehetem. E tekintetben az egyszeregyet megtanultam már tőled az imént. Egyszerűen alkalmazni fogom. Nem lehetetlen, hogy a tanítvány fölülmúlja majd mesterét.

IV.

A nap már meglehetősen lehelte magából a forróságot a földre, mikor Tamás és Géza kiértek az erdőig. Délig azonban még volt idejük elég, ezért még jó háromszáz lépésre befelé haladtak az erdőbe, a cserkésző úton arra a tisztásra, ahol a nyári szünidő alatt máskor is, majd mindennap szórakozni szoktak. A tisztás egyik szélén kristályvizű patak folydogált. Évezredek óta jó pár méter mélyre marta a saját medrét; úgy jártak le rá kapával vágott lépcsőn. Egyik alkalmas helyen, ott közvetlen a tisztás mellett, Tamás meg Géza még tavaly szobanagyságú területre kimélyítették a víz ágyát (ők maguk ásták és lapátolták ki onnét a földet) kőművesekkel kiöntették betonnal a talajt, köröskörül métermagas kis betonfallal vetették körül, az átfolyó patakvíz számára kis zsilippel ellátott nyilást hagytak. Ha a zsilipet leeresztették, pár perc mulva tele volt a medence a legtisztább vízzel. Fejedelmi fürdőt csináltak maguknak ilyenformán. Ki is használták alaposan. Most is, amikor már közeledtek a helyhez, megszaporázták lépteiket, szinte futva toppantak egyszerre a lejáróhoz. A tegnap esti zajos jókedv után oly jól esett mindegyiküknek az acélos fürdő. Mikor megelégelték, fölszaladtak a napsütéses tisztásra, melyet minden oldalról lomberdő vett körül. Géza hamarosan előszedte az egyik bokor alá rejtett öt-hat kilós terméskődarabot. Szónélkül megindult a szokásos súlydobó verseny. Egyikük a tisztás közepéről annak hosszában elhajította a követ, a másik a leesés helyéről vissza. Amelyikük a tisztás szélére tudta kiszorítani dobásaival

ellenfelét, az volt a győztes. Hol az egyik, hol a másik. Tízperces pihenő után ugyanazt a követ két kézre fogva fölfelé hajították. Egy magányosan álló vén tölgyfának a tisztásra benyuló ága volt a cél, a rekord. Két hónapos gyakorlat után majdnem elérték. De eddig még nem birták.

Mikor ebbe is belefáradtak, lehevertek a napsütéses pázsitra. Géza hanyatt feküdt, kalapját mélyen a szemére húzta. Rövid hallgatás után elkezdett kurtán, szaggatottan beszélni. Látszott rajta, hogy valami ötlete támadt, ami még maga előtt sem világos egészen.

— Ilyen az élet. Az imént győzködtünk egymással. Hol az egyikünk erősebb, hol meg a másik. Mondd, Tamás, nem ilyen az élet? A nagy küzdelem. A szellemek harca. Egymást gyurják, aztán kidőlnek, elpihennek. És a nap nyugodtan ragyog, ontja melegét tovább. Fölkel, lemegy. Egymást legyűrik az emberek. Örülnek is a győzelmüknek. S mily ritkán gondolnak arra, hogy csak egymást tudják igazán legyőzni Mennyi még az, amivel szemben tehetetlenek. Azok a magasabbrendű erők! Azok a nagy kérdések! A kő visszahull, mielőtt még elérte volna a célját. Leesik a magasból, ahová olyan nagy erővel lódult. Belefáradunk.

— De már mégse vagyunk messze attól az ágtól, Géza. Ha az idén nem, hát jövő ilyenkor. Vagy később valamikor... Valóban, találóan láttad meg barátom a hasonlatot. Lám, nemcsak én álmodozom, hanem te is. Te talán józanabb, vagy mint én. Lehet, hogy én is kijózanodom; de lehet, hogy te is beleszédülsz még jobban. Álmodni szoktál?

— Ritkán. Ostobaságokról. És te?

— Én meglehetősen gyakran. Ma éjjel is például.

— Halljuk, halljuk — harsogta Géza. — Meg vagyok győződve, ez is olyan nagyszerű, mint a multkori, amit még Pesten meséltél el. Halljuk!

— De ki ne nevess érte. Ha megteszed, sohanem fogok álmaimról mesélni neked. Hogy is volt? Igen. Sűrű, átlátszatlan köd borított valami óriási sík területet. Sokáig bámultam bele. Egyszerre csak titokzatos, ismeretlen módon támadt szellők kezdték hömpölygetni a súlyos ködfelhőket. Kicsillant közülük egy nagyon, de nagyon magas hófehér óriási piramis-féle építmény. Ragyogó márványlépcsők vezettek föl rá. Hét lépcső magasságban az alappal párhuzamosan terrasszerűen négyszögben párkányzata volt; azon megint hét lépcső, megint párkányzat. Ilyenformán hét tagozatban mindig hét lépcsővel emelkedett az építmény a magasba. Amint bámulom, észreveszem, hogy fehér selyem hosszú ruha van rajtam tógaszerűen; s máris megyek a lépcsők felé s lépkedek rajtuk fölfelé. Mikor fölléptem a legutolsó lépcsőre, tisztán

kéken ragyog a mennybolt; irtózatos csendesség vesz körül. Szenvedélyes vágyó pillantást vetek a végtelen kékségbe. A homlokomon mintha égne valami, forrón mint a nap. Leborulok s pár könnycsepp hull szememből a fehér márványra. E pillanatban oltárt látok magam előtt, szinte csiszolt hófehér márványból és arany- vagy ragyogó rézrudakból összeszerkesztve. Arányosságának szépsége kimondhatatlan; elagadó, tündéries a ragyogása. Odalépek az oltárhoz. Két aranyserpenyő volt rajta: az egyiken, már nem emlékszem, valami titokzatos áldozati tárgy, a másikon tömjén. Reszkető kézzel, fehér arccal meggyujtom mind a kettőt és keskeny oszlopban egyenesen emelkedik a magasságok felé az áldozatnak és tömjénnek egybefonódó illatos füstje. És oly kék volt, vakító kéken ragyogott az éter mindenfelé. Magamba szívtam a szálló illatot. Odaálltam a legfelső lépcső szélére összekulcsolt, magam elé leeresztett kezekkel és ráleheltem a lenn hullámzó végtelen embertömegre. Eddig van — mert itt fölébredtem.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat (előfizetés 1 évre) 240 K, egyes füzet 20 K, egy régi teljes évfolyam, ha egyszerre valamennyit megveszik, egyenkint 100 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 100 K, **Vezérkönyve** 100 K, **Felvételi füzete** 10 K, **Félszázados története** 500 K, **Aluminium-érme szalaggal** 200 K.

Jézusom Örömöm folyóirat félévre 200 K, tömeges rendelésnél egy előfizetés 100 példánytól kezdve 180 K, 200 példánytól kezdve 150 K, 300 példánytól kezdve 125 K, egyes füzet 40 K, régi teljes évfolyam 150 K.

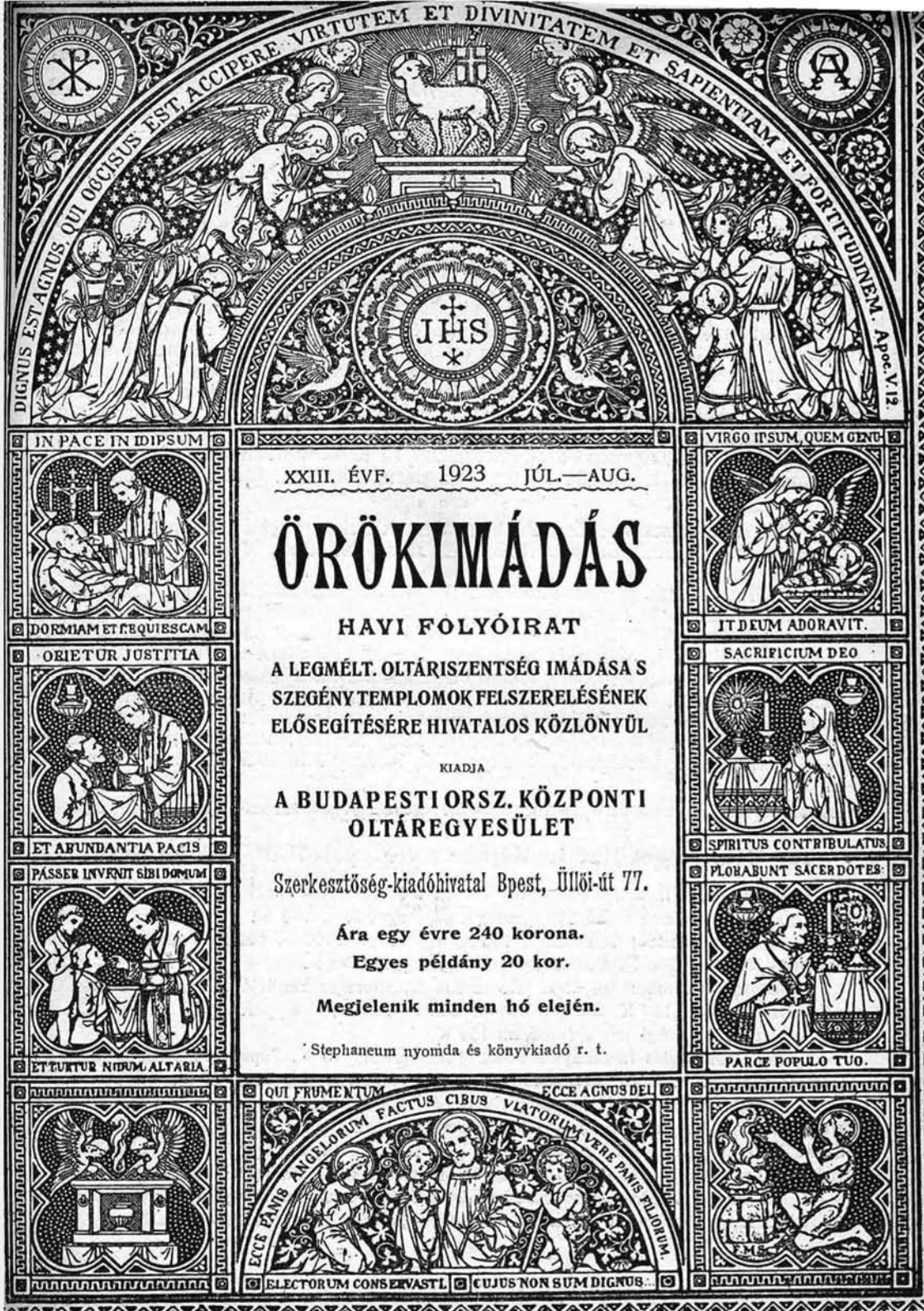
Kis Örökimádás Imakönyv 200 K, **Fehér Liliom** 10 K, **Pápai Áldás levelezőlap** 1 K, **Gyermekszövetségi zászló levelezőlap** 40 K, **Gyermekszövetség érme** 50 K.

Különfélék: **Havi magány** (Nádasdy Márián) 150 K, **Az Eucharisztia zenéje** 20 K, **Kánter Károly** emlékkönyv 100 K, **Kánter Károly** emlékkép 10 K, **Szent Zita élete** 40 K, **Szent Zita élete** egyszerűbb kiadásban 20 K, **Litánia** (latin szöveggel) 10 K, **Litánia Szent Józsefről** (magyar szöveggel) 10 K, **Levelezőlapok az Örökimádás-templomról** 20 korona.

Dicsértessék és áldassék most és mindörökké az Úr Jézus Krisztus a legmélt óságosabb Oltáriszentségben!

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXIII. ÉVF. 1923 JÚL.—AUG.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 240 korona.
Egyes példány 20 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

Tartalom. *Dr. Mátrai Gyula:* A háladatosság. — *Lovich Ilonka:* Dal. — *Le Buffe Ferenc* S. J. elmélkedéseiből: Istennek legszebb adománya és «Ime a te Anyád». — *Benz Csáky Ilona:* O Salutaris Hostia (Ó üdvösséges Szentostya). — *Aquinói Szent Tamás az Oltáriszentségről:* Elrejtve erényeinkért és gyarlóságunk miatt. — *Reiner Ilona:* Végre a boldogság útján. — *Lovich Ilonka:* A templom. — *Krónika.* — *Eöri János:* Fölkel a Nap.

Blaskó Mária: Imádság és élet. (Imák és tanítások hajadonok számára.) Budapest, 1923. A Szent-István-Társulat kiadása. 628 l.

A katholikus ifjúsági és vallásos irodalom avatott tollú művelője az «Imádság és Élet»-ben is nagyszerű alkotással ajándékozta meg a kath. hajadonokat, akik számára imakönyvét írta. Különösen értékessé teszik e könyvet a praktikus tanácsok, amelyekkel a katholikus életbe akarja bevezetni a leányokat a szerző. Mint Blaskó egyéb műveiből is megszoktuk, itt is nagyszerűen eltalálja a hangot, amely közönsége szivének-lelkének megfelel. A Szent-István-Társulat valósággal remekelt ez imakönyv külső kiállításával. Ára félvászonkötésben 9 K, egész vászon vörösmetszéssel 9.50 K, ugyanaz aranymetszéssel 12 K, bőrkötés vörösmetszéssel 30 K, ugyanaz aranymetszéssel 34 K, ugyanaz párnával 38 K. (Szorzószám 320.)

* * *

Dr. Paul Kecskés: Das Problem der sittlichen Freiheit nach Spinoza und Thomas von Aquin. Budapest, 1923. A szerző kiadása. 110 l. Alapára 3 K. (Szorzószám 320.)

A fiatal szerző szorgos munkájának értékes gyümölcse ez az értekezés. Különös érdeklődésre tarthat számot, mert mindezideig senki más nem foglalkozott e két nagy filozófus erkölcsi szabadságról való felfogásának párhuzamba állításával. Spinoza elvei napjainkban is igen felkapottak, különösen Németországban; de aquinói szent Tamás is örökre világító csillaga marad a komoly katholikus filozófiának. Az ethika iránt érdeklődő olvasóinknak melegen ajánljuk. (Német nyelven kellett a szerzőnek művét megjelentetnie, mert a freiburgi egyetem másképen nem ismerte volna el doktori értekezésnek.) Megrendelhető a szerzőnél: Ft. dr. Kecskés Pál tanulmányi felügyelő, Budapest, I., Horthy Miklós-út 17. Szent Imre-kollégium.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat (előfizetés 1 évre) 240 K, egyes füzet 20 K, egy régi teljes évfolyam, ha egyszerre valamennyit megveszik, egyenkint 160 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 100 K, **Vezérkönyve** 100 K, **Felvételi füzete** 10 K, **Félszázados története** 500 K, **Aluminium-érme szalaggal** 300 K.

Jézusom Örömöm folyóirat félévre 200 K, tömeges rendelésnél egy előfizetés 100 példánytól kezdve 180 K, 200 példánytól kezdve 150 K, 300 példánytól kezdve 125 K, egyes füzet 40 K, régi teljes évfolyam 150 K.

Kis Örökimádás Imakönyv 200 K, **Fehér Liliom** 10 K, **Pápai Áldás levelezőlap** 1 K, **Gyermekszövetségi zászló levelezőlap** 40 K, **Gyermekszövetség érme** 50 K.

Külön félék: **Havi magány** (Nádasdy Márián) 150 K, **Az Eucharisztia zenéje** 20 K, **Kánter Károly** emlékkönyv 100 K, **Kánter Károly** emlékkép 10 K, **Szent Zita élete** 40 K, **Szent Zita élete** egyszerűbb kiadásban 20 K, **Litánia** (latin szöveggel) 10 K, **Litánia Szent Józsefről** (magyar szöveggel) 10 K, **Levelezőlapok az Örökimádás-templomról** 20 korona.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség művészi levélzáró bélyegei három színben, 12 változatban, darabonkint 10 ivenkint 100 K-ért kaphatók a kiadóhivatalban.

A háladatosság

A SZERETETRŐL mondotta a hyppói szent püspök, hogy az a világon ritkaság. A szeretet hiányánál napjainkban csak a háladatosság hiánya nagyobb. Ez is azon erények közé tartozik, amelyet lámpással kell keresnünk az önzés mágneses erejével mozgatott világban. Pedig oly nagyon keresztényi, oly fönségesen krisztusi erény a háladatosság. Édes Üdvözítőnk sohasem mulasztotta el példájával is állandóan ennek gyakorlására tanítani bennünket.

1. Az isteni Gondviselés tényei nagy fölkiáltójelek minden ember előtt. Mikor kézzelfoghatólag tapasztaljuk jótétemányeit, szinte lehetetlen elfojtani ama természetes érzést, amit hálának nevezünk. Most aratják az «áldást»; most vágják az aranykalászos búzát; most veszi át az ember Isten kezéből az Ő gondviselésének ajándékát, a *kenyeret*. És mily messze vagyunk attól az időtől, amikor az aratógazda kalaplevéve hangos imádsággal kezdte meg a munkát és a bevégzett aratás után a Te Deum (Téged Isten dicsérünk) dallama visszhangzott a mezőkön! Mennyi bűn, káromkodás, illetlen nóta és kapzsi számítás van most a szív hálája helyén! Mennyi elégedetlen sopánkodás a «hála Isten» helyett. Pedig «akinek van, annak adatik és bővelkedni fog, akinek pedig nincsen, még amije van, az is elvétetik tőle». Aki hálás a jó Isten iránt azért, amit neki adott, ha nem is épen annyit, amennyit kért, hálájával kiérdemli, hogy még többet kapjon a jövőben. A folytonosan elégedetlenkedők és

panaszkodók az isteni Gondviselés iránti bizalmatlanságukat árulják el s ezáltal elfordítják maguktól az Istent és a jövőben még annyijuk sem lesz, mint amivel most elégedetlenek. Az az ember boldog, az az igazi keresztény, aki nem a máséra sandít irigyszemmel, hanem a magáét szemléli megelégedettséggel és benne az isteni Gondviselés édes gyümölcsét — háladatos lélekkel — élvezi.

2. Az aratás még más momentummal is serkent a háladatosságra. Az a búzaszem, amely mindennapi kenyerünkhöz a lisztet szolgáltatja, egyúttal lelki kenyerünknek is anyaga; az ostyaliszt is a Gondviselés ajándéka, amelyet az Úr Jézus végtelen szeretete arra használt fel, hogy azt konszekrálva a lelkünkről gondoskodjék. Az Úristen a világ teremtésétől fogva gondoskodott testi táplálékunkról, az Úr Jézus a lelkünkről akart gondoskodni, a «lelki kenyér» által. És milyen bőkezű, milyen nagylelkű az Üdvözítő: mindennap is hajlandó asztalánál vendégül látni a lelkeket. Szinte könyörög a naponkinti szentáldozásért; meghitt barátainak egyenes parancsot ad erre s a legméltóságosabb Oltáriszentség szerzésénél csak keveset beszél, hogy annál jobban belevéssődjék Egyháza emlékezetébe az Ő végrendelete a «vegyétek és egyétek». Az «angyali kenyér» ajándékáért méltán megilleti az Úr Jézust a hála. Ez a hála nem maradhat csak figyelem, hódolat, tisztelet és imádás a Legszentebbel szemben, mert az Úr Jézus sohasem lesz megelégedve a hálaadásunkkal mindaddig, míg az nem teljesül, amit Ő annyira óhajt, hogy «vegyétek és egyétek». Képzeljük el templomunkat üresen a legméltóságosabb Oltáriszentség nélkül. Jaj, de sivár, jaj beh rideg volna! S ha hitünk e képzeletből az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus jelenlétének boldogító tudatára ébreszt, szedjük össze magunkat, legyen erőnk a világ őrült iramában megállani és a szentségházból csendesen beszélő Krisztust meghallgatni: «vegyétek és egyétek». Ha ezt a parancsot teljesítjük, akkor tudunk igazán hálát adni az Úr Jézusnak, akkor tudjuk igazán közelről megköszönni az Úr Jézus szentséges Szívének a lelkünk iránt tanusított szerető gondoskodását.

Ennek a két gondolatnak adjunk helyet lelkünkben, amikor az aratás helyén járunk, vagy a templomban szemtől szembe állunk az élet Kenyerével. S mint egykor a P. Faber által említett szerzetes, mi is hintsük tele az aratás idejének minden napját a Gondviselés dicséretével: Hála Istennek! Hála legyen a jóságos Istennek!

Dr. Mátrai Gyula.

DAL

Dalol a csend és dalol a magány
Teróla d Jézusom.
Tegnap földi álmok koldusa még:
Levelt sarúval jövök ma eléd
S az első dalt súgom.

Az első dalt — mert minden elenyész
A te egy Arcodig.
Mert ma született a fehér virág,
Ma lettek az első melódiák,
Ma új dal hangozik.

A végtelenség örök dala ez:
A nagy Harmónia.
Az áldozat királyi éneke.
Ma énekelted a szivembe Te
És súgta Mária.

Az első dalt s kis máglyád: a szivem
Én Jézusom fogadd!
Már nem akarok kialudni többé,
De mint fáklya, lángoljak örökké
Én, élő áldozat!

Lovich Ilonka.

Le Buffe Ferenc S. J. elmélkedései.

Istennek legszebb adománya.

«A te lelkedet is tőr járja át.» *(Lukács II. 35.)*

A LEGJOBBAT azoknak adjuk, kiket leginkább szeretünk, mert adományainkat a szeretet mérlegén mérjük. Eszünkbe sem jut, hogy megajándékozzuk azt, akivel először és véletlenül találkozunk, sőt ritkán és keveset gondolunk még azokra is, akik a baráti körön kívül állnak. Ellenben gyakran és örömmel ajándékozzuk meg azokat, akiknek lelke összeforrt a mi lelkünkkel és mindig a legjobbat és legszebbet adjuk nekik, amivel csak birunk.

Így jár el a mi Urunk is velünk szemben; és mégis a földi gondolkozásúak szemében a szeretet nagyon különös jeleinek látszanak azon adományok, melyekkel Ő ajándékozza meg szeretteit. Így Édesanyjának, kit úgy szeretett, amint csak Isten szeretni képes, mit adott mást, mint a hétfájdalmú tőrt, melynek szenvedései és súlyos megpróbáltatásai életének határt szabtak. Szenvedések és mindig nagyobb kínoknak előérzete. Ime az ajándék, melyet a legjobb Fiú a legjobb Édesanyának nyujt a megtestesüléstől kezdve, mely szent Józsefnek reá nézve oly fájdalmas meggyanúsítását hozta magával, később az isteni Kisded születésénél, mely őt saját otthonából kiüzte és hajléktalanná tette, majd Egyiptomba számkivetésbe vitte, azon harminchárom éven keresztül, mely a Kereszt sötét árnyékába visz, mindmegannyi hosszú fájdalommal teljes nappal és éjjel, míg ott látjuk végre a Fájdalmas Anyát a gyalázat fájának tövében.

Nemde különös ajándékok ezek? Igen, teljesen sötétek és érthetetlenek mindaddig, amíg meg nem tanultunk Isten szemével nézni. Igen, meg kell tanulnunk azt, hogy Isten szemével nézzünk, mert különben félreértjük a saját életünket is. Mert lesznek szenvedések a mi életünkben, — Isten akarata szerint legyen, — lesznek fájdalmas órák, amidőn majd megtorpanva nézzük a gyülekező sötét felhőket. Nem is akarnók a szenvedések olvasztótüzét kikerülni, még ha hatalmunkban állna is, sőt arra kérnők az Istent, ne kíméljen meg, ha úgy látszanék, hogy távol akar tartani tőlük, mert szenvedések árán jutunk életszentségre és ez az a kincs, mely Isten közelébe visz. A szenvedés talán a fejünket, a kezünket, vagy a szivünket éri, talán reszketve látjuk, hogy életünket átjárja a fájdalom tőre, avagy hogy valamely előttünk oly kedves lényét szúrja át, kit saját életünknél is jobban szeretünk; egyre megy, mert minden bizonnyal az Úr ennél jobbat nem adhat nekünk és habár nem is ismerjük fel mindjárt ezen igazságot, boruljunk le a jó Isten előtt, Őt kérve, oldja föl gyógyító kezével vakságunkat. Mert ha a «szenvedés rejtvényének» megoldását meg nem találjuk, akkor azt mondhatjuk, hogy Istent sem találtuk meg.

Oh Jézusom, szenvedés Királya, ki egyedül tapostad a szenvedések útját, taníts meg engem, hogy megértsem a szenvedés, a fájdalom és minden szomorúság titkát. Oly nehéznek tetszik megérteni azt, hogy a Te adományod; oly nehéz felfogni, hogy az én «Változatlan Barátom» keze az, mely oly súlyosan sujt és az élet reményeit virágzásukban szórja szét; avagy tehetetlenül betegágyra fektet; vagy máskor elsötétíti a napsugárt, melynek fényesnek kellene lennie. Pedig tudom, hogy ez így van és azért akarnám és kérve kérlek, édes Jézusom, taníts meg, hogyan olvassam és értsem meg helyesen a leckét. Oktass ki engem, hadd értsem meg, hogy akkor emelkedem, ha árnyék borul napomra és akkor «megyek csak fölfelé a világ oltárának nagy lépcsőjén, mely a sötétségen át Istenhez vezet.»

«Mily boldog leszek halálom óráján,
Ha éltem mécsese Te érted éghet el,
Ha sötétség borult életem útjára
S rajta csak tövis és nem rózsa terem,
Ha oly gyakran szenvedek lelki kínokat,
Lelki gyötrelmeket, borzasztóakat,
Ó isteni Mesterem boldogan halok meg,
Ha a halál Tehozzád az égbe vezet.»

«Aztán mondá a tanítványnak: Ime a te anyád!»
(Sz. János, XIX. 27.)

Életünk legnagyobb örömeinek egyike az, ha beszélhetünk arról, akinek oldalán gyermekkorunkat töltöttük; Krisztus Urunk ezen vonásban hasonlít hozzánk. Ő is azt akarja, hogy mindenki ismerje és szeresse az Ő Édesanyját és amidőn Előtte térdelünk, úgy beszél hozzánk, mint ahogy mi elmondanánk a mi barátunknak, milyen kedves és jóságos az, aki első lépéseinket vezette. Elmondja nekünk, hogyan tervezte örök időktől fogva, mikép fogja az Ő Anyját kegyelmeinek bőségével elhalmozni, beszél csodálatos erényeiről zsenge korától kezdve, hogyan növekedett kegyelemben és szentségben Isten és emberek előtt. Odavezet bennünket Názárethbe, ahol megjelent az angyal, hogy köszöntse a szent Szüzet; Zakariás házába, amidőn először zendült meg örömtől ujjongó ajkairól a «Magnificat» és azután a hegyeken át Bethlehembe, oda, hol a Szűz Anya isteni Gyermekét legelőször imádta leborulva. Megsúgja nekünk, mily gyengéd anyai szeretettel gondozta Őt a sötét Egyiptomban és azután a távoli Galileában, beszél az ő odaadó anyai szeretetéről, azon gyengéden vezető kezekről, melyek az örökkévalóság Gyermekét megtanították, hogyan járjon azon a földön, amelyet Ő maga teremtett réges-régen. Azután odavezet minket a város falain túl a kereszt tövébe és megmutatja nekünk az Anyának hősies szeretetét a kereszt alatt. Majd hirtelen változás: fölvisz a magas Mennyországba, az angyali karok seregén keresztül, a Kerubok és Szeráfokon túl, míg odatérdelünk a Mennyország Királynéjának trónja elé. Ezen szerető Fiú nem tudta megvárni az idők végét, hogy akkor vegye magához Édesanyját, azért vitte sietve haza, hogy ott uralkodjék Vele.

Amíg ott csodálva és mozdulatlanul imádásban térdelünk, azt látjuk, hogy Krisztus Urunk egy kissé megáll és reánk szegezi isteni tekintetét; és az Ő látása csodálatba ejt bennünket. Mert az Ő szeméből csupa szeretet sugárzik és az Ő hangja nagy Szivének kiáradó szeretetét visszhangozza. Ó! Ezen tekintet hogy visszavet minket kétezer esztendővel, míg ott állunk a kereszt alatt, feltekintve isteni Mesterünk haldokló szemébe, agyonkínzott és széttépett szent testére! Töviskoronás fejét mélyen lehajtja, kiszáradt forró ajkairól egy csodálatos hang hallatszik, mely arra szólít fel minket, hogy szeressük az Ő áldott Édesanyját. «Ime a te Anyád. Az én Anyám Ő, de ezentúl a tied is. Ó szeresd ezt az Anyát, kit haldokolva adok neked. Szeresd Őt, mert az én Anyám, szeresd Őt, mert a tied is.» Elnémul a hang, a nehéz fő még mélyebbre hajol a mi válaszunk vártában.

Ó Jézusom és Istenem, szerettem azt a földi anyát, akit adtál nekem, szerettem őt az ő jóságáért, szerettem őt, mert szeretett engem. De ezentúl szeretni akarom az én mennyei Anyámat is, szeretni Őt teljes szívből, gyermeki igaz szeretettel. Ő a Te Anyád, de az enyém is egyszersmind. Mint régente szent János, én is magamévá teszem Őt és Édesanyámnak tekintem. Köszönöm, édes Jézusom, hogy nekem adtad

a Szűz Anyát. Köszönet mindazon szeretetért, mellyel szeretett engem az elmult években. Add, hogy mindinkább megismerjem és szeressem az én Anyámat!

«Sem Bethlehem, sem Názáretnek városa
Nem kedves, ha nincs benn' az áldott Mária;
Maga a Menny se volna oly édes soha:
Ha benne ott nem volna Véle Mária!»

O Salutaris Hostia...

(Ó, üdvösséges Szentostya.)

Irta: *Benz-Csáky Ilona.*

Erdőkoszorúzta hegyek alján, vadregényes ősi park mélyén, illatos sötét fenyők árnyékában huzódott meg a csúcsives, kis, szürke kőkápolna. Törökverő hősök vallásos buzgósága emelte hajdan ama Boldogasszony tiszteletére, ki századok viharán, vészén át sohasem hagyta el Hozzá könyörgő népét, országát. Drágaköves koronája alól, merev aranybrokát palástjában, szobra most is megértő, szelid mosollyal tekintett le az üvegfalas, faragott szekrénykéből az erőshitű ősök késő unokáira s a drága anyahazától eltépett, elárvult magyar földre.

De az elődök buzgósága sírba szállt velük: por lepte a sok térdeléstől elkopott homokkőlépcsőt; élettelenül, szomorúan függött alá a remekművű ezüstlámpa s Boldogasszony két oldalán, a dömés szerzetesek fekete vállruhás fehér köntösében, szelid megadással viselték a feledés átkát a család boldoggá avatott sarjai: Mauritius és Charus, Demeter bán fiai...

A falubeli plébániatemplom vasárnapi istentiszteletére eljárt a kegyuraság, de a régi kis kápolna néma csendjét csak nagyritkán zavarta meg egy-egy kiváncsi turistatársaság látogatása és az esztendőnek alig egy-két napján — családi emlékek kegyeletes felujítása alkalmából — szólalt meg a vertezüst kis harang szentmisére hivó hangja...

És egyszer — forró nyári nap harmatos alkonyán — valaki nyitva találta a vaspántokkal erősített, szögekkel kivert nehéz tölgyfaajtót. Szive épen nagy bánattól volt nehéz, a kis szentély hüvös magánya csábító erővel vonzotta: belépett. A csúcsives keskeny ablakon át szelid holdsugár hullott Boldogasszony jóságos arcára, a szent testvérpár fehér kámzsájára, az elhagyott szentségház aranyozott angyalaira... Csend és béke köröskörül...

A megkínzott lelket valami rég nem érzett édes nyugalom szállta meg... itt *jó* lenni!...

Merengéséből hangos kiáltások zavarták fel: a fenyők alatt hivogató, zajos társaság kereste:

— Merre vagy? Jösz-e már?

Nehéz szívvel vált meg a kopott, poros oltárlépcsőtől, nesztelenül lopódzott ki az üres padsorok közül s az ajtónál még egyszer visszavisszanézve, szeretetteljes búcsúfohászt röpített a Nagyasszony glóriában ragyogó arca felé:

— Visszajövök! — suttogta...

És visszajött...

Lelkét ellenállhatatlan erő húzta, vonta az elhagyatott, szürke kőoltár felé. Mintha a hajdan itt lakozó szent remete nyomában égi balzsamforrás fakadt volna az aranyozott szentségház üres falaiból. Mintha most is vigasztalón, áldón, szelid szeretettel, megbocsátó irgalommal várna itt Valaki a szegény megtépett, megsebzett, bünbánatban megalázott emberi szivekre...

A magányos látogató szorgos keze alatt csakhamar megváltozott az elárvult kápolna külső képe: por és pókhálók eltüntek, az aranyangyalok között virág illatozott s felcsillant még az ezüst lámpa mécsese is...

És minden nap *jobb* volt itt lenni! Minden nap új vigasz, új öröm, új béke és boldogság szállta meg az Istenével megbékült, megnyugodott szivet...

Különös viselkedését a kastély többi lakói vállvonogató elnézéssel kisérték: «Mit keres abban az üres kápolnában? Mily érthetetlen rögeszme vezérli? Ha imádkozni akar, miért nem megy a templomba?...»

Maga sem értette, *mi* vonzotta oda, de úgy érezte, az isteni kegyelem sugallatának engedelmeskedik — és nem állt ellent.

A nyár végén családi ünnepre készültek, két aranyfürtös kis angyal első szentáldozására. A nagy nap előestéjén a falu ősz plébánosa szemlét tartott a kápolnában s a sekrestyés gyanánt működő hü látogató társaságában sorra vizsgálta az egyházi ruhákat, misekönyvet, kelyhet, patenát, mig végre az oltárhoz lépett, hogy a szentségház belsejét megtekintve, az áldoztatókelyhet is rendbehozza.

... A szent hajlékban néma csend uralkodott, midőn a nyikorgó zárban megfordult az aranykulcs. Lélekzetét is visszafojtva leste az önkéntes sekrestyés a tabernakulum végre feltáruló titkát. Ezüstcsillagos kis kamrában, ódon himzéssel borított, elsárgult ciboriumköpeny alól gazdag diszitésü régi kehely ragyogott elő. Az öreg pap remegő ujjakkal babrált a nehéz színaranyfedővel... majd — halk felkiáltással — megdöbbenve csuklott térdre:

A kehely fenekén ott fehérlett egy bennfelejtett Szent Ostya!...

***

Boldogasszony aranykoronás feje hódoló szeretettel hajlott szent Fia fölé, míg az oltár lépcsőjén a megértő hála súlya alatt roskadó szív ujjongva zengte himnuszát:

— *O Salutaris Hostia!...*

Aquinói szent Tamás az Oltáriszentségről.

Elrejtve erényeinkért és gyarlóságunk miatt.

JÓRÉSZBEN azért rejtette el az édes Üdvözítő szent testét az Oltáriszentségben, hogy ezen elrejtettségével erkölcsökre, erényekre tanítson és szoktasson bennünket. Ezt a célt akarja elérni azzal, hogy a szinek leple alá elrejtette személyét, nagy dicsőségének szépségét és mindenhatóságának csodálatos művét. Meg kell tanulnunk ebből, hogy az erény érdekében nekünk is lehetőleg rejtenünk és nem fitogtatnunk kell személyünket, testi szépségünket és jó cselekedeteinket.

I. El kell rejtenünk személyünket üldözőink dühe elől, még pedig azért, hogy ellenségünk haragja lecsillapodjék: «*Eredj, én népem! menj kamráidba... rejtezzél el egy kevéssé... míg elmulik a harag*»; (Iz. 26_{20}) — továbbá, hogy az Úr parancsát teljesítsük, mint szent Pál apostol, aki ezt írja életéből: «*Damaskusban Aretas király helytartója őrzé a damaskusiak városát, hogy engem megfogjon; és az ablakon kosárban bocsátottak le a kőfalon és úgy menekültem ki az ő kezeiből*» (2 Kor. 11_{32-33}); hasonlóképpen Tóbiás, mikor a király meg akarta öletni, ruhátlanul menekült, hogy rejtekben gyakorolja az irgalmasság cselekedeteit és befejezze azt, amit kezdett. Végül azért kell személyünket sokszor háttérbe szorítanunk, hogy koronánk ezért egykor dicsőségesebb legyen. Mikor Dávid Saul szine elől menekült, «*elrejtőzött Hachila halmán*» (1 Kir. 26), azaz az Úrban, mert Hachila annyi, mint «az, aki őt befogadja». Ezért nevezi Dávid az Urat «én befogadómnak». Elrejtőzött pedig az Úrban azért, hogy utóbb dicső tetteiért megkapja a dicsőséges királyi koronát. Hasonlóképen az «*Úr Jézus is elrejtette magát... mikor a zsidók követ szedtek, hogy rája hajítsák*». (Já. 8_{59}.)

Ha igazak akarunk lenni, ha lehet, el kell rejtenünk testi szépségünket is az emberek tekintete elől. Mert a külső szépség és a diszes ruha sokaknak volt már alkalom a bukásra. A testi szépség elrejthető szerény öltözködéssel. «*Zsákot varrtam bőrömre és hamuval hintém be testemet*» — mondja a jámbor Jób (16_{16}); «*Rebeka is látván Izsákot... véven a palástot, befödé magát*». (Gen. 24_{61-65}.) Ezért inti szent Pál az asszonyokat arra, hogy fejkötőt viseljenek. (1 Kor. 11_{10}.) — A testi szépség jól rejthető szigorú bőjttel. Ugyancsak e nagy apostol mondja: «*a világ megfeszittetett nekem és én a világnak*» (Gal 6_{14}); mintha azt mondaná: Silány nekem a világ sok hiábavaló gondja miatt (ez a büntetése) és én silány vagyok a világiasak előtt testem sanyargatása miatt. — A jótettek sérény gyakorlása is ellensúlyozza a testi szépség veszedelmét. «*Elepeszted az ember lelkét, mint a pókot*». (Zsolt. 38_{12}.) Miként a pók saját magából szövi hálóját s a természet ezen munkájának végzése következtében mintegy kimerül, eleped, úgy az igaz is, aki igazán szeretetből gyakorolja a fáradságos jócselekedeteket, önmagát gyötri s testében hervadozik. «*Az iga és gyeplő meghajtják a kemény nyakat; és a szolgát a folytonos munka hajtja meg*». (Sir. 33_{27}.) «*Ne nézzetek úgy rám azért, hogy feketés vagyok, mert a nap vette el szinemet; anyám*

Légy szószólónk Szent Fiadnál, Mária!

fiai harcoltak ellenem, a szőlőben őrzővé tettek engem». (Én. é. 1_5.) Krisztus a Nap, a hőség következményeit, azaz a szeretet művét vállalta és magára vette a szolgai alakot, amelyben valóban elrejtette istenségének fényességét. «*Nincs neki szine, sem ékessége... elrejtette orcáját mint megutált».* (Iz. 53_2.)

Az igaz ember megtanulja az Oltáriszentségben rejtőzködő Úr Jézustól, hogyan kell elrejteni az erényt és jócselekedeteket az emberi tekintet és hizelgés elől. «*Hasonló a mennyek országa* (a dicsőség, v. i. az igazak élete) *a kincshez* (a jótetthez), *mely a szántóföldön* (azaz a szívben) *el van rejtve.* (Mát. 13_{44}.) Szent Gergely pápa azt mondja: «Úgy történjék a jótett a nyilvánosság előtt, mialatt a szándék titokban marad, hogy a jócselekedettel példát adjunk embertársainknak, azonban óhajtsuk mindig a titokbanmaradást a szándékunkkal és egyedül Istennek akarjunk tetszeni.» Különösen három jócselekedetet kell rejtegetnünk emberi tekintetek elől: az alamizsnát, az imádságot és a böjtöt. «*Mikor alamizsnát adsz, ne kürtöltess magad előtt* (a fölfuvalkodottságnak és dicsekvésnek kürtjével), *miként a képmutatók cselekszik, hogy tiszteltessenek az emberektől. Bizony mondom nektek, elvették jutalmukat. Te pedig, midőn alamizsnát adsz, ne tudja balkezed* (rossz szándék), *mit cselekszik jobbkezed* (tiszta szeretet), *hogy alamizsnád rejtekben legyen és Atyád, ki lát a rejtekben, megfizet neked».* (Mát. 6_{2-4}). Hasonlóképpen: «*mikor imádkozol, menj be kamrádba* (azaz lelked rejtekébe) *és ajtóbetéve imádd Atyádat a rejtekben* (nem fitogtatván szándékodat) *és Atyád, ki lát a rejtekben, megfizet neked.* (Mát. 6_6.) Éppen így: «*mikor böjtölsz, kend meg fejedet* (azaz üdítsd, örvendeztesd meg Krisztust az irgalmasság cselekedeteivel azáltal, hogy amit magadtól megvonsz, az Ő tagjainak, vagyis a szegényeknek adod) *és orcádat mosd meg* (azaz mosd le szived és érzékeid büneit a bűnbánat könnyeivel), *hogy ne az emberek lássák, hogy böjtölsz, hanem Atyád, ki lát a rejtekben és megfizet neked».* (Mát. 6_{17-18}.)

II. Végül emberi gyarlóságunk miatt kapjuk elrejtve az Úr szent testét. Igy kívánta ezt emberi gyöngeségünk.

Ime ott az ószövetségi előkép: Mikor Izrael fiai látták, hogy Mózes arca az Úrral társalgás következtében sugarakat lövel, féltek közelébe menni, azért mikor beszélt velük, elfödte arcát. Mózes arca ugyanis oly igen sugárzott az isteni fényességhez való gyakori és bizalmas közelségtől, hogy az emberi szem mintegy sugárzást lövelni látta, amiért is ragyogó tekintetét csak úgy tudták elviselni, ha eltakarta. Ezért nem csoda, sőt inkább természetes dolog, hogy Krisztusnak a föltámadásban megdicsőült, átszellemült és istenivé lett testét halandó nem tudná szemlélni, csak úgy, ha más szin leplébe van takarva.

Az istenanyával is az történt, hogy Fia jelenlétének fényességét és dicsőségét csak úgy viselhette el, hogy az homályba takaródzott. Miután pedig a Szűznek teste eltakarta, a Szentlélek működése következtében lehetségessé vált, hogy e fönséget a szent Szűz is, mi is lássuk; ezért lett az Ige testté. De mivel ez a test a kínszenvedés után a föltámadásban Isten hasonlatosságára megdicsőült, amint Ő maga imádkozott e megdicsőülésért: «*Atyám, dicsőítsd meg Fiadat»* (Já. 17_1), halandónak szeme a saját való formájában többé nem láthatta már, csak úgy, hogy valami látható szin alá rejtőzött. «*Nem lát engem az ember* (t. i. szinről-szinre), *míg él».* (Exod. 33_{20}.) «*Most tükör által homályban látunk.»* (T. i. az ész tükre által a kenyér alakjában.) (1 Kor. 13_{12}.)

A természetes ész is átlátja azt, hogy mennyire nem alkalmas a mi szemünk Krisztus testének fényességét szemlélni. A mi szemünk ugyanis nagyon kicsi látókörű, beteg és mulandó. Ama fényesség pedig örök és valamiképen végtelen. A látás mibenléte mindenféle fényre vonatkozólag a látónak valamiféle hasonlósága a fényhez. És minél nagyobb e hasonlóság a legnagyobb fényhez, annál tisztább és édesebb a látás. Innét van az, hogy az egészséges szem valamennyire láthatja a puszta napot, de Krisztus testét nem, mert amazzal fényre és mulandóságra nézve van valami hasonlósága, de Krisztus testével nem. Mivel tehát gyarlóságunk miatt és Krisztus testének fölötte nagy, megdicsőült, egész az örökkévalóságba állandósult fényessége miatt szemtől-szemre nem láthatjuk Krisztus testét és nem gyönyörködhetünk benne, legalább értelmünk szemével, szivünk tiszta szándékával kell szemlélnünk. «*Ha szemed tiszta* (vagyis szándékod tiszta), *egész tested világos leszen».* (Krisztus fényességének látására alkalmas.) (Luk. 11_{34}) «*Tudjuk, hogy amikor Ő meg fog jelenni, hasonlók leszünk hozzája, mert látni fogják Őt, amint vagyon.»* (1 Já. 3_2.) Mert méltó, hogy az igazság a szemeknek, a látásnak felső ablakain keresztül jusson el a lélekhez. Ezt azonban, ó keresztény lélek, későbbre tartogatják számunkra, amikor majd szinről-szinre fogunk látni. És ez a látás lesz az örök élet.

Végre a boldogság útján.

Hófehér hajú, rózsás arcú asszony ül íróasztala előtt. Az asztalon nyitott könyv. A Szentírás. «Aki eszi az én testem és issza az én vérem annak örök élete lészen.» E fölött gondolkozik...

Nagymamácska fontos lépés előtt áll. Pár hét mulva a tavaszi kántorbőjt alatt pappá szentelik az ő legkisebb fiát és a rákövetkező héten legnagyobb unokája, a fiatal pap miséje alatt az első szentáldozáshoz járul.

Mindenki boldog a családban. És neki nem szabad velük örvendeni. Ő, ki úgy szereti őket, őneki nem szabad velük az oltár lépcsőire borulni.

Gondolkozik. Már hosszú ideje, hogy nagyon szótalan és nem játszik annyit az unokákkal. Mi lehet a baja, gondja?

Hosszú időre, sok év előtti eseményekre kell visszamennünk.

Akkor nagymamácska is fiatal volt. Egészen fiatal, kis leányka, aki édesanyjának vakon engedelmeskedett. Úgy már nem is tudnak a gyermekek manapság engedelmeskedni. Legfeljebb, ha mesélnek róla.

Nagymamácskát szigorúan nevelték. Édesanyja komoly kálvinista asszony volt, kitől minden gyermeke félt, de leginkább a legkisebb — Ilonka — a mostani nagymama.

Az engedelmes, jó kis leányka megszerette Vay Istvánt. Régi, igaz katholikus család fia volt Vay István. Ez a barátság nem tetszett a szülőknek. De a mindig engedelmes, engedékeny Ilus erős akarata bámulatba ejtette anyját, annyira, hogy jóformán nem is mert ellenkezni.

De azután megsajnálta. Talán lehet még a bajon segíteni. Ilonka szívéhez kezdett szólani. «Erre neveltelek? Elhagyod majd őseid hitét. Nem nevelheted saját gyermekeidet.» Ilyen és ehhez hasonló beszédeket hallott egész nap.

Észrevették a szülők, hogy Vay Istvánék milyen fából vannak faragva. Ezek nem engednek a kétszerkettőből.

Iluska hajthatatlan maradt. Ő nem hagyja el ősei hitét, habár azt hiszi, hogy ősei tényleg elhagyták a kath. vallást. És miért ne engedne ő, mikor mindig azt hallotta, hogy minden vallásban egyformán lehet üdvözülni. «Pista pedig nem engedhet, mert a kath. vallás szerint csak az az egyedüli, üdvözítő hit. Ha Pista ebben engedne, nem is becsülhetném és nem is szerethetném többé!»

«Milyen jól ismeri már azoknak a vallását!» — dörmögte az édesanyja.

De hiába volt minden. Megvolt az esküvő. Nagyon, nagyon boldogok voltak a fiatalok. Csak akkor szomorkodott néha Ilonka, ha a kicsikéket férje hittanra tanította. Úgy érezte, ez az ő kötelessége volna. Fájt neki, mert tudta, hogy ehhez bizony nem ért. Ha hallgatta férjét, mikor a kis gyermekeket oktatta, sokszor könny szökött szemébe. Milyen szép dolgokat beszél! Milyen világos, lelkes, ragyogó minden, amit itt hall, ahhoz a száraz tanhoz képest, melyet ő ismert; mintha a forró nyári napon kiégett, kopár tarló mellett a tavaszi, hajnali harmatban fürdő virágzó rétet, dús, viruló erdőt látná!

Hallotta ő a leghíresebb szónokokat, de mit tudtak azok a szép nyelvvel, csengő hanggal és ragyogó szavakkal elmondani?! Mindig csak azt a száraz tant, melyet olyan jól ismert.

És ezek itt már a földön élvezik a mennyei boldogságot!

Sokszor — ha az Oltáriszentségről beszélt és magyarázott férje — Ilonka csöndesen sírt; milyen világok választják őt el ettől! Ha szűz Máriáról hallott, s hallotta, hogy minden embernek a mennyországban szerető édesanyja van, — maga sem tudta, miért, — olyan boldog volt! Ez minden olyan új és ismeretlen volt előtte.

Ha férjével és a gyermekekkel templomba ment, a szentmise, az áldás, a szentbeszéd: minden mély benyomást tett reá. Nem olyan volt az, mint az istentisztelet az ő templomában. Eleget hallgatott ezért édesanyjától.

És mégis ilyen sokáig várt. De most már nem bírja tovább.

Kis unokája mindennap, ha a szent áldozás előkészítéséről hazajön, beszalad hozzá és elmondja, mit mondott ma a tisztelendő bácsi.

Elmondja, hogy a kis Jézuska mennyire szeretett minket, hogyan élt, hogy jó példát adjon nekünk, mennyit szenvedett, sőt meghalt értünk... de még halála után sem hagyott el.

Örökké itt van nálunk, velünk az Oltáriszentségben; minden templomban, ott van a szentségházban az ostya igénytelen szine alatt, testestől-lelkestől, istenségével és emberségével. Ott vár reánk éjjel-nappal, ott él, mint rab a legszebb aranyos trónuson és a legszegényebb kis falusi templomban. Ott vár reánk, hogy hozzánk jöjjön, hogy szivünkbe szálljon, hogy megvigasztaljon, erősítsen, bátorítson; onnan adja reánk áldását. És aki abban kételkedik, az nem is katholikus. És még annyi sok szépet beszéltek azok a bájos, tiszta, ártatlan gyermekajkak!

Egy nap új hírrel jött Marika. «Tudod-e, nagymamácska, hogy apácska és anyuska is velem áldozik első szent áldozásom napján? Csak te nem jösz velünk. Azt mondotta a Fekete Klárika, hogy neked nem szabad; mert te nem hiszed a legszebbet, a legjobbat: mert te nem vagy katholikus.»

«Én azt mondottam, hogy nem igaz, amit mond és nagyon sírtam, de... eszembe jutott, hogy még sohasem láttalak áldozni, nagymama.»

Nagymamához simult, felhevült kis arcát a nagymama most sápadt, hűvös arcához fektette, nagy kék szemével szomorúan nézett reá és halkan folytatta: «Bementem a kis kápolnába és úgy kértem a jó Istent, a kis Jézust és szűz Máriát, hogy segítsen mirajtunk. Rajtam, hogy teljes legyen az örömöm és boldogságom első szent áldozásom napján és rajtad, nagymamácska, hogy te is eljöhess a kis Jézushoz.»

Nagymama szemébe könnyek gyültek. «Köszönöm, kis leányom, de most menj, hagyj magamra», szólt, alig bírva hangján uralkodni.

Hiszen ez nyugtalanítja és bántja őt már annyi idő óta.

Csak ő legyen távol Attól, Kiben hisz és remél, Kit már oly régóta

szeret, annyira, mint a legjobb katholikus. És távol legyen Tőle, mikor mindazok, kiket szeret, ott vannak oltáránál?

Édesanyja — ha látná e hosszú, kínos küzdelmet — bizonyára megbocsátana neki.

Véget vet gyötrelmének. Nem bírja tovább így. Kis unokája első szent áldozásánál ő is boldog lesz a többiekkel együtt. Hadd legyen igaza a kicsi Máriának. Neki is joga lesz ott lenni az Úr asztalánál. Kis Mária imája is megsegíti.

Hirtelen felöltözködött. Kiszólt, hívta leányát. Megmondotta neki elhatározását és félóra mulva leánya boldog mosollyal ajkán kisérte oda, ahol nemsokára nyilvánosan is megvallhatja szive legforróbb vágyát.

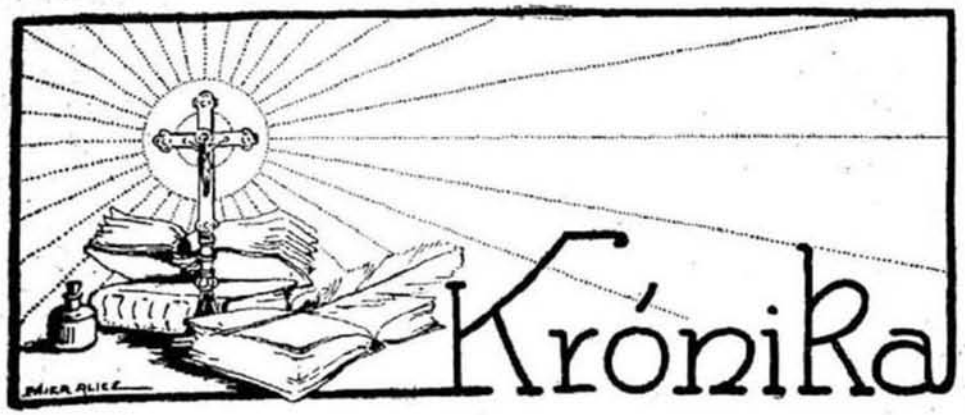
Reiner Irma.

A TEMPLOM.

Állítsunk csarnokot az Ő nevének,
Bár a Salamon csarnokánál szebbet,
És íveljünk boltozatot fölé:
Az ég selyemboltjánál ékesebbet.
Tegyünk bele ezüstös oltárt,
Legszebbikét kezünk műveinek,
Mind hasztalan... Amit az ember épít,
Halott a csarnok és hideg.
A tornya: égig epedő bánat.
Kőhomlokán szürkén borong a vágy.
Maga: zárt kastély, behúnyt szemű alvó,
Szépsége csukott kelyhű illattalan virág.
Áll a csarnok némán, daltalanul.
S az ajtajára egyszer kopogás nesze hull.
Ó tárjátok ki dallal a kaput!
Valaki jött: nem zengő ritmusok közt,
Nem bíborban és aranyban és fényben,
Csak halkan és fehéren:
Halavány ostya drága köntösében.
Ó áldás, minden dicséret Neki!
A templom és az énekesek ajka
Mind az Ő dicsőségét hirdeti.
Ó áldás Neki és minden dicséret!
A csarnokban már ünnepel az élet.
A tornya: égre suhanó imádat,
Kőhomlokát szent béke önti el.
Maga: tündérvár, boldog ébredő és
Szépsége most kibomlott illatozó kehely..
Amióta Valaki csöndesen
Az oltáron pihen.
Ó áldás, tömjén égjen ama Névnek!
Szent zsámolyához alázzuk a térdet
És szemünk forró örömkönnyet hintsen,
Mert *velünk él*, mert *köztünk van* az Isten!

Lovich Ilonka.

Köszönetnyilvánítás. E helyen mondunk hálás köszönetet herceg Batthyány-Strattmann László úr őnagyméltóságának, aki az Oltáregyesület céljaira 25 ezer koronát volt kegyes ajándékozni. Isten fizesse meg!

Eucharisztikus kongresszusok mindenütt a legnagyobb pompával és a legbensőségesebb eucharisztikus kultusszal vannak összekötve. Érdekes adatokat tartalmaz a «Les Nouvelles Religieus» a Chileben (Santiago) 1922 szeptemberében tartott eucharisztikus kongresszusról. Az előkészületek egy egész évig tartottak, de lett is eredménye. A kongresszus nagy hálaadás volt a Békesség Királyának azért, hogy megóvta Chilét a forradalmaktól. Részt vett a kongresszuson a kormány, a hadsereg. Volt húszezer buzgó szentáldozás és a szept. 23-iki körmeneten nyolcas sorokban három km. hosszú vonalra jutott az ájtatos hivekből. Krisztus diadalát még sem lehet föltartóztatni.

A bidgeporti úrnapi körmenetről hoz képeket a «The Bidgeport Telegram» című angol ujság. A bidgeporti angoloknak különös szép látványosságszámba ment a gyönyörű magyar szokásokhoz hű magyar hitközség körmenete. Az egyik képen az Örökimádás egykori lelkes szerkesztője, dr. Horváth Rezső (1922 decemberében avatták őt Szegeden a kánonjog doktorává és 1923 jan. elején ment ki Amerikába) látható, amint az úrnapi körmenet után a kongreganistáknak prédikál. Ő rendezte a körmenetet, amelynek sikerét eléggé dokumentálja az óriás terjedelmű bidgeporti lap hatalmas képeivel. Jellemző a lapra, hogy mily sok egyházi hírt és mily kimerítően tartalmaz. Nálunk meg könyörögni kell egyes igen keresztény lapoknál, míg végre nagynehezen hoznak, alaposan megnyomorítva egy-egy egyházi hírt. Igaz, hogy valószínűleg az amerikai katholikusok megfizetnek érte és nem várják, hogy a sajtó a levegőből és vállveregetésből éljen.

Bellarmin Róbert S. J. boldoggáavatása. 1621 szept. 17-én halt meg Rómában Bellarmin bíbornok. Mikor XV. Gergely pápa meglátogatta a haldoklót, elmondotta végrendeletét, amely így hangzott: «Először is egész szivemből Isten kezébe adom át lelkemet. Neki akartam szolgálni ifjúságom óta. Kérem Őt, hogy vegyen be szentei és választottai

közé, nem mint érdemeim szigorú bírája, hanem jóságos Atyám, aki mindig készségesen megbocsájt. Nem akarom, hogy halálom után testemet nyilvánosság elé terítsék, hanem vigyék csak titokban éjjel a jezsuita templomba, minden ünnepélyesség nélkül. Temetésemet a jezsuita atyák tartsák a testvérekkel együtt, minden asszisztencia és a bíbornoktestület részvétele nélkül; ne legyen semmi parádé; mellőzzék a címereket és a fekete drapériát; épen úgy temessenek el engem, mint a társaság akármelyik más tagját. Kérem és bensőséggel óhajtom, hogy Szentséged megengedje ezen óhajom teljesítését. Ami sírhelyemet illeti, nagy kegynek tekinteném, ha szent Alajos lábánál nyugodhatnám, ő ugyanis lelki gyermekem volt egykoron. Különben összes óhajaimat a társulat elöljárói akaratára bízom; ők választhatják meg pihenőhelyemet is.» (Raitz v. Frantz S. J.: Der sel. Kardinal Robert Bellarmin S. J. c. művéből 215 l. Kiadta Herder. Ára 4.60 K.) Így halt meg a nagy és szentéletű ember. Halála után hat évre megkapta a tiszteletreméltó címet, de a boldoggáavatás ügye igen sokáig húzódott. 1753 máj. 5-én a «Bizottság» gyűlésén XIV. Benedek pápa elismerte Bellarmin erényeinek hősiességét. XV. Benedek pápa pedig 1920 dec. 22-én Bellarmint a szerzetesek, tanítók, lelkiatyák, püspökök és bíbornokok elé példaképül állította. (Osservatore Romano 1920 dec. 23.) Életszentségétől eltekintve, Bellarmin nagysága különösen ellenfeleivel vívott harcokban tündöklik. Ő írta az első rendszeres hitvédelmi munkát, amely harminc év alatt húsz kiadást ért és Beza szerint az eretnekeket tönkretette. Ha meg is őrizte mindig tekintélyét, mégis megcsodálta benne kora a nagyfokú alázatosság magas fokát. Most, amikor XI. Pius pápa oltárra emeli őt, különös bizalommal fordulhatunk e nagy szenthez, hogy egyházunkat a tévtanaktól és eretnekségektől most is védelmezze.

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Eöri János.* (Folytatás.)

Géza egy falevelet pörgetett ujjai között s úgy hallgatta barátjának álmát, komolyan, mint amilyen komolyan Tamás mesélte azt. Mikor a mesének vége lett, a falevél is megállott Géza ujjai között; mélyen a szemébe nézett Tamásnak s mintha valami meghatódottságot látott volna ott, mintha rejtett könnyek párája homályosította volna el azt. Mint valami érthetetlen delejes áram őrá is átömlött a szavakkal a meghatódottság. Térdén összekulcsolt kézzel, mosolyogva, tisztelettel mondta:

— Tamás, ez több mint álom. Te ezt valamikor ébren álmodtad;

valamelyik szép óra ihletében képzelődtél így. Egy újmisés pap se gondolhatta volna el szebben. Mondtam már, neked papnak kellett volna lenned. Úgyis annyira bánt téged, hogy annyi millió kereszténynek jóformán fogalma sincs az Oltáriszentségről. Vakok és nem látják a napot; sőt elbujnak előle, hogy valahogyan még a sugara se érje őket. Mint a pincébe rakott virágok, csenevész életet élnek. Sötét éjszakában vannak, pedig a napjuk fölkelt már régen. Földet esznek, mikor kenyeret is ehetnének; éheznek a terített asztal mellett. Így beszéltél többször. Ha pap volnál, a fülükbe harsonázhatnád: Emberek, mit műveltek! Micsoda átok ver benneteket, hogy nem láttok? Mi vette el étvágytokat, hogy kígyókosztral megelégesztek? Mint valami megzavart csorda, eszeveszetten szétfutott nyáj, a szakadékokban, lapun és bogáncson rágódtok és nem halljátok meg a jó Pásztor szavát, ki ott fenn az Isten hegyein kiált és hivogat bennetek?

— Egészen a szivemből beszélsz, vagy inkább szónokolsz — mondta Tamás, célozva barátjának gyengéd gúnyolódására, amikor másfél órával előbb prédikációnak minősítette őszinte szavait. — Szónoklat ez is. Úgy látszik, nem ez kell az embereknek. Pap nem leszek. De megpróbálom, adok a kezükbe én is egy harsonát. Annak a hangjára talán majd fölfigyelnek az emberek. Teszek értük valamit, ha életembe kerül is. A csontvelőkig kell annak a szónak hatnia, mint a feltámadás angyalának trombitaharsogása. Százmilliónyi tömegeknek kell fölébredniök, észbekapniok. Meg kell őket tanítani a saját nyelvükön, hogy megértsék: miről van szó.

— És mi lenne ez, Tamás?

— Az eszmém megérett már. Hogy tetté hogyan lesz, még magam sem tudom. Máma akartam veled közölni, de már kifogytunk az időből. Dél felé jár; ebédre várnak mindkettőnket. Majd holnap ugyanitt elmondom. Legalább te is gondolkodhatsz, találgathatsz addig és jó tanácsot is adhatsz. Szivesen veszem tőled. Menjünk most haza.

Fölálltak és haza sétáltak. Mielőtt elváltak, megbeszélték még délutáni találkozásukat. Négy órakor Géza ott lesz Tamáséknál és együtt mennek majd Tárnokékhoz. Reggel megigérték nekik s Mariska megharagudna, ha nem tartanák meg szavukat.

V.

Pont négykor kopogtatott Géza Gondiéknál. Gondiné nyitott neki ajtót. Tamás nem volt otthon. Félórával előbb ment el hazulról — mondta Gondiné. — Egypár percre ment át a templomba, úgy említette. Mindjárt itthon lesz. Tessék, Géza, sétáljon be a szobájába. Bocsánat, én most nem érek rá; a baromfiakkal van egy kis dolgom.

— Tessék csak, mama — úgy szólította meg Géza barátjának édes-

anyját; egészen megszokta már, hogy mamájának mondja. S fütyörészve ment Tamás íróasztalához. Otthon érezte magát Gondiéknál. Sokszor félnapokat töltött el náluk, míg Tamás valahol máshol járt. Ami Tamásnak szabad volt, neki is szabad volt. Pláne a könyvei meg az írásai. Most is rájuk vetette magát. Kihúzta az íróasztalnak legalsó fiókját. Azt még nem látta; megnézi hát. Belső sarkában nyolcadív alakban teleírt papirköteget talált. Tamás naplója volt. Bizalmas barátságuk cimén lelkifurdalás nélkül olvasni kezdi az utolsó íveket. A dátum augusztus 14-et mutatott, tehát egészen friss írás, gondolta magában. Itt akadt meg a szeme, hát itt olvassa:

Egymagamban barangoltam sokáig, sokáig céltalanul. Egyszer csak elértem egy magas hegy alá, melyre nehéz, verejtékes utak vezetnek föl. Ormai a ködökbe vesztek; láthatatlanok voltak. Némán, majdnem bambán álltam a tövében. Éreztem, hogy valami ismeretlen, de hatalmas erő vitt oda és ez akarja, hogy bolyongásaimban itt megállapodjak.

Zord, hajlíthatatlan őr toppan elibém hirtelen. Láttam, mindjárt észrevettem, hogy ezt, vagy ilyent kerestem régóta már. Találkoztam már emberekkel, kik azt mondották magukról, hogy meg vannak bízva másoknak utasítást adni, vagy legalább is utat mutatni, de később mindegyikről kitünt, hogy nem teljesen igaz, amit mondanak, mert képmutatók. De ebben az egyben bizom, mert nem tolakodó és megfontoltan beszél. Azt mondja mindig: várjunk, várjunk, csak lassan. Végtelenül komoly. Csak ritkán mutatkozik, csak néha látni, akkor is homályban, lengén, mintha csupa lélek volna, melynek csak a lélekhez van szava. (Igáz, hogy ez az alak csak a lelkemben él.)

Megkérdeztem, sírva kértem: mondja meg, mit kell tennem? Végignézett rajtam; szemembe nézett erősen, megsajnált, mert könnycsepp csordult ki szeméből. Majd szivére tette a kezét és igy sóhajtott: «Szegény fiú! De azért mégis csak előre. Mert akaratodon kívül vagy itt; a nagy Erő hozott ide. Járd meg itt e lélekölő sivár utakat. És utánam ismét találsz valakit, aki tovább segít».

És mentem.

És találkoztam — megint csak lelkem kietlen, elhagyatott labirintusában — egy gyenge, sápadt lénnyel, akiről később megtudtam, hogy a nagy Úr ád neki szólani igéket; és sokszor nem tudják megérteni az emberek, mert finoman beszél és nehéz szókat.

Megriadt, mikor megpillantott, mert belém látott. Megsejdítettem, hogy nehéz dolgom lesz. Sírva is fakadtam. Ő nem szólt semmit. Majd csillapulni kezdtek bennem az érzelem hullámai s mikor hosszasabban rá tudtam nézni, rémülve láttam, hogy kezét homlokára emelve arcát eltakarja ruhája szegélyével. Sírt miattam egy százados tölgynek támaszkodva.

Alig támolyogva hozzálépek és kétségbeesett erőlködéssel iparkodom kezét elvonni arcáról: «Beszélj, jó lény, vagy hallgass meg nyilt arccal!» De csak sírt egyre és sírva mondta, hogy beszéljek én; ő meghallgat. Balkezemmel megfogtam gyengéden felém nyujtott jobbját. De jó ideig nem jött szó az ajkamra. A pokol előcsarnokának rémséges csöndje következett; bár tölgyek zúgását hallottam. Nem láttam semmit, bár néztem a sziklának zöld mohát, néztem merően. Nyelvem, ajkam száraz volt, agyam lázban égett, testem erőtlenül meleg volt, bár e titokzatos világnak hűvös levegője járta át.

— Messziről jövök ide — mondtam, mikor nagysokára szóhoz jutottam. — Az igazságot meg a jóságot keresem. Hazámat kérded? Csak a nevét és egy kissé a fogalmát ismerem. Otthonom iránt érdeklődöl? Nincs otthonom, csak lakásom. Ahol én lakom, ott semmi sem édes. Ott keserű az ébrenlét, rémes a lefekvés, gyötrelmes az ébredés. A kemény parancs súlya atlaszi teher; a törvények korlátja véresre tör; a szabadság unalmas és rosszabb ezeknél.

Rövid hallgatás után elfogódva folytattam:

— Ahol én lakom, ott az erdő hűvös árnya, ahelyett hogy hívna, várna, furiákat küld reám; ott a rét is nem pázsitos, rajt pihenni nem lehet; tarka lepkék elkerülnek; szél zúgása fáj a fülnek. Virág is csak máshol nyílik: csak bozót és tövis terem — fölszaggatni fájó sebem. A napsugár meg! Az is fagyos s jéghideg lett. Záporeső könnyeimre emlékeztet; hózivatar lelkem telét varázsolja elibém.

Elfödött arccal hallgatta halkan, sírva mondott panaszaim. Hallgatásával jelezte, hogy beszéljek.

— Az én embereim egynek kivételével nem emberek, de félvad szörnyek. Az egyiknek nincs esze és kevély, a pukkadásig kevély. A másik szemtelen és lekicsinyel mindent; a harmadik hazug képmutató (beh sokan vannak ebből a fajtából!); a következő különcködik, igy fogva fel függetlenségét; a többiek elfogultak s ami csöpp eszük van, azt sem használják a világért sem, kiröhögik a legragyogóbb okoskodást; kézzel markolható hibáikat letagadják és erénynek minősítik. A legtöbbjének nincs szive. És ez fáj nekem. Nem tudnak szeretni. Egy kivétel azonban mégis van: a barátom.

— És van egy ellenségem is. Ez igazán az enyém. S bármennyire erőlködöm, soha nem tudok e vadállattól megszabadulni: velem van folyton. Hányszor megtépdesett már! Hányszor marcangolta már szivemet és tépázta idegeimet! Véremet issza és emészti, lelkiismeretem korlátait tördeli és alkudozik velem. Sokszor azt hiszem, hogy legyőzöm; pedig engedelmesen követem, mikor azt gondolom, hogy előttem kergetem. Ravasz a végsőig: behálóz még a legvigyázatosabb percben is.

Nagyszerűen tud rábeszélni, okos mint az «őskígyó», erős mint a «természet». Parancsolni tudja, hogy odanézzek, hol szemem fénye kialszik. Fülemet csalfa rezonatorrá varázsolja, hogy csak a szép hangokat, különös csengésű kacagásokat hallja meg, melyek vihart korbácsolnak föl lelkem tavának méla tükrén. Elmémet gyöngíti, hogy kemény ítéletet ne mondhassak fölötte, sőt a saját védelmére készteti. Erőim fele tán ezen apológiákban pusztul el. Érzéseim szentélyébe is beszemtelenkedik és tolakodó, jókedvű tombolása közben ott minden szeliden nyíló virágot letiprással fenyeget és azt ordítja, bár finoman, hogy ehhez neki joga van. Érvet kovácsol mindenből, hivatkozik mindenre: természetre, emberi jogokra, méltányosságra, a boldogságra, amit már itt el kell érni. Jaj, hányszor csalt már meg! Akaratomat sokszor mintha megbűvölné: mikor javában akarok nem akarni szemfényvesztései után indulni, már kábult percek multak el. Fantáziámnak csufos mutatványokkal szineskedik, ha kell, ha nem. Nem tekinti a hely szentségét, ahol vagyok, a környezet alacsonyságát, nekem kénytelen nézőjének méltóságát: mint valami ördöngős vetítőgépből csak úgy ontja ocsmány képeinek végnélküli sorozatát.

— És gyakorta megrémíszt képeivel. Nemrég mint őszi alkonyat tüzét — a távolban lobogó lángtengert láttatott velem. Vörös tüzek égtek ott. Fojtó lehelletüket éreztem a messziről megborzadtam. S a vadállat most azt súgta fülembe, hogy közeledem feléje, mert közelednem kell. Sőt elárulta, hogy tulajdonképen ő visz feléje, folyton növekvő erővel; mert ő is növekszik, erősbödik, izmosodik. És nekem keresztül kell mennem e tűztengeren... és nem szabad elégnem... és nem szabad megégnem... és ha megperzselődöm, örökre fájó sebek emlékeztetnek sorsomra, melyeknek marcangoló fájdalmát talán csak könnyeim árja tudná mérsékelni, de soha azokat begyógyítani... És ha mégis elégnék? Ó átkozott lehetőség! Uram ments meg ettől! És ha megperzselődnék? Uram, ha ezt megengeded, akkor könnytengerek zsilipjévé tedd két szemem. Már most akár.

S most a jó lény leengedte balkarját is arcáról és én láttam, hogy mily szomorú; de jóság és szelidség tükröződött róla. Nem szólt most sem. Tengerszemét rámfelejtette. Láttam, hogy a szivemben olvas. Megvárta, míg elmondta utolsó sóhajos panaszomat is.

Augusztus 21. Ekkor szemem elhomályosodott s fejem lehajtva folytattam:

— És van egy titkos kelyhem is. Aranyból van, vastag aranyból. Talpát tündérkezek törték át csudaszépen cizellálva, leheletszerűen. Sötétkék, átlátszó gyémántok villognak rajta enyhezöld levelek tövében. Kupáját Kelet gyöngyei ékesítik. Közepén lombkoszorú koszorúzza; leveleit apró tüzes rubintok körítik. És az egész piros homályban ég. Héttitkú kehely ez s megátkozott serleg! Látod? Nézd csak, itt van a kezemben. De mégsem. Most eltünt a nagy sirásban. Tudom, visszajön még. S akkor majd megint érzem a mámor illatát, mely öbléből szállong felém és megbódít. Vérvörös pára burkolja, mely tompítja szemem ragyogását. Benne titkok forranak: «a boldogság borát» sejtem benne, mely piros, piros, bíborszinü, mint a vér. És csábító, mint a megóhajtott, keresett gyönyör. Tudom, ha megjön, karom öntudatlanul lendül utána. És nem érheti el. Ha ökölbeszorítom kezemet, mégis csak azt ragadom meg. Ha remegő ajkamhoz emelem, hogy kiigyam, ismeretlen hatalom tépi le onnét, a nélkül, hogy szomjazó ínyemet egy csepp is hűsítette volna. Ha a földre akarom loccsantani, nem borul föl: egyenesen áll. Ha a sziklához akarom ütni, hogy millió darabra zuzódjék és csöpögve párologjon szét bűvös illata: erőim elhagynak. Fejem fölött lebeg e titkos pohár s csak illatát veri le a mindig őszi, téli szél. És ettől sem szabadulhatok meg soha.

Augusztus 23. — Sajnállak, szegény ifjú ember — mondá a szomorú alak —, mert hontalannak érzed magamat, mert ádáz ellenség üldöz és ki nem elégülő vágy emészti szivedet. Szeretlek, én megmutatom örök otthonodat. Ha majd átléped küszöbét, ha majd ott benn lész egészen, akkor is sírni fogsz, de a boldogságtól.

— Merre kell mennem?

— Álámerülsz még százszor is itt e patakban. Hidd el nekem, titkos folyó ez: a halál vize. Meg kell halnod benne. Meghal veled együtt ellenséged is, aki te magad vagy; darabokra hull szét a titkok serlege is és látni fogod igaz tartalmát, annak silány mivoltát. Többé nem fog bódítani illata. És akkor kezdesz élni, mikor meghaltál; annyira fogsz élni, amennyire meghaltál.

— S meddig kell mosakodnom a halálnak e vizében?

— Csak akarj a megsemmisülésig szenvedni. Hogy meddig, azt más fogja megmondani. Míg elérsz hazádba.

— S milyen az én hazám?

— Nagy-nagy palota. Falai s tornyai égbe merednek. Kívülről ember szeme nem láthatja szépségét.

— Nem sötét a belseje?

— Ott minden ragyog; a foltot, homályt ott benn nem ismerik.

— Sokan lakják?

— Mindahányan boldogok.

— Van ott szeretet?

— Más nincs is, csak az.

— És kert?

— Csodálatos berkek! Liliommezőkön vakító fehér ruhájú csoportok járnak föl-alá.

— De csak bizonyos időszakban, nemde? A tavasz és nyár után ott is csak ősz következik. Ha örökszép is a liliom, ha még oly szép is a liliom, egyszer mégis csak elvirágzik. Virul is, ragyog is, hófehér, makulátlan is, illatozik is, mondhatatlanul szemérmes is, isteni szép is a liliom, de egyszer elvirágzik az is; mert el kell virágoznia, ha liliom is.

— Nem! Itt az örökkévalóság változatlanságába merevült, ami szép! Csak zord idők járhatnak fölötte, meg is téphetik, de gyökerét ki nem irthatják.

— És rózsa nyílik-e?

— A liliom nem gyülöli a rózsát, nem úgy, mint az «embereknél», kik nincsenek otthon. Testvéreid majd bíborszinű szirmokat szórnak homlokodra. Suhogásukat akkor majd megérted, de most félremagyarázhatod könnyen.

— S milyen ott a szemek ragyogása?

— Ott minden szem a tenger mélységeit tükrözi. Nincs ott kaján szem, könnyelmüen égő szem, ott tiszta mind; a boldogság kékje ragyog bennük. Van Úrnője is e várnak. Szépsége megközelíthetetlen, fönsége elragadó. Ezt a nagy királynőt, a Nagyasszonyt lesi minden tekintet, mindenki Őt utánozza, hogy meg ne sértsék a vár Urát, sőt örömet okozzanak neki. És mindennaposak a «nagy lakomák». Aki résztvesz azokon, hamarosan elfelejti még azt is, hogy volt ellensége. Tőle teljes biztonságban tudja és érzi magát. Csak kívülről legfeljebb és messziről üldözi őt veszélytelenül és hiába. E lakomák zenéje a lélek harmoniája. A bűvös serleg helyett az igaz boldogságnak titkos kelyhe járja. Hívnak! És ha eljösz, megtaláltad otthonodat, szerelmedet, boldogságodat.

Elcsukló zokogásom válaszolt e szavakra, hogy a meghivást elfogadom. Máris fürdöm a titokzatos vizekben.

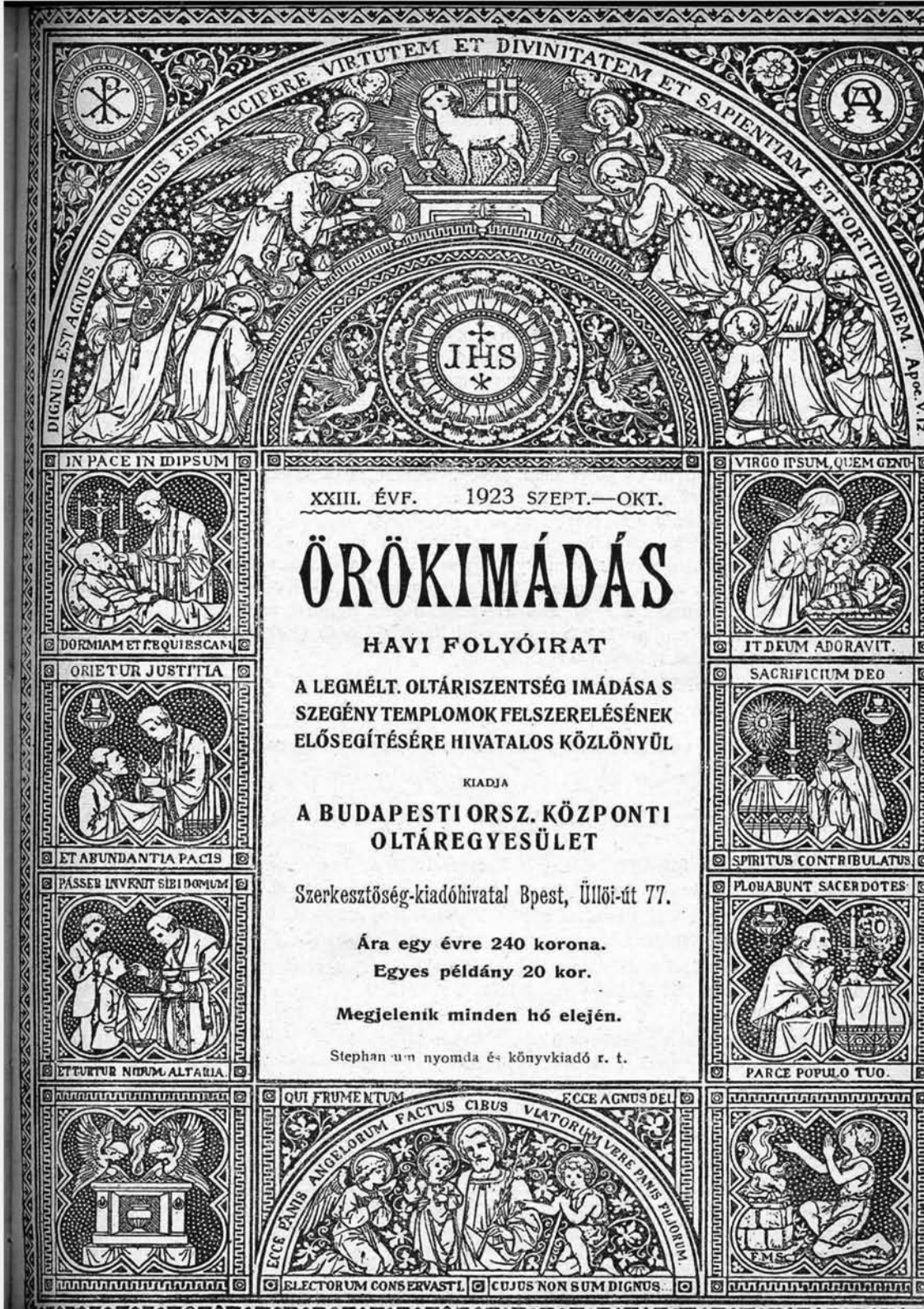
Ebben a pillanatban, mikor idáig ért Géza a napló olvasásban, a folyosón Tamás lépteinek zaját hallja, aki legott benyit szobájába s megpillantja barátja kezében féltve őrzött naplóját. Elpirul, odalép hozzája, szó nélkül kiveszi kezéből az irást. Géza kissé feszélyezve érzi magát.

— Bocsáss meg, barátom, hogy ilyen vakmerő voltam. Különben nem követtem el indiszkreciót; prózában úgy is tudom, amit te itt költeményszerűen, szinte Dantei módra leírtál.

— Nem törődöm vele, hogy elolvastad. Lehet, hogy úgyis odaadtam volna elolvasni. Hisz nem sok titkom van előtted. Meg is késtem egy kicsit. Menjünk. Tárnokék már várnak bizonyára. (Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXIII. ÉVF. 1923 SZEPT.—OKT.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 240 korona.

Egyes példány 20 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

Tartalom. *Dr. Mátrai Gyula:* A szentségi Jézusért. — *Lovich Ilonka:* Próféták lantján. — *P. Le Buffe S. J.* elmélkedéseiből: A barátságban való csalódás. — *Klement Ilona:* Oltárvirág. — *Aquinói szent Tamás* írásai az Oltáriszentségről: Elrejtve a kenyér színében. — *Dr. Nagelbreiter Alajos:* Az Oltáriszentség tisztelete falun. — *Valkony Ferenc:* Találkozás. — *Kolösi K. Lujza:* A gyermek mosolya. — Tárca: *Eöri János:* Fölkel a Nap. — *Oltáregyleti élet.*

Az idei katholikus nagygyűléssel kapcsolatban október 8-án délelőtt ünnepi díszgyűlésünk lesz (programmja az «Oltáregyleti élet» rovatban), melyre ezúton hívjuk meg szeretettel az oltáregyletek és más szentségi társulatok m. t. tagjait. Vidéki oltáregyesületek képviselői, amennyiben részvételüket idejekorán bejelentik, külön helyet kapnak.

Tomcsányi Lajos S. J.: *A loretói szent ház.* Budapest, 1923. — A hatvanéves jubileumát ünneplő tudós páter nem pihen, hanem ritka termékenységgel mindig új és új értékes művekkel ajándékozza meg a magyar tudományos irodalmat. Jelen munkája történeti értekezés a loretói szent ház valódisága mellett. Chevalier nyomán igen sokan megmosolyogták és naivságnak minősítették a loretói «Casa Santa» hitét; most P. Tomcsányi az ő gazdag tudományos arzenáljából hatalmasan száll síkra a szent ház valódisága mellett. Hálásak vagyunk P. Tomcsányinak a kérdés tisztázásáért és melegen ajánljuk művét nemcsak a kegyeletes lelkeknek, hanem minden, az igazság diadalát kereső katholikusnak. Terjedelme 111 lap. Megrendelhető a Korda (Mikszáth K.-tér 3.) vagy a Szent-István-Társulat révén. Ára?

Lapunk előfizetési díját új előfizetők részére 1000 K-ban állapítottuk meg.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat (előfizetés 1 évre) 1000 K, egyes füzet 100 K, **egy régi teljes évfolyam,** ha egyszerre valamennyit megveszik, egyenkint 300 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 500 K, **Vezérkönyve** 500 K, **Felvételi füzete** 50 K, **Fél százados története** 1000 K, **Aluminium-érme szalaggal** 1000 K.

Jézusom Örömöm folyóirat félévre 300 K, tömeges rendelésnél egy előfizetés 100 példánytól kezdve 250 K, 300 példánytól kezdve 200 K, egyes füzet 100 K, régi teljes évfolyam 300 K.

Kis Örökimádás Imakönyv 500 K, **Fehér Liliom** 40 K, **Pápai Áldás levelezőlap** 1 K, **Gyermekszövetségi zászló levelezőlap** 40 K, **Gyermekszövetség érme** 500 K.

Különfélék: **Havi magány** (Nádasdy Márián) 1000 K, **Az Eucharisztia zenéje** 100 K, **Kánter Károly** emlékkönyv 1000 K, **Kánter Károly** emlékkép 10 K, **Szent Zita élete** 80 K, **Szent Zita élete** egyszerűbb kiadásban 40 K, **Litánia** (latin szöveggel) 30 K, **Litánia Szent Józsefről** (magyar szöveggel) 30 K, **Levelezőlapok az Örökimádás-templomról** 50 korona.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség művészi levélzáró bélyegei három színben 12 változatban, darabonkint 20, ivenkint 200 K-ért kaphatók a kiadóhivatalban.

A szentségi Jézusért!

A MOSTOHA anyagi viszonyok között sokszor eszünkbe jutnak az Oltáregyesületi Központnak régi gazdag kiállításai, nagyfényű eucharisztikus kongresszusai. Hajlandók vagyunk érzelmes sóhajokkal emlegetni a mult dicsőséges napjait, az Oltáregyesület ragyogó teljesítményeit. Pedig nincs okunk reá. *Jézus* a legméltóságosabb Oltáriszentségből látja a mi helyzetünket. Az Ő ítélete számbaveszi körülményeinket. Az ő *irgalmas igazságossága* nem kíván tőlünk lehetetlent.

Amit azonban megtehetünk, azt annál lelkiismeretesebben tegyük meg. Mikor anyagi áldozatokkal nem tudjuk kellőképen hivatásának betöltéséhez segíteni az Oltáregyesületet, ne mulasszuk el legalább a lelkünkben új és új diadalra juttatni a szentségház fehérpalástos Királyát. Krisztus uralkodjék *közöttünk.* Akármennyire elvon Tőle az élet ezersok gondja, mégis Ő maradjon mindig életünk középpontja. Hozzá vonzzon a szivünk, nála találjon menedéket a lelkünk, bármennyire megtépázott bennünket az élet.

Krisztus uralkodjék *bennünk.* Az Ő szelleme, az Ő Szive ereje járja át egész valónkat. Mily fönséges érzés Krisztus kegyelmi hatása alatt állani a szentáldozás boldog perceiben! A lélek mily édes rabságot él át, mikor Krisztust szivébe zárva, önmagát Neki átadhatja és már nem tud mást akarni, mint amit Jézus akar, nem tud mást óhajtani, mint amit Jézus is óhajt: hogy Őt minél többen megismerjék és minél tökéletesebben szeressék.

És itt jut nekünk igen magasztos szerep: hogy Krisztus uralkodjék *általunk, nekünk az Oltáriszentség apostolaivá kell lennünk.* A külső tiszteletadásban, a legméltóságosabb Oltáriszentség látogatásában, a szentáldozás végzésében példát kell adnunk testvéreinknek.

Ezt szolgálja az Örökimádásban okt. 8-án tartandó díszgyűlésünk is. Vegyünk részt rajta olyan lelkesedéssel, amilyet a *közöttünk* tartózkodó Krisztus megérdemel; olyan szívérzelmekkel, amelyeket a bennünk

lakó Üdvözítő inspirál és akkor ez a díszgyűlés nem lesz haszontalan, hanem hatalmas energiákkal fog megtölteni, hogy apostolok tudjunk lenni újra: a szentségi Jézusért.

Dr. Mátrai Gyula.

PRÓFÉTÁK LANTJÁN.

A gyönge kis fűszál kisarjadt
S a karcsú ág gyümölcsöt termett.
Kiről Izaiás ajka szólott,
Üdvözlégy, drága kicsi Gyermek!

Fölépült másodszor a templom,
Hogy csarnokában Arcod lássa.
Kiért epedtünk Babilonban,
Üdvözlégy, népek Messiása!

Fájdalmak Férfia! Királyi
Bús áldozat, de megtöretlen,
Ki Dávid húrját megigézted,
Üdvözlégy, Bárány a kereszten!

Most nemzedéktől nemzedékig
Neked dalol a végtelenség —
Ki életünk vagy mindörökké,
Üdvözlégy, ó Oltáriszentség!

Lovich Ilonka.

A barátságban való csalódás.

«Akkoron a tanítványok mindnyájan elhagyván Őt, elfutának.»
(Máté XXVI. 56.)

A BARÁTSÁGBAN való csalódás egyike a legnagyobb fájdalmaknak. Valóban keserű megpróbáltatás az a tudat, hogy az, akinek feltártuk egész szivünket — minden energiájával és sok-sok gyarlóságával, — mert éreztük, hogy bizalmunkat megérdemli; aki bizalmasunk volt és lelkünknek legbensőbb kínjait és gyötrelmeit ismerte; aki igyekezeteink legelső mozzanatait megértő szívvel kisérte és hajótörött reményeink sírhantját utolsónak hagyta el, most hűtelen lett hozzánk, bizalmunkkal visszaélt! Fájdalmas és kínzó a gondolat, hogy aki a sötétben világítóm, a rögös úton támaszom volt, most hűtelenül elhagyott. Az az arc, amely mindig kedves mosollyal köszöntött, azon kéz, mely tárva várta a baráti ölelkezést, most elfordul, ahogy közeledem, sőt talán észre sem vesz. Istenem, mily fájdalmas ez! Hátha megesik, hogy az, aki előtt nyitott könyv volt a lelkem, most kritizálva mérlegeli gyengéimet és ujjal mutat reájuk. Vagy ha kiszórja a közömbösök elé azt a kincset, melyet szivébe zártam!

Ezt érezte a mi Urunk, amidőn az első nagyhét szerdáján hold világos éjszakán ott állt a Cédron völgyében a római katonáktól és a zsidó papoktól körülvéve. Tanítványai megesküdtek, hogy követni akarják oly úton is, mely a halálba visz, csakhogy Vezetőjükkel együtt halhassanak meg. A Mester akkor olvasott a szivükben és figyelmeztette őket jövendőbeli hűtlenségükre és íme, az Ő szava most beteljesedett. Ezek az emberek, akiket Ő három hosszú éven át oktatott, kik bensőséges barátai, bizalmasai voltak, egytől-egyig elárulták szeretetét. Egyikük majd letagadja, hogy valaha ismerte volna is a Mestert, egy másik már eladta Őt ellenségeinek, valamennyien elpártoltak Tőle a megpróbáltatásnak ezen órájában. Csalódás! Van-e emberi szív, amely a barátjában való csalódásnak keservét ily mértékben érezte?

Szálljunk magunkba és nézzük csak, nem okoztuk-e a multban, avagy nem okozzuk-e most ezen fájdalmat Urunknak és Istenünknek? A halálos bűn azonos az Ő szeretetének elárulásával; de adja Isten, hogy ilyen a mi életünkben ne legyen. Ezáltal Judáshoz lennénk hasonlókká. De talán ott vagyunk a megfutamodott tizenegy között? A világ lármás zajával mindenáron el akar kábítani, csakhogy ne figyeljek azon magasabb törekvésekre, melyeket Mesterem elém tár és talán inkább vonzanak a világ szavai, mint Krisztus hivogatása, azért mondom el az imádságot rosszul és rövidítem, azért nem tudom megfékezni sem türelmetlenségemet, sem kívánságaimat mérsékelni. Tudom, hogy a kevélység az Ő szemében fölötte visszatetsző és mégis folyton nyelvemen hordom dicséretemet. Tudom, hogy az önzés mennyire utálatos Előtte és mégsem osztom meg a magamét másokkal. Elmondotta nekem az Ő szentséges Szivének titkait, szólt hozzám, hogy látogassam meg útközben az Ő otthonában és én mindennek dacára nem viselem a szivemen az Ő érdekeit, nem szeretem, amint Ő szeret és ritkán állok meg útamban, hogy Őt röviden köszöntsem. Ó igen! és talán még tovább megy a (hamisságom) hűtlenségem. Emberi tekintetből kevésbe veszem írásban és szóban amaz elveket, melyeket barátainak vallaniok kell és a világ dicséreteinek tüzénél melegedve tagadom, hogy ismerem ezen Embert.

Ha nagy dolgokban — hála Istennek — nem is, de megtagadom kicsinyekben: majd azzal, hogy alantasabb eszményeknek hódolok be, mint amelyekhez bensőleg vonzódom, vagy oly szavak kiejtésével, melyekkel megszólom felebarátomat és megsértek személyeket és dolgokat, melyeket azért szeretek, mert közelállanak Istenhez; és mindezt csak könnyelműségből és hiúságból teszem, bár ezen eljárásom semmiképp sem méltó Istennek — oly sok kegyelemben részesített — gyermekéhez. Szomorúság tölti el a szivemet, ha arra gondolok, hogy volt idő, ami-

dőn szerettem Őt igazán «teljes szivemből, teljes lelkemből és minden erőmből». Ha ez így volt, most annál fájdalmasabban érinti az Ő Szívét, hogy isteni fáradozása rajtam kárbavész.

Jézusom és Istenem! mennyire fáj a tudat, hogy a Te Szentséges Szíved csalódott bennem. Hosszú éveken keresztül megízleltetted velem a Te benső barátságodnak örömeit és most, ha vizsgálom életemet, mily sok akarathanyagságot (lustaságot) találok benne! Amint tették az Apostolok az első Nagypéntek előestéjén, én is újból és újból hangosan biztosítottalak szeretetemről és fogadást tettem törhetlen hűségemről és azután alig fordult háromszor az óramutató, megfeledkeztem a Te szolgálatodra tett hűségesküről, még pedig nem egyszer csupán mint ők, hanem gyakran, igen gyakran. Szégyenkezve bevallom, Uram, súlyosan hibáztam, de bocsáss meg még ez egyszer, próbáld ki még egyszer barátságomat és a Te szent kegyelmeddel igyekezni fogok Téged ezentúl jobban szeretni!

Angolból: *V.*

OLTÁRVIRÁG

Te jutottál a legdicsőbb helyre,
Fehér oltárvirág illatozó kelyhe!
Bájos remekműve a nagy Alkotónak
Isten közelében alszol el mindennap!

Kicsi, fehér oltár, szépséges virágú,
Mikor imádkozom, figyelj az imámra,
A lelkem beszédét fogja fel a kelyhed.

S mikor álom borul a zúgó világra,
S egyedül lesz Jézus elhagyva magába',
Mikor már hiába várja a lelkeket:

Simulj oda lágyan a «kis ház» falához
S illatozó kelyhed szirmait kitárva,
Hogy kissé enyhítsük a szeretetvágyat,
Suttogd el majd Neki újból az imámat!

Klement Ilona.

Aquinói szent Tamás az Oltáriszentségről.

Elrejtve — a kenyér színében.

Az Úr Jézus azért adja szent testét a kenyér színében, mert a kenyér minden más ételnél alkalmasabb erre; sem a kiszolgáltatók, sem az Úr testét fogadók szempontjából semmi más eledel alakjában nem lehetne megfelelőbben kiszolgáltatni. Elsősorban is sokkal könnyebb hozzájutni a kenyérhez, mint más eledelhez, mert mindenhol és mindenkor föltalálható, jobban mint más eledel. Azonkívül a kezelés szempontjából is alkalmasabb a kenyér, mint más étel, mert az Úr szent testét fölemelni, vinni, megőrizni kell; a kenyér színében sokkal jobban lehet ezt vele tenni, mint más étel alakjában. «*Megesküdött az Úr és nem bánja meg: Te pap vagy mindörökké Melkizedek rendje szerint*», (Zsolt. 109_4), aki se nem juhokat, se nem tulkokat, hanem kenyeret és bort áldozott. Hasonlóképen a kiszolgáltatás szempontjából is igen megfelelő a kenyér, mert tisztábban és méltóbb módon lehet kezelni az oltáron, jobban lehet szétosztani, magukhoz vehetik egészségesek és betegek egyaránt, inkább mint más eledelt.

Másodsorban jelentése és a hit miatt adja az Úr Jézus szent testét épen a kenyér színében. Szent Ágoston szerint ugyanis: «A jel az a dolog, ami a külszín mellett, azon kívül van; az utóbbit csak az érzékek számára adja; önmagától képes arra, hogy általa valami más az ismeretünkbe jusson». Háromféle jel van: természetes, mesterséges és szentségi jel. A természetes jel belső mivolta szerint jelent valamit, mint például a füst tüzet jelez, az esti pir az égen derült időt. «*Midőn esteledik, azt mondjátok: Tiszta idő lesz, mert vörös az ég.*» (Mát. 16_2.) A mesterséges jel közmegegyezés, emberi intézkedés folytán jelent valamit s kétféle lehet: vagy nem tartalmazza azt, amit jelent (mint például a karika, ami a bor jele), vagy tartalmazza is azt, amit jelez (mint például az esővízfelfogó tartalmazza is, jelzi is az esővizet). A szentségi jelek az Isten intézkedése folytán jelentenek valamit s épen úgy, mint az előbbiek vagy nem tartalmazzák azt, amit jelentenek, mint pl. az ószövetségi jelenségek és intézmények, többek között az érckígyó a pusztában jelentette ugyan az Üdvözítőt, de nem tartalmazta Őt, amiként a ház előtt fölfüggesztett karika is csak jelzi a bort, de nem tartalmazza. «*Rézkígyót csináltatott Mózes és jelül tevé azt, amelyre a megmartak föltekintvén, meggyógyulának.*» (Num. 21_9.) «*A gyógyulás jelét bírván, ... aki ahhoz fordult, nem azáltal gyógyult meg, amit látott, hanem tevéltalad, ki mindenek szabadítója vagy.*» (Bölcs. 16_{6-7}.) Hasonlóképen a husvéti bárány és a körülmetélés is csak jelezték, de nem tartalmazták a jelzett dolgot, mert önmagukban véve nem tettek senkit megigazulttá. «*Mert a törvény cselekedeteiből egy ember sem igazul meg az Isten előtt.*» (Róm. 3_{20}.) Viszont vannak szentségi jelek, melyek szintén az Isten rendelése folytán jelentenek, de egyszersmind tartalmaznak is valamit, mint pl. az újszövetségi szentségek, többek között a keresztség és az Eucharistia. Hugo szerint: «Az újszövetségi szentség anyagi valami, ami külsőleg és érzékelhetőleg van előttünk, valaminek hasonlatosságát mutatja; rendelkezés folytán jelzi, megszentelés folytán tartalmazza a különleges kegyelmet». A keresztség jelenti a lélek megtisztulását és tartalmazza is azt, mert eredményezi azt, amit jelez, t. i. a bűnök bocsánatát. «*Péter*

mondá: kereszteltessék meg mindenitek Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára.» (Ap. csel. 2_{38}.) Hasonlóképen az Oltáriszentség valóban jelzi Krisztus testét és valóban tartalmazza azt, mert a kenyér átváltoztatása után annak színe alatt, vagyis ama jel alatt, amelyet Isten rendelt az Úr testének jelzésére, ott van Krisztus teljesen. «*Vevé Jézus a kenyeret, megáldá és mondá: ez az én testem*» (Mát. 26_{26}), a kenyér színe alatt jelezve. «*Az ember fia kenyeret ád nektek, mely megmarad az örök életre, mert az Atya Isten ezt jelölte meg.*» (Ján. 6_{27}.) Ha tehát valami jelet látok, amelynek az a rendeltetése, hogy tartalmazza is azt, amit jelent, hinnem kell, hogy az a valami ott is van, akkor ha látom az Istennek pozitiv rendelkezésével megállapított jelet, az Oltáriszentséget, még inkább hinnem kell, hogy a kenyér színe alatt valóban ott van Krisztus teste az ott jelzett dolgok hasonlatossága miatt.

Mert három dolog van ott jelezve, amiknek a kenyér színe szakramentuma, v. i. szent jele, amely magában birja és kifejezi azoknak hasonlatosságát. Az első dolog, ami ott jelezve van, az Úrnak természetes teste, amelyet tartalmaz; a másik dolog az Ő titokzatos teste, ami ott jelezve van, de valóban nincs ott; s a harmadik dolog a szentség eredménye a hívő lélekben.

A kenyér színe tehát birja az első jelzett dolognak, vagyis Krisztus igazi testének hasonlóságát nem ugyan önmagától értetődőleg, hanem amiatt, amit a konszekrálás előtt tartalmazott, tudniillik a kenyér lényege folytán, ami azelőtt volt. Amint ugyanis a kenyér több tiszta búzaszemből lett, azonképen Krisztus teste is több tisztaságos és szeplőtelen tagból áll. «*Tested mint a liliomokkal kerített búzaasztag.*» (Én. é. 7_2.) «Csináljatok szekrényt szétimfából.» (Ex. 25_{10}.) Megjegyzendő, hogy a frigyszekrény Krisztus testét jelenti, mert rothadatlan szétimfából készült, miként Krisztus teste is a legtisztaságosabb és minden bűntől ment tagokból áll.

A kenyér színe birja továbbá a másik jelzett dolognak, vagyis Krisztus titokzatos testének: az Anyaszentegyháznak, a hívek egységének hasonlatosságát is. Amiként ugyanis sok tiszta búzaszemből lesz egy kenyér, úgy jön létre sok tisztalelkű és a halálos bűntől ment, a szeretet kötelékével egybefűzött hívőkből az Anyaszentegyház egysége. Itt megjegyezhetjük magunknak azt, hogy az egy kenyér többféle szempontból is egységes, ami által a szeretetnek szintén többféle oka, köteléke, a testvériségnek, aminek a hívek között meg kell lennie, többféle szempontja jut kifejezésre. A kenyérben nemes és egymáshoz hasonló búzaszem van együtt. Az egymáshoz hasonló búzaszemek jelentik a természetes szeretetet és testvériséget, aminek azért kell köztünk meglennie, mert mindnyájan az egy ősszülőtől származunk. «*József testvérei lementek Egyiptomba,*

hogy gabonát vásároljanak.» (Gen. 42_3.) — Hasonlóképen a hívek is megalázkodnak, hogy megnyerjék mindenkinek a természetes szeretetét. «*Minden állat magához hasonlót szeret, úgy minden ember is az ő felebarátját.*» (Jéz. Sir. 13_{19}.) A liszthez továbbá vizet elegyítenek s így lesz tésztává. Ez az elegyítés a szentségi szeretetet jelenti, melynek azért kell köztünk meglennie, mert az egyugyanazon keresztség szentségében születtünk újra. «*Új tésztát legyetek, aminthogy kovásztalanok vagytok* (I. Kor. 5_7), vagyis a szentségi szeretet által valami új egység. «*Az a parancsunk Istentől, hogy aki szereti az Istent, szeresse felebarátját is.*» (I. Ján. 4_{21}.) — Végül, hogy szilárd legyen a kenyér, megsütik. «*És megsütik a tésztát* (Izrael fiai) *és kovásztalan kenyereket készítének*» (Ex. 12_{39}), vagyis a híveknek a szeretet tűzében megedzve a szellemi, a lelki szeretet fokára kell eljutniok. «*Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket*»; (Ján. 15_{12}); szent Ágoston szerint nem testileg, hanem lelkileg.

A kenyér színe, amennyiben kenyér volt, magában hordja végül a harmadik jelzett dolognak a hasonlatos-

ságát is, vagyis e szentség eredményéét a hívő lélekben. Amiként ugyanis a kenyér erősít, eltölt és fönntartja az életet, úgy ez a szentségi kenyér is erősíti a hívőnek lelkét, hogy letegyen a bűnről. «*A kenyér erősítse meg az ember szivét*» (Zsolt. 103_{15}), hogy legyőzzön minden bűnt. «*Szeretlek téged, Uram, én erősségem... ki körülvett engem erősséggel... s ki harcra tanítja kezeimet.*» (Zsolt. 17.) — Ez a kenyér is eltölt, mint a másik, úgy hogy nem izlik többé a világ: «*Mennyei kenyérrel elégítette meg őket*». (Zsolt. 104_{40}.) «*A megelégedett lélek lábbal tapodja a lépesmézet*» (Péld. 27_7), vagyis a világ édes gyönyörűségeit. — Végül e szentségi kenyér is fönntartja az életet, hogy állandóan hangozzék ajkunkról az Isten dicsőítése. «*A szükölködők kenyere a szegények élete*» (Jéz. Sir. 34_{25}) Istennek folytonos dicsőítésére. «*Dicsérd én lelkem az Urat; dicsérem az Urat életemben... valamig leszek.*» (Zsolt. 145_2.) «*Magasztallak Uram életem minden napján, miként az egek erői téged magasztalnak.*» (Paralip.)

Az Oltáriszentség tisztelete falun.

Sok helyütt falun is nagyszerűen erősödik az Eucharisztia kultusza. Vannak, hála a szentségi Jézusnak, olyan községek, ahol már évek óta gyönyörűen él és virágzik ez a lélekemelően szép és égetően szükséges tisztelet.

Legmélyebb és maradandó gyökeret ver az Oltáriszentség tisztelete olyan községekben, ahol oltáregylet, Jézus Szive-társulat vagy Máriakongregáció működik nagy buzgósággal. Azt tapasztaltam, hogy e fennséges kultusz terjesztésében és meghonosításában is a legfontosabb tényező a lelkipásztor, aki, mint conditio sine qua non, buzgóságával, példájával hathatósan emelheti híveinek lelkében a legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletét és szeretetét. E pontban is hamar észrevehető «amilyen a pásztor, olyan a nyáj» tételnek gyakorlati igazsága. Ha a lelkipásztor igazán eucharisztikus lelkületű, az csakhamar meglátszik hívein is. Abban a községben virul is a hitélet, az Oltáriszentség imádása és a gyakori szentáldozás.

Ahány faluban megfordultam, mindenütt nagy ünnepnek tekintették a szentségimádás napját. Nagyon örültek ezen ünnepüknek és szolgai munkát nem végeztek. Egyik helyen az a szokás, hogy az oltárnál félóránkint a ministránsfiúk váltják fel egymást, a szentélyben pedig az evangélium és a szentlecke oldalán elhelyezett s lehetőleg piros posztóval bevont padon két férfi és két asszony, vagy két ifjú és két leány felváltva buzgó imában tölti el az elvállalt fél vagy egész órát. Ez imádóknak névsora a plébánia-pecséttel és a plébános névaláírásával ellátott íven ki van függesztve a templomajtón.

Egy nagyközségben a tömegszentségimádásra bukkantam. A plébános utcák szerint (alsó, felső és középső része a falunak) osztja be a híveket nem és korosztály szerint: külön jönnek egészórai szentségimádásra a férfiak, külön az asszonyok, külön az ifjak, külön a leányok, majd az elemi- és ismétlőiskolás fiúk, kiket egy óra mulva az elemi- és ismétlőiskolás leányok váltanak fel. Ez utóbbiakat az apácák, az előbbieket a tanító vezeti. Minden csoport az imaórát 5-perces csendes-imával kezdi, azután közösen imádkozzák a szentolvasót, különféle oltáriszentségi vagy Mária-éneket énekelnek és hangos elmélkedést végeznek közösen. Hamar múlik el minden csoportnak az imaórája. Amely községben apácák vannak, akik a lelkipásztorkodás oly hatalmas segítőpillérei, ott hamarább és könnyebben terjed el az Oltáriszentség tisztelete és a gyakori szentáldozás. Az eucharisztikus gyermekszövetség is nagyot lendít e téren.

A havonkinti szentáldozás sok faluban manap már nem tartozik a ritkaságok közé. Sőt akárhány helyen a heti és napi áldozók sem hiányoznak. E tekintetben a középiskolákból a vakációra hazatérő kongregánisták adják a legszebb példát, t. i. ott, ahol még nincs oltáregylet vagy Máriakongregáció. Tudok községet, ahol a plébános minden szombaton délután 5 órakor elkezdi a gyakori áldozók gyóntatását és vasárnap reggel folytatja.

Az oltáregylet falun közösen szokta megtartani havi imaóráját, és pedig rendesen vasárnap közvetlenül a litánia után egy idősebb férfi vagy asszony előimádkozása mellett, vagy pedig magának a plébánosnak a vezetésével, ami a leghelyesebb is. Engesztelő *közös* szentáldozások rendezésével is lehet mélyíteni az Oltáriszentség tiszteletét. A hívők falun is nagyon, de nagyon szeretik és imádják a szentségi Jézust. A fődolog, hogy *minden* faluban fellendüljön a szentséglátogatás és imádás, akkor hamarább visszakapjuk a jó Istentől ezeréves országunkat, édes magyar hazánkat.

Nagelbreiter Alajos dr.

Az eucharisztikus gyermekszövetség neveli az oltáregyesületek buzgó tagjait; ahol még nincs meg, alakítsuk meg. Nem lesz vele sok dolog, mert a gyermekek pasztorációjában nagy segítségünkre van a szövetség ujságja, a gyermekek «Örökimádás»-a, a «Jézusom Örömöm». Most szeptemberben jelent meg az új évfolyam első száma. Előfizetési ára félévre 300 K. Kiadóhivatala ugyanaz, mint az «Örökimádás»-é.

Találkozás

Ott áll ő az ajtónk előtt. Hányszor kopogtat és hív, mennyit vár reánk s mi nem halljuk őt. Pedig csak figyelni kellene csendben, letompítva lelkünkben az élet vásári zaját, s akkor megértenénk azt az édesen, szerelmetes hűséggel hívogató szót. Csak ki kellene tárni szívünk ajtaját, s betérne oda lelkünk teremtő Ura, egyedüli jótevője: Jézus.

Illés Tamás is ezen bezárkózott, hideg, üres lelkű, hétköznapi emberek közé tartozott. Az elemi iskolát rég elhagyta, a harctereket is bejárta azóta, a vallás kincseit elhagyogatta útjaiban, úgy hogy ma nem is szerepelt ez élet programmjában (ha volt is ez egyáltalán néki).

Elhagyatott út, járatlan ösvény volt ez a lélek, mint az elfelejtett mezei csapás, felverte a gaz és a vadvirág.

Megértjük Illés Tamás lelki állapotának okát, ha tudjuk azt, hogy még ünnepe, vasárnapja sem volt. Hétről hétre homályos pinceműhelyben dolgozott. Még ezt az egy napot sem szentelhette önmagának. Az örökös zajban, a cukrászműhely gépeinek zakatolásában nem tudott magába szállni, önmagához eljutni. Mindig mások inyenc vágyainak kielégítésére kellett gondolnia, s azalatt lelkében összegyültek azok a titokzatos és mélységes vágyak, amelyek kielégítésére soha egy perc sem jutott. Rabnak érezte magát, aki e börtönben önmaga bilincseit csörgeti. Úgy érezte, hogy valaki vár reá, hogy valaki hívja, valaki kopogtat, de nem bírt ajtót nyitni neki.

Pedig ha egyszer megtenné ezt, észre venné ott az ajtó előtt állni azt a megvetett, oly alázatosan, mély szomorúsággal esdeklő szegény Jézust.

Az élet rohanása, az emberiség önző tülekedése a földi célokért, ez a nagy niagarai mennydörgő zsivaj elfojtja a nemes indulatokat, vágyakat; a hétköznapi terhek lenyomnak a föld poráig, s nem tud a lélek sasszárnyakkal az egek Urához emelkedni imádságos hódolatban.

Illés Tamás ezt érezte, hogy valami nincs rendben, érezte azt a roppant nagy ürességet lelkében, amelyet nem tudott kitölteni sem a cukrászművészetben elért remek sikereivel, sem a sportklubban kivívott diadalaival. Amint telt a zsebe pénzzel, a melle éremmel, annál szegényebbnek, boldogtalanabbnak érezte magát. S ha jöttek a jóbarátok sikereinek gratulálni, azok a meleg kézszorítások hidegen hagyták.

Nem tudta, mért elégedetlen, mért nyugtalan. S hogy honnan törnek elő azok a goromba, ideges szavak és mozdulatok.

Ha mérgesen elverte az ügyetlen inast, a következő pillanatban megsajnálta. Mért kell másnak is szenvedni az én keserűségem miatt.

Ez a mai élet baja, szenvedéseink elviselésére gyengék vagyunk s azért embertársaink nyakába rakjuk keresztjeinket.

Este, mikor végeztek a munkával, egyedül sietett hazafelé a homályos utakon. Az emberek is hazafelé tartanak, de ő úgy érzi, hogy hiába siet, nem tud haza érni. Valami nehéz teher tartja vissza attól a titokzatos *valamitől*, ami úgy húzza, nyugtalanítja. Éjszakákon át nem tud aludni tőle. Mintha az ajtó repedésein át bejönne hozzá s ott az ágya előtt letérdelne s úgy sírna fülébe, hogy sokszor fájdalmasan nyöszörög a mélybe vágó kínok égető hevében.

— Ki vagy te, szólj, aki engem úgy szeretsz, aki hívsz, aki sírsz utánam, akiért úgy eped a lelkem? Hol vagy, hol találjak, hogyan ragadjalak meg, hogy az enyém légy teljesen, hogy el ne hagyj engem.

A cukrászműhelyben mindenki oly gyanúsan nézett reá, mert arcáról lerítt a gyötrelmek tusája. Talán sokat züllik, vagy búbánatnak adta magát?

Illés mindezt látta, érezte, de hogyan magyarázza meg azt, hogy tisztességes úton jár, hogyan értesse meg velük, hogy mi fáj, hogy mi bántja, mikor ő sem érti?

Mindent megpróbált, hogy e síró hangot elfojtsa: a színház, mulató, zene, utazás, regény, finomság vagy durvaság, nem használt ez ellen. Valahová el kell jutnia, valakit meg kell ismernie, szeretnie, követnie.

Ezektől a gondoktól szinte elbódulva, elfáradva a nehéz napi munkától, kábultan a műhely nagy zürzavarától, botorkált hazafelé. Úgy érezte, mintha lábai nem bírnák, mintha valami hatalmas áramlat, az álomban is éber vágyaknak sodró ereje ragadná el őt; rádobta magát az embertömegek hullámára — és nem is tudta hogyan, templomban volt, ott szorongott ő is a többivel.

Az esti lámpafény a templomban, mint a tengerek sötét viharával küzködő hajónak a világító parti toronynak fénye, új erőt és reményt adott neki. S ott az a piros lámpa, mintha a feléje tartó mentő-hajó fénye lett volna.

Ő az élet tengerének hullámain szétfoszlott ábrándok, hiúságok roncsain segítségért eped, azután sír, — s ott jön feléje a menekvés, az új élet lehetősége.

— Ki az a jó, az a vigaszt, reményt nyújtó?

Az emberek itt mind reá várnak, ő is vár. Mi az, ami nem engedi, hogy mégis találkozzanak?

Egyszer csak ének, a sülyedő hajón lévők éneke Istenhez, az harsogott a férfiak ajkán s a hajó hídján megjelenik a kapitány: a szószékre lépett egy őszhajú páter.

Ma nem tűnt fel néki az a pap szerencsétlenséget hozónak. Eddig kerülte, hogy el ne vessze szerencséjét: azt megtalálta, de nem a boldogságot. Bizalommal érdeklődő meleg figyelemmel hallgatta.

Minden szava arany, minden szava meglepedés, minden szava üdítő balzsam, tűz, világosság, útkeresés az elveszett gyémántért, erőtadó olaj, a gémeskútnak mélységes benyúlása, hogy az emberi rútságnak varangyos lakóit kiemelje onnan a sajgó léleknek megzavart vizéből.

Világos lett az ég, egyenesen kezdett állni, arcát felvetette s a szeme boldogságtól fénylett.

— Beszélj csak páter! Ó, te vagy a legjobb barátom, aki rámutatsz lelkemre s megsegíted találni, ami elveszett.

Ezen az estén titokban beszélni kezdett a Titokzatoshoz, az ima volt a kapocs, amellyel vele beszélhetett. S a műhelyben fegyelmezett, barátságos, szótlanul dolgozó, kedves lett. Tudta értékelni önmagát, tudott büszke lenni katholikus voltára és tudott mélyen alázatos lenni. Legalább is nem idegenkedett tőle.

Az egyik legény kíváncsian kérdi:

— Tamás, te oly nyugodt vagy ma, mi lett veled, hol voltál tegnap?

Tamás ránéz. Nem volt-e ez a gonoszság gúnyos kikezdése? Nem. A jóakarat és részvét finom megnyilatkozása csal.

— Nem bánom, ha kinevetsz is, Józsi! Tudd meg, hogy tegnap este templomban voltam. Egy páter beszédét hallgattam, csak azt az egyet sajnálom, hogy mért nem tévedhettem be oda előbb. És most menj, kiabáld csak ki mindenkinek, hogy én milyen bolond, milyen pók lettem, — de ezt a boldogságot nem adom senkinek sem.

Józsi csak hallgatta némán, szeme meghatottan csillogott és nézte résztvevő örömmel Illés Tamást.

— Hát nem nevetsz, Józsi?

Józsi megragadta kezét és megrázta kitörő örömmel, de amit ekkor lelkében érzett, nem árulta el, midőn odasúgta:

— Én is ott voltam.

— Hát, hát... te ismerted azt a helyet?

— Régóta. Odajárok minden reggel is.

— Igazán haragudnom kell reád, hogy eddig engedted lelkemet a gyötrelmekben.

S ettől kezdve minden este elmentek a páter beszédére. Nem is ketten, de hárman jártak a következő napokon. A műhely megtelt vidámsággal, a szív boldogsággal s azzal az égető vággyal, hogy minél előbb megtisztíthassák lelküket s ünnepet ülhessenek egyszer már a kitárt kapuban a találkozás nagy pillanatában.

A harag, a durvaság, léhaság, könnyelműség szavai elnémultak, a mindent kellemesen felüdítő béke ereszkedett a munkapadokra. A gépek zaja is himnusszá változott s mindenki kedves felebaráttá. A lélek pedig megszünt sírni, hanem a hazatartás örömének erejétől feszült. Szinte rohanni, repülni szeretett volna azon Titokzatos felé, aki őt ismerte, szerette, hívta, s aki után az ő lelke is vágyódott, de nem tudta megtalálni.

Izgatottan várta az estét. Lelki szeme előtt mindig az a piros fény imbolygott. Kebléből a szeretet tüze tört elő s ajka önkéntelenül is szent dalt dudolgatott.

Ma mindenki Illés Tamást figyelte. Ez a boldog arc annyi boldogságot árasztott maga körül. Senki sem merte ebben megzavarni durva káromlásával, szemérmetlen megjegyzésével.

S mikor elérkezett a szombat este, mind a három legény ott térdel a templomban. A beszéd után nemsokára kimennek a nők s csak férfiak imádják hódoló szeretettel és bűnbánattal a kitett Oltáriszentséget.

A lélek buzgalmát azonban elnyomja a fáradt test erőtlensége. A szemre ólomsúly nehezedik, a lábak is remegnek, a fej is lehanyatlik. De nem engednek. Az egyik legény nem bírta ki, eltűnt a templomból, de Tamás és Józsi kitartanak.

— Te nyomorult, hitvány test, te oly kegyetlen tudsz lenni a lélek iránt. Most, mikor itt van a boldogság forrásánál, most akarod elcsalogatni.

Beültek a padba. Majd elaludtak ott. Meggyóntak s ekkor már, mint az angyalok megkönnyebbülve imádkozhattak tovább. Az álom pillangója azonban folyton keringett fejük felett.

— Te haszontalan, bitang, gazember, hát most gyönge vagy, most remegsz, most álmos vagy, de a bűnben, mulatságban nem tudtál kime-

rülni, ez terhes, az nem volt terhes? Így ösztökéli Tamás önmagát, aztán határozott lépésekkel az áldoztató-korlátig megy, s ott előtte letérdel.

— Térdelj csak te, haszontalan. Ha fáj, ha vérzik, ha belé szakadsz is, itt fogsz térdelni és meghódolni az Úr, a boldogító, az üdvözítő, Teremtő előtt.

A kóruson megharsant az ének. Az erős férfi hang kihatott az utcákra is. Az ott botorkáló bűnösöket megremegtette, de Tamás lelkét is úgy megrázta, hogy könnyei záporként omlottak. S mikor a hajnali mise alatt megáldozhatott, hogy szerette volna megcsókolni, megölelni azt az áldott, titokzatos, szegény Jézust, aki nem szűnik meg felkeresni az elveszetteket.

Már pirkadott, mikor az éjjeli szentségimádásról hazafelé tartottak. A város csendes volt, aludt. Egy-két álmos konflisló kocogtatott el mellette kiégett mulatókkal. Úgy szerette volna most bele kiáltani az alvó utcákba, hogy mindenki tudja meg, hogy Illés Tamás újra boldog, mert megtalálta a Titokzatos. *Valkony Ferenc.*

A gyermek mosolya.

Egyik pesti templomban a szószéken lelkes szónok beszélt nagyszámú hallgató közönségnek. Szentbeszédjében a következő kis történetkét szőtte bele: «Egy szegény asszonynak több gyermeke volt, elviselhetetlenek tartotta szegényes életsorsukat, kezébe vette az alig párhónapos kis fiúgyermekét és elment a faluban lévő tóhoz, hogy életének véget vessen. Azt akarta, hogy a gyermek vele együtt lelje a halálát a tiszta, szép tó mély vizében. Mikor odaért, anyai szivében feljajdult a fájdalom, magához ölelte a gyermekét és ép végezni akart az életével, mikor kis fia mosolyogva megcirógatta vergődő édesanyját.

Az asszony lelkébe belemarkolt e bájos gyermekmosoly. A puha kis kacsók lágy simogatása erőt öntött a vergődő szívbe és újból hazatért. Igy lett e párhónapos gyermek édesanyjának megmentője és ma már mint szentet tisztelik hívei, kiket nem mosollyal, hanem példával vezet Isten utain».

Mikor ezt a kedves, kis történetkét hallottam, elgondolkodva mentem az utcán és megnéztem minden gyermeket, kerestem azt a mosolyt, mely erőt, életet tud varázsolni a szülők lelkébe. Azóta szüntelen keresem azt a bájos gyermekmosolyt. Keresem, de hiába, a mi gyerekeink már nem gyerekek, a mi ifjúságunk már tapasztalt korai öreg.

Hol vannak az ártatlan gyermekarcok, merre jár a mosolygó szemű ifjúság? Édes szülő! Szeretném megfogni a kezedet és elvezetnélek oda, hol lelopják gyermeked arcáról ezt a bájos mosolyt. Szeretném, ha látnád, mint tépik szét az ifjúság lelkének hófehér fátyolát. Ha látnád az utcát, a mozit és szinházat úgy és olyan szemmel, mint azt látnod kellene és akkor tudom, kétségbeesve tördelnéd a kezed, hogy ideengeded gyermekedet. Egyszer egy kis fiútól megkérdeztem, mit csinál vasárnap?

— Én kapok egypár koronát és elküld a mamám a moziba, mert nem szereti, ha mi otthon vagyunk.

Szegény gyermek, kinek az utca és mozi az otthona, mert az édesanya saját vérét nem tűri maga mellett. Megnyitod gyermeked előtt a vétkek szakadatlan láncolatát, vezeted őt arra az útra, honnan nehéz a visszatérés. Akkor hiába dolgozik a tanító, hiába lelkes a hitoktató, ha a szülő nem dolgozik együtt az iskolával.

Három szentélyt tiszteljen a gyermek: a templomot, hol a jó Isten lakik, a szülői házat, mely által megismeri a jó Istent és az iskolát, ahol szeretetet és tudást szerez. De nemcsak a mozi és az utca öli meg gyermeked lelkét, hanem az a rossz sajtó is. Lelketlen kiadók közkézrebocsájtanak mindenféle ponyvairodalmat, a kiváncsi gyerek olcsó pénzért szívesen megveszi. Nézd, te édesanya, nézd csak meg, mit olvas gyermeked lázas izgatottsággal és te magad is elborzadva fogod tűzbe eldobni azt a könyvet, melynek minden betűje öli gyermekednek lelkét. Legyen bármily sok dolgod, szentelj gyermekednek egy bizonyos időt és meglásd, az ártatlan szemű kis gyermek édes mosolyával el fogja űzni a te szomorú, sötét tekintetedet és te meg tudod érteni majd gyermeked mosolyát, ha azt a mosolyt a te lelkedből ülteted át. És ha újból szeretni fogjuk a gyermeklelkeket, akkor nem lesz a modern XX. századnak nyüg és átok a gyermek, hanem boldogság és Istenáldás.

Kolosi K. Lujza,
hitoktatónő.

Boldog lisieuxi Teréz az Isten önzetlen szolgálatáról.

«Ha lehetséges volna, hogy valamikor maga a jó Isten sem látná jócselekedeteimet, egyáltalában nem lennék emiatt szomorú. Én Őt szeretem annyira, hogy képes legyek Neki kedvében járni és jót cselekedni akkor is, ha Ő nem is tudja, ki az, aki Neki e szolgálatot teszi. Hisz ha tudja és látja, mintegy kötelezve van nekem viszonozni azt... már pedig én nem akarom Őt ezzel fárasztani.»

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Előri János.* (Folytatás.)

Mariska az ablak mellett ült; valami asztalkendőfélével babrált; javítgatta vagy himezte. Mikor megpillantotta az ablak alatt csöndes beszélgetéssel ellépő fiúkat (akik bizonyosan őhozzájuk jönnek, hiszen reggel megigérték, hogy az estéről maradt négy üveg sörért eljönnek majd délután egy kis tereferére), elpirult egy kicsit, de nem jött zavarba. Fölkapta az ebédlőszekrény márványlapjáról a «Hiradó»-nak legfrissebb számát, amit délben hozott a posta s mint valami zászlót, úgy lobogtatta s úgy szaladt ki vele a folyosóra a fiúk elé. Szinte kiabálva lelkendezett, mindegyre lobogtatva az ujságot.

— Máma fölolvasást tartunk. Van témánk: a művészekről meg a művészetről, különösen pedig a szobrászatról. Nagyon szép dologról van szó máma a «Hiradó»-ban. Ilyen szép talán még sohasem volt benne. Eddig már az egész város tele van egy jó ismerősünknek a nevével, aki titokban lett művésszé. Ki hitte volna! Tamás, rögtön gratuláljon az illetőnek, olyan forrón, ahogy csak bir.

— Ki az, mi az? — kérdezte Tamás meglepetve. — Hadd lássam, miről van szó.

— Ha mondom, rögtön gratuláljon az illetőnek. Nincs messze tőlünk, sőt mihozzánk van a legközelebb. Ha óhajtja, bemutatom őt magának, Tamás.

— Ha mondom már, ne csigázza föl annyira a kiváncsiságomat. Mariska, adja ide azt a lapot, különben kitépem a kezéből — s már nyúlt is feléje. Mariska még mindig a feje fölött lobogtatta. Ekkor hirtelen komoly pózba vágta magát és egy elegáns mozdulattal Gézára mutatva, kedvesen mosolyogva hozzá, így szólt a már türelmetlenkedő Tamáshoz:

— Van szerencsém bemutatni Talló Géza szobrászművészt. Azt hiszem, találkoztak már többször – mondta Mariska tréfás jókedvvel —, de eddig még nem ismerték egymást egészen, legalább is maga Tamás nem ismerte Gézában a művészt. Én is így vagyok vele. Nekem a «Hiradó» kritikusa mutatta be e némű minőségében. — Nézze meg az ember! — fordult ekkor szinlelt durcássággal Géza felé —, hogyan tud titkolózni még legjobb ismerősei és jóbarátjai előtt is! Mi célja lehetett ezzel? És mikor csinálta mindezt? — s rálegyintett a baljában tartott ujságra, hogy csak úgy csattant. — Különben gyerünk csak be; majd odabenn számadásra vonjuk; felelnie kell mindenre.

— Szóval máma nem énrólam lesz szó — mondta Tamás nevetve —,

hanem Gézáról, meg a titkairól. Nem rossz. A titkairól, akarom mondani a művészetéről.

— Nem bánom; de az is igaz, hogy a művészetről csak sör mellett lehet diskurálni, mint a müncheniek teszik. A sör meg a művészet, ez az ő jelszavuk. Máma utánozzuk őket — kedélyeskedett Géza.

— Tessék csak besétálni az ebédlőbe. Vagy talán a nappaliba. Nem baj akárhová; ahova jólesik. Én addig lefutok a sörért a pincébe — mondta Mariska. Az ujságot azonban hiába követelték tőle a fiúk; ki nem adta a kezéből. A hóna alá vette s úgy ment le vele.

A fiúk addig a leánynak az asztalon hagyott kézimunkáját nézegették. Érdekelte mindkettőjüket; no meg azért is, hogy foglalkozzanak valamivel, mert Mariska ennyi idő alatt akár háromszor is följöhetett volna a pincéből. Csak mikor a sóskifliket eléjük rakta, akkor tudták meg, hogy a péknél járt s azért váratta meg őket a sörrel.

— Most pedig tessék hozzáfogni. Frissen sült, frissen hült!

— De lassan hozott! — évődött a leánnyal Géza.

— Annál inkább tessék vele sietni. Nyissa ki Tamás az üvegeket, hadd koccintsunk egyet a művész egészségére. Ha most rögtönözni tudnék, olyan dikciót vágnék ki, hogy még Canova is büszke lehetne rá, pedig ugyancsak hires szobrász volt. Annyit azonban mégis mondok, hogy máskor bizalmasabb legyen s mutassa meg kincseit legalább nekünk. A csillaga már úgyis fönn ragyog; az már el nem homályosulhat. Tárja ki lelkének azt a zugát is, ahonnét e csillag a fényét kapja.

— Hagyja, Mariska. A csillag akkor tündöklik legszebben, mikor sötét éjszaka van, mikor a napot nem látni. Akkor a legértékesebb és legszebb a munkánk, mikor önmagunkat elrejtjük. Az arany meg a gyémántkövek is a föld sötét mélyében teremnek. Minél sötétebb az embernek lelkivilága. vagy talán jobb, ha úgy mondom: minél zárkózottabb, annál szebb és erősebb sugarakat lövell ki magából. A világ legnagyobb művészei és írói nagyrészt mind ilyenek voltak. Csendben, titokban kitették magukat hatalmas befolyásoknak, valami fönséges, isteni besugárzásnak s mint valami rádium- vagy foszforkő az éjszakába, úgy sugározták vissza e sötét világba a magukban fölraktározott s a magukéval elvegyült sugarakat sajátságosan, egyéni módon. Én is csak nemrégen jöttem rá erre.

— Igaza lehet, Géza; én ehhez nem értek, ez nekem magas. De elvégre most én akarok dikciózni. Nos, sikerült úgy kihoznia a lendületből, hogy igazán most már csak annyit tudok mondani: a jó Isten sokáig éltesse. Fejlődjék a mi jóbarátunk örömünkre és büszkeségünkre világhírű művésszé s hogy a saját gondolatát használjam: ha már nem lesz velünk, a műveit hadd lássuk, mint lelkének ragyogását. Volna még

egy szerény kérésem: mintázza meg, Géza, a magának legkedvesebb három főt, készíttesse el azoknak másolatát s alkalomadtán lepjen meg velük bennünket. A másolatok költségeit apus majd kifizeti vagy összekuporgatom én magam.

— Lám, Géza, akadt már mecenásod is. Büszke lehetsz rá, hogy az első mecenásod Mariska. Isten éltesse a művészt és mecenását! — mondta Tamás, ki eddig csendben mosolyogva élvezte Mariskának kitörő örömét és jóbarátjának még nem is ismert dicsőségét. S az egyszerű lelkek naiv őszinteségével, a fiatalság tüzes örömével ittak áldomást Gézára.

Mariska most az asztalnak a sarkához emelte székét; odaült, hogy a nevezetes cikket fölolvassa. Mint valami kincset, úgy féltette még most is a lapot s önkénytelen mozdulattal ezért vonult egy kissé félre. Mindkét könyökével ráhajolt a kiterített ujságra és olvasni kezdett:

«Talló Géza szobrászművész — városunk szülötte és büszkesége. Tegnap nyilt meg a főgimnázium termeiben elhelyezett kiállítása a Nemzeti Kultúr-Szövetségnek. A magyar faj művelődéstörténetének valóban méltó illusztrációja. A rendezőség elsőrangú hozzáértéssel és szeretettel csoportosította az egyes termekben sajátos, nemzeti jellegű kultúralkotásainkat. Egy csapásra, egy délelőtt folyamán megtudtuk, hogy mink van és mire képes e nemzet. A kiállított tárgyakkal lapunk más helyen foglalkozik. Én mint műkritikus arról a szoborkollekcióról akarok szólni, amely a díszteremben kiállított tárgyak között kapott helyet izléses elrendezésben. Kilenc darab szoborminta: két állatcsoport, három tanulmányfő s négy fantasztikum. Alkotójuk nevét hiába keressük a katalogusokban. De hamarosan odakerül. Istenáldotta tehetségével úgy tűnt föl a művészet berkeiben, mint egy máról-holnapra sugárba szökkenő fa. Különb darabokat a főváros tárlatain sem igen látni. Elsősorban a három tanulmányfő érdemli meg teljes elismerésünket. Hogy kinek az iskolájába járt Talló — ki mellesleg szólva még csak harmadéves jogász — nehéz volna megmondani. Annyi bizonyos, hogy szinte teljesen kész, kiforrott talentummal van dolgunk. Jellemző ereje lenyügöző. A «Félelem» című darabon az arcizmok játéka drámai elevenséggel lehelik az életet. Semmi túlzás, mégis lélekbemarkoló. Természetes, mégis nem mindennapi. Alig tévedek, ha azt mondom, hogy Tallót tehetsége egyenesen a szenvedélyek ábrázolására utalja. A másik darabja egy 10—12 éves fiú feje. Bájos rajta a mindenre kiváncsi, minden iránt érdeklődő, fejlődő kis emberke figyelésének megrögzítése. A harmadik alakban Talló édesanyjára ismertünk. A magyar nagyasszonyt jellemző nemes öntudatot, egyszersmind szerénységet, a matróna jóságos szelídségét s egyúttal szigorúságát öntötte szoborba édesanyja képmásában a hálás fiú. Pompás darab mind a három. A két állatcsoport szintén duzzad az eleven élettől. Helyesen megfigyelt és megrögzített mozgás mindenütt. Az ösztönélet leheletfinom megéreztetése a legnagyobb értékük. A többi darabról, a fantasztikumokról is hasábokat lehetne írni, ha kimerítően akarnók azokat méltatni. Ugyanaz a jellemző erő, ugyanaz a plaszticitás, mint az előbbiekben, párosulva a szeszélyes képzelet jókedvű játékával, mondhatnám: tombolásával. Repülő sárkányát és szélesen elnyujtott szájú boszorkányát Tallónak sohasem fogom elfelejteni. Darabjainak egyébként is a gimnázium díszterme után valamelyik fővárosi tárlatra kell kerülniök. Ismétlem, városunk büszke lehet fiára. Ezzel kapcsolatban említem meg, hogy illő volna, ha valamelyik gazdag emberünk vagy akár többen is, akik becsülni tudják a művészetet, lehetővé tennék e tehetséges fiatalembernek, hogy külföldön folytathassa tanulmányait. Megérdemel minden áldozatot s vissza fogja fizetni a magyar művészetnek.»

Eddig volt az ujságcikk. Mariska kipirult arccal s izgatott hangsúlyozással olvasta föl különösen az utolsó sorokat. A fiúk feszült figyelemmel hallgatták, Géza szerényen lesütött szemekkel, Tamás meg szinte nyitva felejtett szájjal kissé előrehajolva. Ismerte ugyan barátjának amapasszióját, hogy hacsak teheti, folyton agyagot gyúr, de ennyit mégsem tudott. Azt is tudta, hogy Pesten szabad idejében legtöbbször a műtermekben vagy múzeumokban tartózkodott, de hogy ő maga is alkot, ezt még nem tudta. Esténként, mikor együtt voltak, inkább lelki problémákkal töltötték az időt s Tamás volt ilyenkor az előadó. Most az ujságcikk hatása alatt elérzékenyülten üdvözölte barátját és melegen szorította meg kezét. Majd Mariska indítványára kimentek a kertbe, a méhesbe. Tárnok bácsit már ott találták. Ott foglalatoskodott a méhek körül. Mariska fölállt egy rozoga székre és sorba szedte le a poros polcról, a sarokból azokat a viaszfigurákat, amiket Géza gyurmált még két évvel ezelőtt. Sorba rakta le őket az asztalra.

— Ezeket akartam megmutatni és jobb helyre rakni. Egykor talán még a múzeumban lesz a helyük, mint útjelzőknek Géza életében. Behordom innét őket biztosabb helyre.

— Pedig egypárszor már le akartam őket szórni onnét — szólt Tárnok bácsi —, akadékban voltak. Nem lett volna értük kár.

— Ne-em? — tiltakozott Mariska. — Nézze apuska, olvassa el ezt a cikket s csak azután gondoljon rombolásra.

Az öreg Tárnok bácsinak is majd kimeredtek szemei a csodálkozástól s csak a fejét csóválta:

— Ez már más. Igazán szép. Holnap saját szememmel fogom megnézni. Úgy-e Géza, személyesen fogja nekem megmutatni és megmagyarázni. Én csak akkor fogok gratulálni.

— Mi is elmegyünk, úgy-e, Tamás, okvetlenül? — kérdezte Mariska.

— Természetesen. Még csak az kellene, hogy ne nézzük meg! Mikor ér rá, Tárnok bácsi?

— Hivatal után. Addig várjanak ott rám.

— Rendben van... Mariska megengedi, hogy egy csokorra való őszirózsát szedjek? Nem nekem kell!

— Magának én szedek. Ha meg nem sértem, kié lesz az a csokor?

— A templomba viszem.

Tárnok bácsi Gézával beszélgetett a méhesben. Mariska meg Tamás egy darabig csendben tépték az őszirózsát. Mariska törte meg a csendet:

— Meséljen valamit, Tamás. Tavaly ilyenkor is szedett rózsákat, emlékszem rá, Ilmai szent Róza tiszteletére szimbolumnak. Akkor is olyan szépeket mesélt. Ha jól tudom, holnap lesz e bájos szentnek ünnepe.

— Igen, holnap. De az mindegy. Mesélni? Hogy esetleg kinevessen?

— Ugyan, Tamás — mondta Mariska majdnem sértődötten —, mikor nevettem ki magát? Csak egy esetet mondjon. Sőt! (A többit elhallgatta.)

— Jó. Hát én úgy képzelem, Mariska, hogy az őszirózsa illata belevegyül az oltáron a tömjénfüstbe és száll-száll föl magasan és hódolni segít. És a tömjénfüst fellegén keresztül csak az ibolyaszínű őszirózsák látszanak és megverik tekintetükkel a lelkünket, a miénket, kik a nagy Király elé merészkedtünk. És mintha tüskéje fakadna a szelíd őszirózsának, messziről is, onnét az oltárról is sebzi a szívet és parancsol; azt parancsolja, hogy verjem, verjem fejlehajtva mellemet. És hamarosan olvassák az evangéliumot! Jön a «jóhír» az égből, benne az is, hogy örüljenek azok, akiket ver és megkönnyeztet az ibolyaszín; mert nagyon, de nagyon tetszenek a nagy Királynak. És lassan-lassan eltünnek... mintha eltünnének az oltárról az ibolyaszínű rózsák és helyettük csak az ujjongó pirosszínűek látszanának a tömjénfelhőn át a nagy átadástól kezdve, amikor is a Király eljön palotájából ujjongó népe közé némán hallgatva, mint a bárány. Akkor a szeretet lehelletétől mintha eltünnének az ibolyaszínű őszirózsák s mint örömtüzek gyúlnak ki a piros rózsák. És amikor odamegyünk a Király elé, hogy átkaroljon bennünket, abban a nagy mámoros pillanatban mindent piros lángba borítanak az őszirózsák. S amikor halkan, lehajtott fővel hazamegyünk, úgy érezzük, hogy fehér őszirózsaszirmokkal szórták be lelkünket és útunkat.

Tamás elhallgatott. Mariska sem szólt, csak annyit:

— Holnap én is ott leszek a misén. — És átadta Tamásnak a virágot. Géza is jött a méhesből. Hazamentek. (Folyt. köv.)

Eucharisztikus diszgyűlésünk. A szentségi Jézus nagyobb dicsőségére az országos katholikus nagygyűléssel kapcsolatban a Központi Oltáregyesület is külön díszgyűlést rendez. A díszgyűlés illusztris szónokai rá fognak mutatni azon tennivalókra, amelyek a Központi Oltáregyesületre, az eucharisztikus gyermekszövetségre és általában az eucharisztikus lelkekre várnak. Meg fogják jelölni a terepet, amelyet a jelen nyomorúsága sem zárhat el tevékenységünk elől. Eucharisztikus lelkek jerünk tanulni, lelkesedni, hogy azután dolgozni is tudjunk Krisztusért.

* * *

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület programmja a katholikus nagygyülés alkalmával. *Október 7-én.* Délután részvétel az országos szentségi körmeneten. Gyülekezés a Szép-utcában. Este 8-tól 9-ig szentóra-ájtatosság az Örökimádás-templomban az Oltáregyesület összes kongregációi részére. Egész éjjel szentségimádás nők részére, amelyre október 1-ig kell jelentkezni és jegyet váltani IX., Üllői-út 77. sz. alatt a portán.

Október 8-án. Délelőtt 9 órakor ünnepi nagymise az Örökimádás-templomban. Pontifikálja dr. Hanauer Á. István váci püspök. Tíz órakor eucharisztikus díszgyűlés ugyancsak az Örökimádás-templomban. A díszgyűlés elnöke dr. Csernoch János bíboros-hercegprimás. Szónokok: dr. Glattfelder Gyula csanádi püspök, dr. Werdenich Endre, a győri papnövelde kormányzója, Forster Gyula miniszteri tanácsos és dr. Breyer István p. prelátus, h. államtitkár. A díszgyűlés után ünnepi áldás a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. Délután 4 órakor oltáregyleti értekezletek. Este 8-tól 9-ig ünnepi szentóra a ft. papság számára. Egész éjjel szentségimádás nők számára.

Október 9-én. Délelőtt 9 órakor az új Mindenkor Segítő Szűz Mária-oltár felavatása, tartja Schioppa Lőrinc pápai nuncius, justinianopoliszi érsek. Este 8-tól 9-ig közös szentóra-ájtatosság az összes hivek számára. Egész éjjel szentségimádás nők részére.

A Központi Oltáregyesület kebelében működő kongregációk október havában újra megkezdik gyűléseiket.

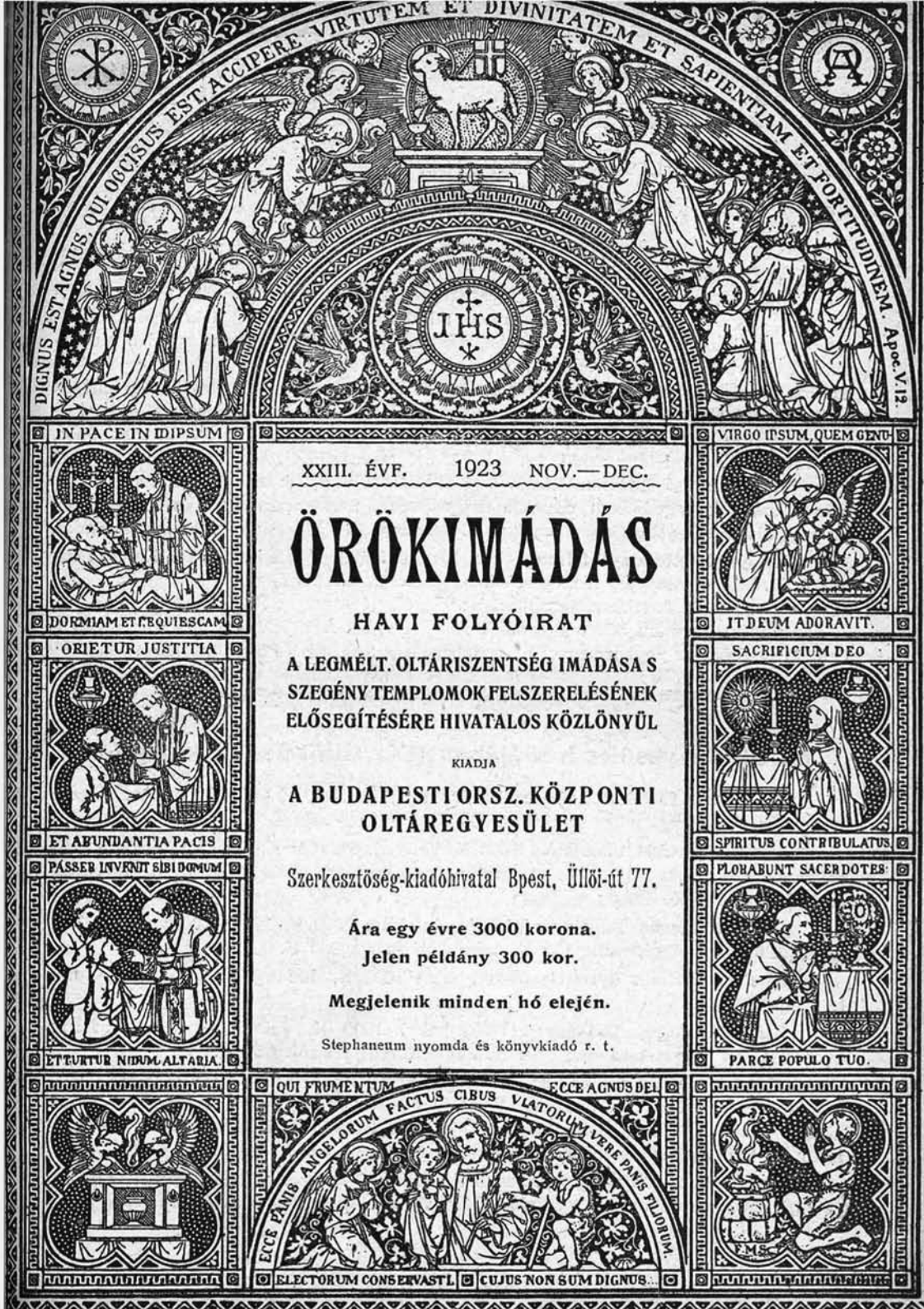
* * *

Az Örökimádás-templomban októberben minden este 1/46 órakor rózsafüzér-ájtatosság lesz.

* * *

A választmányi és terjesztőnő gyűlések októberben — tekintettel díszgyűlésünkre — elmaradnak.

◆◆◆

XXIII. ÉVF. 1923 NOV.—DEC.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3000 korona.
Jelen példány 300 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

Tartalom. *Dr. Breyer István:* Az Eucharisztia és a gyermekvilág. — *Valkony Ferenc:* Dal. — *Dr. Werdenich Endre:* «Én Uram és én Istenem». — *Előri János:* Karácsonyi üdvözlet a Szűzanyának. — *Benz. Csáky Ilona:* Fázik az Úr Jézus. — *Dr. Nagelreiter Alajos:* A legerősebb fegyver. — *Lovich Ilonka:* Jézuska az erdőben. — *Krónika.* — Tárca: *Előri János:* Fölkel a Nap.

Előfizetési felhivás. A jó Isten segítségével **1924.** januárban huszonnegyedik évfolyamába lép az «Örökimádás». Ugyanazt akarja, amire eddig törekedett: *a szentségi Jézus ügyét szolgálni,* minden sorával, minden cikkével, minden tehetségével. Kedves olvasóival sohasem fizettet meg mást, mint a nyomdaköltséget; mert minden munkatársunk ingyen dolgozik, egyedül az Úr Jézus iránti szeretettől lelkesítve. Senkise okoljon azért bennünket, ha 3000 K-t kérünk az új évfolyamra előfizetésül. A mellékelt csekk fölhasználásával kérjük e háromezer korona minél előbbi beküldését. Minden számon rajta lesz az illető szám ára, így mindenki maga ellenőrizheti, hogy áll a számlája. Ha év végére valami fönnmarad, azt a következő évre az előfizető javára írjuk, ha nem lenne elég, az utolsó számban jelezni fogjuk. 100 példánynak egy címre rendelésénél már 20 százalék engedményt adunk a terjesztőknek. Szíves pártfogást és szeretetteljes propagandát kér egyetlen eucharisztikus folyóiratunk *az «Örökimádás».*

A Győri Oltáregylet imafüzete. E rendkívül gyakorlatias füzet a Kapuy Elekféle 5. kiadásban most jelent meg sokaknak örömére. Szebbnél-szebb imákat és néhány egyházi éneket is tartalmaz az Oltáriszentségről, Jézus szent Szívéről, Szűz Máriáról. A hívek egész imaórára bőven találnak benne anyagot. A 48 oldalas imafüzet megrendelhető Győrött, az egyházmegyei nyomdában. Ára 300 kor. és a póstaköltség.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat előfizetés 1924-re egyelőre 3000 K (minden számon jelezve lesz a füzet ára), **régi teljes évfolyam** 3000 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 1000 K, **Vezérkönyve** 1000 K, **Felvételi füzete** 200 K, **Félszázados története** 10.000 K, **Aluminiumérme szalaggal** 6000 K, **Az O. E. szervezése és működése** 100 K.

Jézusom Örömöm folyóirat régi teljes évfolyam 2000 K, 1923—24. év szeptemberi száma 120 K, októberi száma 150 K, novemberi száma 200 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme 1000 K, **Indulója** 100 K, **Zászló levelezőlapja** 200 K,

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 1000 K, **Fehér liliom** 200 K, **Mi az Eucharisztikus Gyermekszövetség** 100 K, **Pápai áldás-levelezőlap** 50 K.

Különfélék: **Havi magány** (Nádasdy Márián) 3000 K, **Az Eucharisztia zenéje** 100 K, **Kánter Károly** emlékkönyv 5000 K, **Szent Zita élete** 200 K, **Szent Zita élete** egyszerűbb kiadásban 100 K, **Litánia** (latin szöveggel) 100 K, **Litánia Szent Józsefről** 100 K, **Levelezőlapok az Örökimádás-templomról** 200 K, **Kánter Károly** emlékkép 100 K,

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség művészi levélzáróbélyegei három színben, 12 változatban darabonkint 20, ivenkint 200 K-ért kaphatók a kiadóhivatalban.

Az Eucharisztia és a gyermekvilág.

Az oltáriszentség természetfölötti erőinek áramlására is vonatkoztatható Nagy Szent Gergely pápának a Szentírás kimeríthetetlenségére alkalmazott hatásos képe: folyam az, mely majd oly mélyen és hatalmasan hömpölyög, hogy az elefánt is úszhatik benne, majd pedig oly szelíden csörgedezik, hogy a bárány is átgázolhat rajta. (Libri Mor. praef.)

Az édes Üdvözítő, akinek teljességéből vettünk mi mindnyájan, nemcsak cibus grandium, nagyok tápláléka — mint Szent Ágoston mondja —, hanem a gyermekek eledele is.

És ha a keresztény világ minden idejében nemcsak vallásos kötelesség, hanem társadalmi érdek is volt minél közelebb vinni a fiatalokat Krisztushoz: annál inkább elsőrendű feladattá válik, korunk e békétlen napjaiban meghallanunk és megszívlelnünk az Üdvözítő szavát: Engedjétek hozzám a kisdedeket és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké a mennyek országa.

Az Üdvözítő teste és vére szentségének a gyermekvilághoz való viszonya hármas megjelenésében feslik ki és ennek megfelelően hármas irányban kell a gyermekvilág imádó hódolatát megalapoznunk: az Eucharisztia — Immanuelünk, mint velünk lakó Krisztus; eledelünk, mint bennünk élő Krisztus; áldozatunk, mint értünk kereszthalálát megújító Krisztus.

Cum ipso et in ipso et per ipsum — vele, benne és általa lesz életünk és a gyermekvilág élete is teljes dicsőítéssé és tiszteletadássá a Mindenható Atya szemében.

A szentségimádásban lesz a gyermek Övele és Krisztus a gyermekkel. A szentáldozásban marad a gyermek Őbenne és Krisztus a gyermek lelkében. A szentmisén való jelenléttel lesz a gyermek Őáltala lelkileg nagykorúvá, Krisztus szent műve pedig a jó gyermekek imádsága által lesz az emberek lelkében maradandóvá.

* * *

I. Az isteni Bölcseség örök vágya teremtményeinek minél teljesebb magához emelése: «Gyönyörűségem az emberek fiaival lenni». Viszont

az emberi lelket állandó vágy hajtja Alkotója, Megváltója, Megszentelője felé. Ennek a kettős vágynak legfölségesebb kielégítése az Eucharisztiában köztünk lakó Immanuel közelsége. Oltáraink a magunkbaszállás, bölcseségrejutás, megnyugvás Bethelei, hol az isteni szeretet örök lámpája világít az emberi élet ösvényeire és ahonnan erő fakad a gyöngeségét bevalló lélek kérése nyomán. A szentségi módon jelenlevő Krisztus alakja azonkívül a legmagasztosabb jellem állandó vonzóerejét gyakorolja az Őt imádó lélekre. Ezekből a gondolatokból kell a gyermekvilág számára megszőnünk az Isten állandó jelenlétének tudatát, az Úr Jézus Krisztussal való gondolkodást, az Ő lelkületével való szeretést.

És érdemes itt a nagy, áldozatos szeretet, irgalmasság, elvonultságában áldást osztó élet, a bensőség mozzanataiñ kívül hangsúlyozni, hogy az Oltáriszentségben az Úr Jézus Krisztus nem fogoly; az Ő szellemi, isteni jelenléte itt megdicsőülés. Ennek a gondolatnak kiszélesítése nyujtja a legszebb változatokat a jellemerő fenségének, a mindent átható lelkiségnek, a szívtisztaság hódító szépségének a hangoztatásához.

Éljen tehát a gyermekvilág az állandó Isten-közelség gondolatában és szívesen vállalkozzék szülő is, lelkipásztor is a tűzoszlopban, felhőoszlopban való jelenlétnél hasonlíthatatlanul bensőségesebb jelenlét áldásainak feltárására. Mennyit lendítene e gondolat kifejtése és az e téren való tudatos nevelés a Gondviselés titkának jobb megértésén és köztudatba jutásán! Legyenek benn a szentséglátogatások a gyermek heti programmjában, ezek tartamára gondoskodjunk rövid, határozott kérések megfogalmazásáról. Az Egyház bőkezűsége pedig gyujtson ezentúl is sok fényt szentségimádáskor, szórjon sok virágot az Oltáriszentséggel ékes oltárra, a szentségi körmenetek áhítata és pompája legyen ezentúl is a legmélyebb gyermekkori emlékek egyike. Az ilyen Krisztus-közelség elkíséri a gyermeket a nagy kísértések útjain is és erőt nyujt majd, ha neki is, mint Izrael patriarkának, küzdenie kell Istenért.

II. Az Oltáriszentség legbensőbb hatását abban az imádásra méltó leereszkedésben fejti ki, mellyel beleárad a lélekbe, mint eledele, eltölti erejével, szeretetével egyesíti magával. «Aki eszi az én testemet... énbennem lakik és én őbenne.» E szellemi, isteni eledel magunkhozvételével folytatódik bennünk az isteni, titokzatos, szentháromsági élet; ez a földi, legtökéletesebb bekebeleztetés az Úr Jézus Krisztusba — a legboldogítóbb életközösség.

A gyermeki lélek, mely annyira fogékony a csendes, szent éj angyalénekes összhangja iránt, őszinte bensőséggel vonzódik e leereszkedő Krisztushoz. Ne tiltsuk el Tőle! Ez az életközösség szítja fel majd szeretetét Isten és Krisztus titokzatos testének minden tagja iránt és nyujt neki erőt az érzékiség megfékezéséhez, a mindennapi kisebb hibák megszüntetéséhez és a súlyos bűnök elkerüléséhez. És a gyermekkel meg lehet értetni a «noblesse oblige» gondolatát, melyet Nagy Szent Leó így fejez ki: a Krisztus testében és vérében való részesedés megkívánja tőlünk, hogy hasonlókká legyünk Ahhoz, Akit magunkhoz vettünk és mindenben, testben is, lélekben is Azt kövessük, Akivel egyesültünk. (Serm. 14 de pas. Dom.)

X. Pius pápa aggódó szeretete kitárta a tabernaculum kapuit a gyermeklélek előtt, de a szülők, nevelők, lelkipásztorok erején, bölcseségén, türelmén múlik, hogy a nagy pápa reményei valóra váljanak s hogy az első szentáldozásnak minél jelentősebb lelki élménnyé tevése után a gyakori szentáldozás az ifjúság vallásos buzgóságának kiapadhatatlan forrása legyen.

III. A szentmise az utolsó vacsora örök emléke. Ennek színhelye az apostolok iskolája volt; most az oltár az apostolok iskolája. Megelevenülnek a gyermek előtt a biblia képei; ott látja lelki szeme előtt a legifjabb apostolt, Szent Jánost, kit a serdülő ifjúkorból hivott az Úr Jézus az apostoli munkára. Ő képviselte a gyermekeket és ifjakat a megváltás művének szent óráiban. Ilyen megbízható, tiszta, ártatlan lelkű gyermekeket és ifjakat kíván most is maga mellé. Minden, amit itt lát a gyermek, minden, amit hall, egyre tanítja őt: nem egyedül vagyok s nem önmagamért csupán, hanem egy szent közösségnek vagyok tagja, a Krisztus vérével megváltott emberiségnek, a szent evangéliummal átalakított nemzetemnek, a szent kereszttel megáldott hazámnak, szülőföldemnek, családomnak — és érettük kell élnem. Krisztus adott példát nekem a keresztfán és ad most is példát nekem a szentmisében. Az áldozatosság szelleme a szentmisében ébred öntudatra. A vértanuk csontjai is ott pihennek az oltárban. Megújul a gyermek előtt az egyháztörténelem, a katakombák vértanuinak kora, köztük a jó ministráns, a kis Tarsicius, Szent Pancratius, ki az iskola padjaiban kezet nyujt ellenségének és megbocsát neki s hazajövet e szavakkal öleli át anyját: Diem non perdidi, nem vesztettem el a napot, nem éltem hiába. A szentmise mementójába kapcsolódás, közös ének, imádság, a szentostya felmutatásakor, főleg pedig a szentáldozáskor kéréseinek, szent elhatározásainak Isten elé tárása meghozza a gyermek számára, ami neki a legszükségesebb, az Isten áldását.

***

Apostoli lelkülettel kell mindnyájunknak de pueris ad Christum trahendis, a gyermekek Krisztushoz fűzéséről, Krisztushoz vonzásáról gondoskodnunk, mert a gyermek az Üdvözítőben gyengeségének erős támaszát, az élet viharában a legbiztosabb menedék fellegvárát találja meg.

Az Úr Jézus szellemével eltelt nevelő képes is lesz arra, hogy az

Oltáriszentség gondolatainak alakító erejével Krisztus képét vésse a gyermek lelkébe, Krisztuséivá tegye a gyermekeket. S ezzel a legédesebb vigasztalást nyujtja az Úr Jézusnak, aki mint egykor a napi fáradozása után örömét lelte a gyermekek körében, most is mintegy felüdül a felnőttek hidegségétől szomorú szive, mikor a gyermeki szivek ajánlják fel magukat neki lakásul, mikor az ártatlanság és szeretet csillagai világítanak az oltárokat sokszor sötét felhőként takaró hitközönyösségben.

Erre törekszik az oltáregyesületekkel karöltve dolgozó Eucharisztikus Gyermekszövetség is a «Jézusom Örömöm» c. gyermeklapjával egyetemben.

Adja Isten, hogy legyenek minél számosabban, kik a Mária-tisztelet iránt oly nemesen fogékony ifjú magyar lelket a mély áhítatot és elmerülést kívánó Eucharisztia-kultuszra, a papi hivatásnak is legbiztosabb ébresztőjére, minél tökéletesebben rásegítsék! *Dr. Breyer István.*

DAL

Ha égre néz szemem,
A föld szegény nekem;
Szivemnek szárnya kel,
A lelkem énekel:
Szeretlek, Istenem!
Reád tekintenem
Oly édes, nyugtató,
Akár a sima tó,

Ha habja elsimul
S az esti fény kigyúl;
Ha bánt a környezet,
Megenyhít jó kezed,
Letörli könnyemet
S lelkem vidám, nevet.
Ahol kicsiny vagyok,
Erő, nagyság vagy ott.

Ahol a félelem,
Bátorság vagy velem.
A földön csak feléd
Futok, mint hű cseléd
S ha eljő majd halálom,
A bérem megtalálom
Tenálad, Istenem,
Szerelmem, mindenem.

Valkony Ferenc.

«Én Uram és én Istenem.» (Ján. 20 28.)

NAPJAINKNAK egyik legnagyobb betegsége, hogy sok ember lelkében meggyengült a hit az isteni gondviselésben. A hit abban az Istenben, aki nemcsak az egész emberiséggel törődik, hanem az egyes emberre is annyira ráirányítja a szemét, az egyes embert is annyira szivébe zárja, mintha egyéb dolga sem volna, mint csakis erről az egy emberről, mint csakis énrólam gondoskodni. Az e hitbe foglalt nagy értékért miatt úgy érzem, hogy amikor az eucharisztikus Úr Jézusnak e hajlékában az Ő dicsőségét kell hirdetnem, Istennek tetsző feladatra vállalkozom, ha a régiek eucharisztiatanából néhány gondolatot kiemelek; csak egy-két gondolatot, amelyek kiválóan alkalmasak lelkünket odafordítani az Eucharisztia, mint e hitnek legerősebb támasza felé.

1. Híven ragaszkodva a minden idők Egyházának tanításához azt valljuk, hogy a konzekráció által a kenyér állaga Krisztus testévé és a bor állaga Krisztus vérévé változik. A katholikus hittudománytól, amely, mint minden más tudományág, a lehetőség szerint haladni akar, senki sem veheti rossz néven, hogy egyrészt elismerve az átállagulásban rejlő nagy titkot, azt mégis másrészt valamiképen megmagyarázni iparkodik. Felveti a kérdést, hogy az eucharisztikus átállagulás miképen történik? Amikor ezt a tényt csak megemlítem, nem azért teszem, mintha e kérdésnek magában véve valami gyakorlati értéke lehetne. Csak azért említettem meg, mert rá akarok mutatni arra, hogy az újabb hittudománynak átállagulás-magyarázatairól a szentatyák még semmit sem tudnak. De nem tudnak róla a középkori scholasztikának nagy vezérei sem, egy N. Albert, Szent Tamás, Alexander Halensis, Szent Bonaventura és a római Aegidius Colonna, Szent Tamás legjelesebb tanítványa. E nagy tudósok, noha megvolt bennök a hozzávaló tudás is, megvolt a hajlam is magyarázni mindent, amit lehet, hódolattal borulnak le az átállagulás titka előtt s eleve is letesznek minden magyarázatról. Ugyan miért? Azért, mert a régi atyák eucharisztiatanából azt látták, hogy minden e téren megkísérelhető magyarázat veszélyezteti az eucharisztikus testnek és Krisztus mennyei testének teljes azonosságát, azt az azonosságot, amelyet a régi atyák oly határozottan vallottak. Veszélyben látták azt az azonosságot, amely az eucharisztikus testben megőrzi és sértetlenül fenntartja a mennyei testnek nemcsak belső életét, hanem a mennyei testnek alakulatát is annak minden *szépségével* egyetemben. Az eucharisztikus testnek ezt a szépségét tehát a régiek nyomán nekünk is hangoztatnunk és sértetlenül tartanunk kell. Ha valaki magyarázni akar, ám tegye, de tegye úgy, hogy magyarázatával az eucharisztikus testnek mennyei szépségét is megóvja. Csak ezért az egy dogmatörténeti megállapításért is érdemes volt röviden visszapillantanunk a régiek alázatos hitére az átállagulás titkát illetőleg. Ezen a régi alapon állva igazán, a szavaink alatt rejlő gondolatnak legcsekélyebb ellaposítása nélkül mondhatjuk: Az Eucharisztiában itt van ugyanaz a vér, ugyanaz a test, amelyben Krisztus Urunk feltámadt. Itt van Krisztus emberisége, kizárva a most már dicsőséges testtel meg nem férő bárminő anyagcserét vagy szervezeti elváltozást. Az eucharisztikus test tehát egyenkint is ugyanazon izmokból, izomrostokból, idegszálakból és csontszövetekből áll, amelyeket az isteni mindenhatóság első húsvét hajnalán ismét élő szervezetté egyesített; ugyanazon vércseppekből, amelyeket Krisztus Urunk kínszenvedése alatt értünk kiontott. — Hitének érzékszerveivel a szent-

áldozás alatt a keresztény léleknek szinte meg lehet éreznie, meg lehet mintegy tapogatnia e szent testen és véren a szegeknek és ostoroknak marcangoló hegyeit, a szent fejbe nyomult koronának érdes és szúró töviseit, úgy mintha Longinus épen csak az imént döfte volna át azt a szivet; azt a szivet, amely az áldozó lélekkel egyesül, ennek akaratát, értelmét, szive-világát belemélyesztve az ott lobogó lángtengerbe, a mennyei Atya, a boldogságos Szűzanya és a kiválasztott szentek iránt ápolt mennyei szeretetének lángoló tűzhelyébe. Minden méltóképen áldozóval egyesül a mennyben uralkodó egész Krisztus az Ő egész belső életével. Nincsen tehát okom attól tartani, hogy a Megváltónak szeretete én irántam az én káromra számbavehetőleg megoszlik, vagy nem lehet irántam elég erős, avagy kevésbbé erős lehetne azért, hogy az eucharisztikus Jézusnak rajtam kívül másokat is szeretnie és másokról is gondoskodnia kell. Nincsen, nem lehet lelkemnek éhsége vagy szomjusága, az a kegyelembefogadó képessége, amelyet az Üdvözítő ki ne elégíthetne. Itt van szent hitünknek az a mély gyakorlati értéke, amelyet a gondviselő Isten jóságában oly nehezen hinni tudó mai ember annyira óhajtoz: lelkünkbe, szivünkbe helyezi azt az Istent, aki nemcsak a sokaságról gondoskodik, aki velem is törődik, aki igazán és egészen *enyém* lett, aki igazán az *én Uram* és az *én Istenem:* Dominus meus et Deus meus.

2. A régi atyák hite is az Oltáriszentség kegyelmét abban látja megalapozva, hogy a szent test és vér az eucharisztikus színek leple alatt mint étel és ital hat a lélekre. Ezenfelül azonban a szentatyák bizonyos kegyelmi jogcímet fedeznek fel a Szentírás nyomán már abban is, hogy az eucharisztikus táplálkozásban a lélek a Megváltó szent emberiségével általában szorosan érintkezik. Az Úr Jézus ígérete: «Aki e kenyérből eszik, az örökké él» (Ján. 659), a szentatyákat arra készti, hogy párhuzamot vonjanak az Eucharisztia és a Megváltónak halandó teste között, amelynek áldást osztó keze puszta érintéssel, az Istenember parancsára annyi embert test és lélek szerint egyaránt meggyógyított, úgy hogy «az egész sereg illetni igyekszik vala Őt, mert erő méne ki belőle és meggyógyítá mindnyájukat». (Lk. 619.) Ennek megfontolásából merítik a régi atyák az «életet adó test» tanát s a szent testnek, nevezetesen az eucharisztikus testnek ezen erejében pillantja *Alex. Szent Cyrill* és utána az *efezusi* egyetemes zsinat (can. 11.) egyik legerősebb bizonyítékát annak, hogy Krisztus emberisége az örök Igével ennek személyében egyesült. Az eucharisztikus test ilyképen már az ősegyházban középpontjában áll az egész misztériumnak és az eucharisztikus istentiszteletnek. A régiek hitében az eucharisztikus szent vér ugyan nem kevésbbé képes a lélek éhségét és szomját csillapítani, a lélek befogadóképességét teljesen kielégíteni, mint az eucharisztikus test; mégis az éltető testről vallott ősi tanban mintha valami másképen hatna az áldozó lelkére a szent test is, meg a szent vér is. Az eucharisztikus vér közvetítő ugyan az isteni erő

Hiszek e nagy titokban!

és a lélek között, de mégis elsősorban isteni kegyelemtermelő erőtől átjárt folyam, amellyel együtt a kegyelem a lélekbe árad; a szent test ellenben nemcsak hordozója ennek az erőnek, hanem különös *vezeték* is, amelyen át az isteni erő a lélekkel kapcsolódik; kapcsolódik vele valami sajátos módon, épúgy, ahogyan a Megváltó az Ő földi élete folyamán kezének érintésével gyógyított. Innen az a megkülönböztetett tisztelet, amelyben az ősi Egyház az eucharisztikus testet a szentáldozás

szertartása alatt részesíti, s az egyik oka annak is, hogy az Egyház gyakorlatában a csupán csak kenyér színe alatti áldozás annyira előtérbenyomult. Az I. niceai zsinat 18. kánonja (325-ben) meg akarva szüntetni a diákonusok részéről több helyen gyakorlatba jött visszaéléseket, elrendeli, hogy a diákonusok a presbytereket ne merjék áldoztatni kenyér színe alatt, mivelhogy az áldoztatásnak ezen formája a presbyteri hatalomnak kiváltságos joga. A Mabillon által kiadott régi szertartáskönyvek, az I. és V. számú Ordo Romanus tanusága szerint még a római Egyház szentmiséjében is a diákonus a kelyhet a presbytereknek és a miséző püspöknek is nyujtotta; kenyér színe alatt azonban a világi híveknek is az Eucharisztiát csak akkor adhatta, amikor nem volt jelen püspök vagy presbyter, amint ezt az V. század végén *I. Geláz* pápa is — már régebbi kánonokra hivatkozva — újból szabályozza. (Ep. ad eppos Lucaniae cap. 8. ML. 59, 51.) Az eucharisztikus testnek és vérnek szerepe a kegyelmi erőátvitel szempontjából ilyképen már a régi Egyház felfogásában, ha nem is lényeges jegyek, de mindenesetre elmoshatatlan árnyalatok szerint elkülönülten jelentkezik. Ezt a valamiképen sajátos hatását egyrészt az eucharisztikus testnek, másrészt az eucharisztikus vérnek a hittudósok, tekintettel az eucharisztikus színekre, a Szentírás gondolatvilágából igyekeztek megállapítani, amelyben a kenyér erősíti a gyengét, a bor pedig vigasztalja, vígságra hangolja a szomorúakat. (Zsolt. 103$_{15}$.) Magáévá teszi ezt az Eucharisztiának legnagyobb theológusa, Szent Tamás is, amikor az Eucharisztiáról énekli s utána az Egyház is évről-évre az úrnapi officiumban ismételgeti: Dedit fragilibus corporis ferculum, dedit et tristibus sanguinis poculum. A gyengéknek tehát erősítőül adta az Ő testét, a szomorúak vigasztalására pedig a vérnek kelyhét.

3. Erre az *erősítő kenyérre* épen az eucharisztikus Jézushoz ragaszkodó léleknek van szüksége, mivel a régi Egyház hite szerint az Eucharisztia nemcsak erőt ad a küzdelemre, hanem a megpróbáltatásoknak egyszersmind bőséges *forrása* is. «Azt az áldozatot mutatjuk be Neked — így az Egyház a nagybőjt egyik szentmiséjében (secr. fer. 5. post Dom. 3. Quadr.) —, amelyből minden vértanuság kiindult, amely forrása minden vértanuságnak.» Hány keresztény lélek, Istenéhez és az Eucharisztikus Jézushoz hű lélek merített e fenséges imából már az ősi Egyházban vigasztalást és lelkierőt! Hány szenvedőnek terhén könnyíthet ez a megfontolás, amikor az Egyháznak nyilvános ősrégi, minden évben megismételt imájából biztosítékot nyer aziránt, hogy az ő szenvedései szinte a szó szoros értelmében kereszt számba mennek, őneki szánt szilánkok az Úr Jézus keresztjéből. Amikor megérti, hogy a megpróbáltatásai csak gyümölcsei az ő hűségének, szentáldozás és szentmise közben a szentségi Üdvözítőhöz intézett imáinak, önfelajánlásainak, annak a sokszor megismételt kérésének: Legyen meg a Te akaratod. És mert az Egyház az igazi keresztény vállaira nehezedő szenvedéseket isteni jótéteménynek tekinti, jótéteménynek, amely épen az Eucharisztiából ered: épen ez okból is minden szentmisében a jelenlevők összes bánatát és baját, mindennemű viszontagságait mintegy ráhelyezi a patenára. Az offertórium egyik imájában azokat szinte belesülyeszti az áldozati kehelybe, egyesíti az örök Főpap áldozatos szivével, hogy az áldozat tényében az isteni áldozatba beletemetkezve a mi áldozatunk, önfelajánlásunk is kellemes illatként a mennyei Atya trónjához emelkedjék. «Uram — így imádkozik az Egyház — in spiritu humilitatis et in animo contrito, a szenvedések súlya alatt megalázódott szívvel és bűneink tudatában törődött lélekkel nyerjünk Nálad bebocsáttatást s nyerje meg a mi áldozatunk tetszésedet, Urunk, Istenünk.» Innen, ez áldozatból erednek s Istennek tetsző adományként ez áldozatba térnek vissza az eucharisztikus életet élő léleknek honfiúi fájdalmai, aggodalmai is; fájdalmak, aminők iránt a Megváltó szive annyira fogékony volt, hogy hazájának előre látott romlása felett könnyeket hullatott. Avagy nem feltűnő jelenség-e, hogy az isteni Megváltó, aki nemzetének fénykorában is eljöhetett volna, oly időben, amikor a zsidó nép harci dicsőségétől visszhangzottak Rómának és Spártának törvényhozó termei, ehelyett oly időben jelent meg az emberiség színpadán, amikor ez a nép politikailag alig hogy csak élt s azonfelül az akkori világ sorsát intéző nagy nemzetek megvetésének volt a tárgya? A Megváltótól távolálló, a Megváltó iránt közömbös ember honfiúi bánata csak keserűség és fájdalom; a Vele egyesült léleknek ellenben ezen bánata is kegyelem, eucharisztikus áldozatul szánt mennyei adomány és belekapcsolódás az Istenember honfiúi könnyeibe.

4. A régi atyák tanításában a keresztény léleknek az Eucharisztiára nemcsak azért van szüksége, hogy erőre szerttegyen, hanem azért is, hogy lelki élete, életközössége Krisztussal befejezetlen ne maradjon. A régiek hitében a szent keresztségben nyert kegyelmi élet érzéki megfigyelésünk alá nem eső, de benső lendülettel az Eucharisztia felé gravitál, az Eucharisztiát mint a saját betetőzőjét követeli, ez után tör; s e gravitálása, hogy ne mondjam törtetése mindaddig nem jut nyugvópontra, amíg az Eucharisztia szentségi kegyelmében meg nem állapodik. Kérdezni lehetne, hogy a talán még a nagy üldözések idején, 305 körül megtartott *elvirai* zsinat 77. kánonja az Oltáriszentség vagy a szentmise kegyelmeiben részesült keresztényt miért nevezi justus-nak, igaznak? Nem volt elég e nevezet elnyeréséhez a kereszténység és a bérmálás kegyelme; miért kellett ehhez épen az Eucharisztia is? Az ú. n. pelágianus viták közben kifejtett katholikus tan, Szent Ágostonnak, I. Szent Ince pápának

és e kor többi egyházatyáinak hite a keresztség és az Eucharisztia kölcsönös viszonyát illetőleg e kérdésre is világosságot derített. A kisdedek — úgymond Szent Ince — keresztség nélkül azért nem érhetik el az örök életet, mert meg van írva, hogy *szentáldozás* nélkül nem lehet bennünk élet. (Ján. 6$_{54-55}$. epist. ad Concil. Milevit. PL. 56,470.) A régiek szerint tehát a szentáldozást elrendelő isteni parancs a gyermek részéről a szent keresztség által érvényesül, azon az alapon, hogy a keresztség kegyelmében a lélek *megkezdőleg* már az Eucharisztia kegyelmét is élvezi. A felnőtt keresztténynek azonban rajta kell lennie, hogy e kezdőleges élettel be ne érje és lelkének vágyódása, törekvése az Eucharisztia után kielégítést nyerjen. — A Krisztussal való kegyelmi egybeolvadás befejezésében tündöklik, görög nevének megfelelően, az Eucharisztiának mint *jó kegyelemnek* igazi jósága és szépsége. Jósága, mondom, amennyiben a jó már természeténél fogva önmagát másokkal közli, önként másokra is átárad. Itt pedig Krisztus önmagát adja, egészen, mindenkinek egészen és egyszerre, minden késedelmezés nélkül; nem apránkint, cseppet csepphez téve, hanem a feléje közelítő lelket belemerítve az ő szent emberiségébe. Itt tündöklik az ő szépsége is, mert nekem adja az ő dicsőséges és kimondhatatlanul szép emberiségét és befejezve a kiegészülés után vágyakozó lelki életet, megteremti a léleknek, az egész embernek természetfeletti harmóniáját.

«Mi az ő jósága, mi az ő szépsége?» Ezt kérdi a próféta, amikor az Eucharisztia áldásait megjövendöli. És amióta a katholikus élet megindult s az Oltáriszentség ez életnek középpontjába került, az Eucharisztikus Jézus hívei lélekben úgy látják, hogy e kérdés a rája következő felelettel együtt a mi istentiszteletünk legnagyobb kincsének felirata gyanánt ott ragyog minden tabernákulum ajtaján. «Mi az Ő jósága, mi az ő szépsége? Választottak gabonája és szűzeket termelő bor.» (Zak. 9$_{17}$.)

Dr. Werdenich Endre.

KARÁCSONYI ÜDVÖZLET A SZŰZANYÁNAK.

(Quem terra, pontus, sidera.)

Akit imádva hirdetnek
Csillagvilág, föld, tengerek,
A nagy mindenségnek Urát
Méhében hordja Mária.

Kinek a nap, hold s mindenek
Híven szolgálnak szüntelen:
Az ég kegyelmétől fogant
Szűz lány hordja szive alatt.

Boldog méltóságú Anya!
Mert tennen égi Alkotód,
Ki egy kezén világot hord,
Szűz méhednek lakója lett.

Te boldog, égből üdvözölt,
Szentlélektől termékenyült:
Kit vágyva várt sok nemzedék,
Szent Szűz — tetőled született.

Fordította: *Eőri János.*

Fázik az Ur Jézus.

Egy falusi látogatásom során szép kis barokkízlésű templomba vezetett utam. Nagy szeretettel, kiváló műértelemmel építhették: nemes arányú, művészi értékű volt benne minden legapróbb részlet. Az oltár előtt pedig szinte ujjongva kiáltottam fel, annyira meglepett: szűzi fehér márványból az egész s a finoman ívelt szentségház két oldalán remekművű bronz angyalok borulnak imádva az Úr elé. «Mily szép hajlékot emeltek itt Neked, Uram! Mily jól érezheted magad benne!» — gondoltam, míg térdet hajtottam Előtte...

Ekkor már meg is szólalt a harang, szentmisére híva a falu népét.

— Áldozni szeretnék, főtisztelendő úr, kérem — mondtam a sekrestyében öltözködő papnak.

— Szombat este gyóntatok! — válaszolt röviden.

— Gyónni nem kívánok, csak áldozni...

Csodálkozva tekintett reám, míg szinte bosszúsan intett fejével:

— Jól van...

— Bimbam, bimbam... Messze ható, érces csengéssel szállt szerte a harang hívó szava, de, úgylátszik, süket fülekre talált. A padok üresek maradtak. Féltucat iskolás gyerek morzsolta csak le álmos hangon az olvasó Üdvözlégyeit, melyeket tanítójuk ásítva intonált...

Katonásnál is rövidebb szentmise, melynek végeztével rohanva hagyta el a pap a sekrestyét, a gyerekek a kórust... Egy borzas kis leányka leste csak türelmetlenül távozásomat, hogy becsukhassa mögöttem a templomajtót.

Szivem összeszorult: «Ó, édes Jézus, mily jéghideg ez a gyönyörű márványpalotád! Hogy fázhatsz benne! Mennyire vágyhatsz el innen! messze, messze e rideg pompától — közönséges, szerény faszekrénykékbe, melyeket puha, meleg fészekké bélel ki híveid megértő szeretete...»

Végtelen nehezen hagytam magára rideg kővárában az Urat... Az ajtónál még egyszer megfordultam és szivem újra vérzett: a remekművű márványoltár előtt pókhálósan, szomorúan függött alá a törött üvegű, élettelen örökmécs!...

Rég volt... de mostanig is kísért e gyászos kép. Szivem nap-nap után fájón gondol vissza a fehér márványbörtönében didergő Legszentebbre — s minden reggel, este egy-egy forró fohásszal szállok oda Hozzá, hogy Reá borítsam szeretetem melegítő köpenyét...

— Testvéreim! Ösmertek-e ti is ily szomorú szentélyeket?... Ó, jertek, jertek hát! Szítsuk lelkeink égő tüzét, hogy *sehol, soha többé* ne fázzék a mi jóságos, drága Urunk!...

Benz. Csáky Ilona.

A legerősebb fegyver.

Az elmult országos katholikus nagygyűlés bátor szókimondással, melegséget sugárzó, élénk szinekben nagyon is világosan mutatott rá a katholikusok magasztos feladataira, szent kötelességeire. Hogy ezek a nagy célkitűzések igazán megvalósuljanak, mindenekelőtt szükséges, hogy minden katholikust a hit meggyőződésének ereje hasson át, mert a hitben gyenge katholikus egyszerűen képtelen olyan hűséges, állandó kötelességteljesítésre, amilyen Krisztus katonájához, Isten harcosához illik. Hiterősséget pedig az Oltáriszentség nyujt.

Szent Cyprián († 258-ban) állítja: «Az nem lehet alkalmas a hitért való harcban, kit nem az Egyház fegyverzett fel». Emez állításnak értelmét következő szavaival magyarázza meg: «Mikép akarnánk mi másokat tanítani s figyelmeztetni, hogy hitükért vérüket ontsák, ha azoktól, kik a harcba mennek, Krisztus vérét megtagadnók, avagy miképen lennénk alkalmasak a vértanuságra, ha mi előbb nem innánk az Úrnak kelyhéből?» E nagynevű szentatya mélységesen meg volt győződve, hogy az Egyház és annak minden tagjának legerősebb fegyvere az Oltáriszentség.

Hogy csakugyan leghatalmasabb fegyverünk a legméltóságosabb Oltáriszentség a régi és új tények, példák kézzelfoghatóan bizonyítják. A szent vértanuk a legkeményebb harcban hűek maradtak isteni Hadvezérükhöz, Jézus Krisztushoz, a legborzasztóbb kínokat, a legrettenetesebb halált is elszenvedték, mert az Oltáriszentséghez, mint legerősebb fegyverükhöz fordultak. Mindent elkövettek, hogy vértanui haláluk előtt még egyszer magukhoz vehessék az Oltáriszentséget, melyet a még szabadságban élő hitrokonaik nem egyszer halálos veszélyben is elvittek nekik a börtönbe úti-eledelül. Micsoda mélyen megható jelenet volt az, midőn szent Lucián áldozópap ott a börtönben saját vértanumellén bemutatta a szentmiseáldozatot, miközben úgy ő, mint vértanutársai szent áhitattal megáldoztak! Micsoda erőteljes készülés volt ez a vértanui halálra! Az Oltáriszentség volt az, ami őket megerősítette és képesítette arra, hogy a legdrágábbat: életüket és vérüket oda tudták adni az isteni Hadvezérnek, még pedig szeliden, türelmesen, szitkokat nem mondva, átkokat nem szórva kegyetlen kínzóikra.

Hogy a német katholikusok nagynevű férfia, Mallinkrodt, a birodalmi gyüléseken a katholikusok szent érdekeiért férfias bátorsággal, szent meggyőződéssel és nagy szellemességgel, melyet még legnagyobb ellenfelei is megcsodáltak, mindenkor síkra tudott és mert szállani, az Oltáriszentség erejének köszönhette. Valahányszor a német birodalmi gyülésen fellépett és nagy beszédet mondott, aznap reggel áldozni látták. Nálunk Zichy Nándor gróf, aki mindennapi áldozó volt és akinek emléke nem szabad, hogy elhalványuljon sorainkban, hasonlóképen cselekedett. Mikor nagy parlamenti harcait vívta az elvitázhatatlan katholikus ügyekért, hitvallói bátorságát és nagy lelkierejét az Oltáriszentségből merítette. Az Oltáriszentségről mint legerősebb fegyverről tesz tanuságot Rauscher bécsi bíboros-érsek édesanyja is, midőn így szólt diákfiáról: «Mióta fiam P. Hofbauerhez jár, azóta gyakrabban járul a szentáldozáshoz, hitében mindjobban megerősödik s tanulmányaiban fáradhatatlan». Ime, hitében és állapotbeli kötelességeinek teljesítésében mily erős fegyvere volt a diáknak az Oltáriszentség!

A gyermekek, akik gyakran járulnak a szentáldozáshoz, sokkal könnyebben és készségesebben engedelmeskednek szüleiknek... Az Oltáriszentséggel élő mindkét nembeli ifjúság sikeresen állja a szent tisztaságért vívott kemény harcot... A házastársak, akik gyakrabban áldoznak, ideálisan szép házaséletet élnek; állapotbeli tisztaságukat híven megőrzik; az utálatos házasságtöréstől mélységesen undorodnak és készebbek volnának inkább meghalni, mint e súlyos bűnbe esni... Egyáltalában mindazok, akik e nagy szentséget gyakran és méltóképen használják, mindenkor szépen és derekasan meg tudnak felelni nagy és szent katholikus kötelességeiknek....

Mi magunk soha el ne hanyagoljuk ezt a hatalmas fegyvert és fáradozzunk szakadatlanul, hogy katholikus testvéreink közül az e tekintetben lanyhákat e kitünő fegyver méltó használatára rábirjuk.

Nagelreiter Alajos dr.

JÉZUSKA AZ ERDŐBEN.

Lankás hegyoldal. Végig csupa lomb.
Csöndes az erdő emberek zajától.
Az út mentén egy jászol.

Hol a tehénke vagy a csacsi? Hol?
Hol van a kis ház: túl a patak partján?
Az erdő nem figyel rám.

Vágtat a mozdony... Újra kihajlok.
Nézem a jászolt: megnő a szemennek
És benne ül a Gyermek.

Kinyílt szemében ott nevet az ég
S az erdők mélye is benne lobog tán.
A Gyermek mosolyog rám.

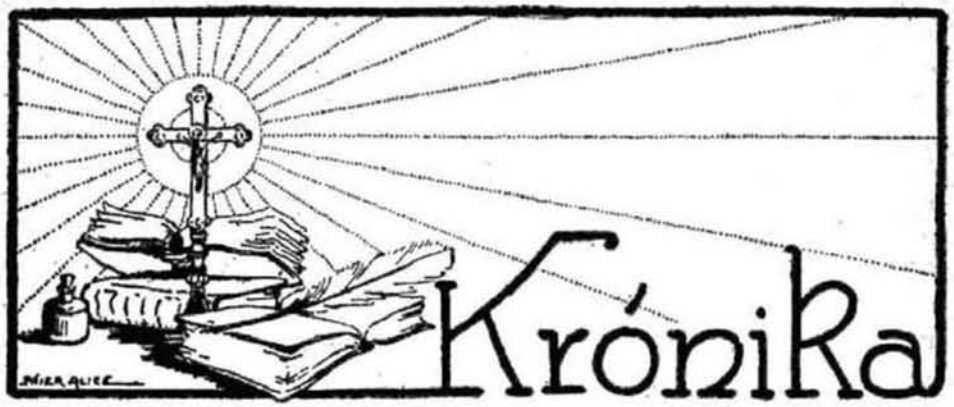
És megindulnak repesve felé:
Száz vadvirága, fürje a mezőnek.
S a lankáson az őzek.

Csöndben megülnek jászola előtt,
Hű állatszemmel arcába figyelnek!
Halkan kacag a Gyermek.

Szeme kitágul a vonat után,
Pici kacsóját repesve kitárja
És áldást mond utána.

A lelkem csókkal válaszol neki...
Nem látta senki: se közel, se távol...
Tűnik... tűnik a jászol...

Lovich Ilonka.

Eucharisztikus ünnepségeink a katholikus nagygyűlés alkalmával. Impozáns nagyságával, fölemelő fönnségével mindig kimagasló ténye a katholikus nagygyűlésnek a szentségi körmenet. Hozzáértők becslése szerint százezerre tehető a körmenetben résztvevők száma. Fegyelmezett rend, imádságos hódolat ömlött el mindazoknak arcán, kik az Eucharisztia diadalútján résztvettek. Az idén a Bazilikából a Vilmos császár-úton és Alkotmány-utcán át az Országház-térre vonult a körmenet. Meglátszott, hogy a Lipótváros gazdagjai nem tartoznak az Úr Jézus táborához: az ablakok — egy ház kivételével — mindenütt sötétek voltak. A menetben a számtalan egyesület között ott volt az Országos Középponti Oltáregyesület is hatalmas zászlóval (amelyet ez alkalommal is a terézvárosi férficsoport buzgó tagjai vitték) *dr. Babura László*, p. kamarás, ügyvezető igazgató vezetése alatt. Az Országház-téren *P. Böle Kornél* dömés tartományfőnök mondott szívbe markoló beszédet: Magyarországra reátámadt a pokol minden hatalmassága, a sok ellenséggel szemben erői szétforgácsolvák, a közvélemény, a társadalom megmérgezve, a szivekben közönyösség, részvétlenség és az aranyborjúimádás tébolya. Mindezekkel szemben egyedül az egység igazi jelében, a szeretet kötelékében, az élet forrásában, az erősek kenyerében, a legméltóságosabb Oltáriszentségben kell bíznunk.

A második nap délelőttje volt az *eucharisztikus díszgyűlés* ideje. Reggel kilenc órakor fényes ünnepi szentmisét celebrált *Hanauer Á. István dr.* váci püspök. A szentmise alatt igen sokan megáldoztak. Az áldozók száma miatt a szentmise egy óránál tovább tartott. Szentmise után elvitték a Legfölségesebbet és a gyűlésteremmé alakított templomban 1/411 órakor nyitotta meg *dr. Csernoch János, bíbornok, hercegprimás* fölemelő, nagyhatású, gondolatokban gazdag beszéddel:

«A katholikus Egyházban — mondotta — sok olyan jelenséget észlelünk, amelyet nem tudnak eléggé felfogni és megérteni azok, akik

az Egyház lelkét nem ismerik. A katholikus Egyház mintegy kölcsönvesz a természet gazdag kincstárából és az egész természetet az Isten szolgálatába állítja be. Kölcsönveszi a természettől a köveket, márványt és művészeivel szép, hatalmas templomokat épít és feldiszíti azokat minden gazdagsággal. Előállít szentségtartókat és azokat elhalmozza drágakövekkel és így felépített hatalmas dómokban az ég felé száll a tömjén illata és leborulnak a hívek áhítatos imában, vagy hangjukat összevegyítik az orgona búgásával és iparkodnak a szivetbetöltő érzéseket kifejezni. Aki az Egyházat nem ismeri, az nem képes felfogni azt, hogyan áldozhat az Egyház egész kincseket, hogyan képes tömegeket vonzani örökös imádságra a kis ostya kedvéért, melyet érzékelni tudunk és érzékeink alatt semmi különös tulajdonságot nem mutat és mégis ezt tiszteljük, mert ott van benne Jézus istenségével és emberségével.

— Ebben — fejtegette a bíbornok — mi magyar katholikusok nem vagyunk egyedül, sőt talán szegénységünk következtében az utolsók vagyunk. Nem az Oltáriszentség tiszteletében, hanem a külső ünneplésben, melyet a világ katholikusai most világszerte rendeznek az Oltáriszentség tiszteletére. Megemlékezik a párisi és génuai eucharisztikus kongresszusokról. Nekünk, a mi szomorú helyzetünkben nem állott módunkban ilyen külső nagy ünnepeket rendezni, azért igyekezzünk továbbfejleszteni az Oltáregyesület által lerakott alapokat és fejleszteni a belsőséges hitéletet.»

Elsőnek *dr. Glattfelder Gyula* csanádi püspök lépett az előadói asztalhoz. Hatalmas szónoki erővel fejtegette témáját. Minden gyűlésünk célja az Úr Jézus Krisztus megdicsőítése a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Az Oltáregyesület első hivatása a köztünk élő Úr Jézusnak tudatát ébrentartani. Jézus közöttünk lakása összehasonlíthatlanul több, mint az uralkodó látogatása. Neki sokkal többel tartozunk. Méltó tiszteletadásra Mária és Mártától az Úr Jézus bethániai, látogatásának boldog kitüntetettjeitől vegyünk példát. Mária és Mártának lelke tartja közöttünk Jézus jelenlétének tudatát.

Mária figyelmét az Úr Jézus megdícsérte, de szüksége van a Márta szorgoskodására is. Csonka hazánkban még kevés méltó temploma van az Úr Jézusnak. A régi szellemet, Kánter Károlynak és gróf Cziráky Jánosnénak lelkét kell fölelevenítenünk az Oltáregyesületben, hogy nagy hivatásának megfelelhessen.

Dr. Glattfelder püspök nagy beszédje után a győri papnevelő mélytudományú igazgatója, *dr. Werdenich Endre* p. kamarás tartott kitünő előadást a szentségi Megváltóról. (Egész terjedelmében közöltük.)

A harmadik szónok *Forster Gyula* miniszteri tanácsos, a lágymányosi egyházközség elnöke volt. Rövid beszédben szólott a világiak

apostolkodásáról, amelynek a családi életben jó példaadásban, kifelé karitatív munkálkodásban kell megnyilvánulnia. Ámde mindehhez erőforrásra van szükségünk: ezt az eucharisztikus lelkiéletben jelöli meg, amely először lelki integritást teremt, de hazánk területi integritásához is eljuttathat.

Zárószavaiban a bíboros főpap az Oltáregyesület munkájába való bekapcsolódásra buzdította a jelenlevőket; majd a trónushoz vonulva egyházi ornátust öltött magára és a templomba visszahozott Oltáriszentséggel áldást adott az egybegyültekre. A Legszentebb ezután is kitéve maradt és a szentségimádás éjjel-nappal folytatódott.

Szentóra-ájtatosság volt mindhárom nap estéjén. Vasárnap a kongreganisták számára *dr. Mátrai Gyula* lelkész, szerkesztő, hétfőn a papság számára *dr. Wolkenberg Alajos* pápai protonotárius, egyetemi tanár és kedden az összes hívek számára *dr. Pulyai Pataky Arnold* p. kamarás, egyetemi tanár tartották az ájtatosságot.

Eucharisztikus értekezlet. Közvetlen a nagygyűlés után az oltáregyesületi ház nagytermében értekezlet volt, amelyen *dr. Mészáros János* p. prelátus, budapesti ált. érseki helytartó, az Oltáregyesület országos főigazgatója elnökölt. Megnyitójában a díszgyűlésen hallott eszméknek a gyakorlatba való átvitelére buzdítja a jelenlevő igazgatókat és terjesztőnőket. *Dr. Babura László* ügyv. igazgató az Oltáregyesület keretein belül az egység fontosságát hangsúlyozza. A leányok — filiális oltáregyesületek — úgymond — segítsék édesanyjukat hivatása teljesítésében, támogassák anyagi áldozataikkal tőlük telhetően, hathatósan. Indítványozza, hogy az összetartás ápolására a fiók-oltáregyesületek kiküldött csoportjai havonkint egy-egy imádási órát tarthatnának a központ templomában, az Örökimádásban.

Majd *dr. Mátrai Gyula* szerkesztő referál az Örökimádás és Jézusom Örömöm folyóiratok helyzetéről. Míg utóbbinak ügyét már kezdetben 9000 előfizetővel igen kedvezőnek látja, addig az Örökimádás érdekében, amelynek csak 1500 előfizetője van, buzgó propagandára kéri a terjesztőnőket. A terjesztőnők figyelmébe ajánlja az Eucharisztikus Gyermekszövetséget, amelynek hivatása az Oltáregyesület számára buzgó tagokat nevelni. Mint a Dunának a kis mellékfolyók vize adja a hajókat hordó nagy erőt, úgy az Oltáregyesületbe is állandóan csurognia kell az eucharisztikus szövetségekből az új erőknek, a szövetségben megnevelt, kész eucharisztikus lelkeknek.

Az országúti oltáregylet fejedelmi adománya. Az értekezlet indítványai során *P. Sipos* ferencesatya emelkedett föl és lelkes szavakkal bejelentette, hogy **a legszegényebb oltáregylet** akciót indított a központ felsegélyezésére, amelynek eredményeként **kettőszázezer koronát** ad át

a központnak. «Ime egy példa — mondá lelkesen —, mivel segítheti **a leány** édesanyját, ha nem költi pénzét cifrálkodásra, hanem az édesanya, a szükölködő központ ellátására.» Felszólalónak az igazgató megindultan mondott köszönetet és kérte a jelenvoltakat, hogy a nemes példa követésére buzdítsák a többi, sokkal tehetősebb fiókoltáregyesületeket.

A kalocsai egyházmegyei oltáregyesület egyesítése a központtal. Szintoly örvendetes meglepetés volt *dr. Révay* kalocsai kanonok bejelentése, amely a boldogult kalocsai érsek utolsó intézkedésekép a kalocsai, eddig különálló oltáregyletnek a központtal való egyesüléséről szólt. Indítványozza, hogy az összes püspökökhöz küldjön a központ hasonló intézkedést kérő folyamodványt.

Eucharisztikus nap. *Garay Béla* jánoshalmai káplán, az ottani gyermekszövetség igazgatójának indítványára elhatározza a központ, hogy az oltáregyletek és eucharisztikus szövetségek életének fellendítésére és működésük eredményességének előmozdítására Úrnap nyolcada alatt Eucharisztikus napot fog tartani a vidéki oltáregyletek és eucharisztikus szövetségek vezetőségeinek bevonásával.

A gyűlés ezután a szokásos imával ért véget.

Dr. Breyer István prelátus, h. államtitkár díszgyűlésünkön idő híján nem tarthatta meg beszédét, azért lapunk vezetőhelyén tesszük közkinccsé.

* * *

Dr. Pataky Arnold — apát. Igazi örömmel hallottuk dr. Pataky egyetemi tanár, p. kamarás úrnak kitüntetését, amelyben megyéspüspöke részesítette, midőn őt a Szent Györgyről nevezett szerepi apáttá nevezte ki. Az ünnepélyes megáldás október 11-én gróf Széchenyi Miklós püspök dísztéri palotájának házikápolnájában történt. Az új apát úr a tudományok mellett a lelkipásztorkodás terén a legnagyobb buzgósággal működik. Az Örökimádás-templomban számtalan hívő keresett lelkiatyja. Éveken át ő tartotta a szentórát, vasárnaponként csaknem mindig két misét mond és gyóntat órák hosszat. Bizonyára sokan lesznek lelkigyermekei közül, akik csak most fognak értesülni kitüntetéséről.

Örömünk azért olyan nagy, mert olyant ért a kitüntetés, aki azt nem kereste, de feddhetetlen életéért és páratlan buzgóságáért kiváltkép megérdemelte. Szívből kérjük a szentségi Jézust — kit ő oly nagyon szeret —, hogy az infula, pektorálé és gyűrű mellé adjon az új apát lelkébe igen sok örömet és kegyelmet.

Ad multos annos!

* * *

A «Mindenkor Segítő Szűz Mária» új oltárának fölszentelése október 9-én reggel 9 órakor volt. Mint megírtuk, a kép ünnepélyes elhelyezé-

sekor hordozható oltárkövet helyeztünk el a kép előtt; ennek helyébe most egészen új, tiszta, fehér kőoltár került, az aranymezőben levő képet magában foglaló márványív felemeltetett s így nyerte az oltár a mostani formáját. *Glattfelder Gyula dr.* csanádi püspök végezte a fáradságosan hosszú, de fölemelő szertartást nagy papi segédlettel. A szentelés után ugyanő mondotta az előírásos szentmisét. A mise alatt az egybegyűlt hívek a Szentkereszt-oltárnál felállított harmónium akkordjai mellett Mária-énekeket énekeltek. A harmóniumon ifj. Legányi Ferenc joghallgató játszott. — Azóta naponta van szentmise az új oltárnál és számosan keresik fel a mindenkor segítő Szűzanyát, hogy pártfogása alatt terjesszék kéréseiket a Mindenható elé. Az új oltárra még ép olyan tabernákulumutánzat kerül, mint a Szentkereszt-oltáron van. A munkáltatás költségei még négymilliót tesznek ki, amely összeg mindeddig fedezetlen s a jószívű hívek adományait várja.

***

Pázmánita találkozó. Mivel az oltáregyleti igazgató urak között szintén vannak pázmániták, megemlítjük, hogy a katholikus nagygyűlés utolsó napján a Katholikus Körben összegyült 42 pazmanita elhatározta, hogy akik csak tehetik, havonta az első hétfőn vagy kedden baráti összejövetelt rendeznek a Gát-u. 6. sz. alatti hitoktató-otthonban. A legközelebbi találkozó november 6-án, kedden este 7 órakor lesz. Vidéki résztvevőknek legalább egy nappal előbb jelenteniök kell részvételüket. A budapestiekre jelentkezés nélkül is számít a ház igazgatója.

Az október 9-iki összejövetelen résztvett dr. Tiefenthaler József, a Pázmáneum jelenlegi spirituálisa, az «Örökimádás» volt szerkesztője.

***

Az Oltáregyesületben megkezdődött az új egyesületi év a rendesen tartatni szokott összejövetelekkel: választmányi és terjesztőnői ülések, délutáni kézimunkaórák konferenciával, kongregációs gyűlések, stb.

November havi programm: 1-én, Mindenszentek ünnepén 10 órakor ünnepélyes szentmise, d. u. negyed 6 órakor szentbeszéd és ünnepi áldás. 2-án: Halottak napján 9 órakor Requiem a halottakért. 3-án: 9 órakor gyászmise az Oltáregyesület elhúnyt tagjaiért. 11-én: mint a hónap 2-ik vasárnapján, 8 órakor szentmise közös szentáldozással, d. u. negyed 6-kor szentbeszéd és ünnepies áldás. 12-én: d. u. 4 órakor választmányi ülés. 19-én: d. u. 4 órakor terjesztőnői ülés.

December havi programm: 8-án: Szeplőtelen Fogantatás ünnepén 7 órakor szentmise énekkel, a kongregánisták közös szentáldozása; 10 órakor ünnepélyes szentmise; d. u. negyed 6 órakor szentbeszéd és ünnepi áldás, a kongregánisták megújítják felajánlásukat a Boldogságos Szűz Máriához. 9-én, a hónap második vasárnapja a szokásos sorrendel. 10-én: d. u. 4 órakor választmányi ülés. 15-én: a karácsonyi jótékonycélú bazár megnyitása. 17-én: d. u. 4 órakor terjesztőnői ülés. 24-én: karácsony előestéjén éjféli szentmise zárt ajtóknál. 25-én: karácsony ünnepén egész délelőtt szentmisék; d. u. negyed 6 órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás. 26-án: Szent István első vértanú ünnepén mint 25-én. 31-én: Szent Szilveszter estéjén negyed 6 órakor szentbeszéd, utána Te Deum és ünnepélyes áldás.

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Előri János.* (Folytatás.)

VII.

Tegnapi megbeszélésük szerint a fiatalok már negyedórával előbb ott ácsorogtak a hivatal előtt s várták Tárnok bácsit, hogy együttesen nézzék meg Géza alkotásait a kiállításon. Az öreg — szokása ellenére — csaknem minden ötpercben megnézte az óráját: kíváncsi volt nagyon a meglepetésszerű ujsághirre, vajjon mi igaz belőle. Pont négy órakor letette a tollat, a papirnyomó alá csúsztatta aznapi utolsó aktáját s fiatalos, ruganyos léptekkel sietett a lépcsőn lefelé. Mikor kilépett a kapun, Tamás azonnal melléje szegődött; de az öreg most az egyszer válogatós volt: Gézával akart menni.

— Tessék Tamás a Mariskával menni, én majd Gézával ballagok maguk után. Volna hozzá egy-két szavam, amit nem kell mindenkinek meghallania.

— Rendben van — szólt Mariska — én meg Tamásnak akarok valamit mondani.

E megjegyzés kissé feszélyezte Tamást, de gyöngéd mosolya mutatta, hogy nem bánja a dolgot. S már indultak is. Az érdeklődés annyira meggyorsította lépteiket, hogy sem Tárnok bácsi, sem Mariska nem tudtak mondanivalójukkal végezni. Mire a lényegre tértek volna, már a gimnázium elé értek.

— Eh! Hiába, az utcán nem lehet komoly dolgokról beszélni — fakadt ki az öreg úr hirtelenül s kezével legyintett egyet hozzá. Az előcsarnokban a gimnáziumi igazgató, a jóságos arcú, kevésbeszédű, szikár Telkes direktor úr lépett ki a tanári szobából Tárnok bácsinak a kedvéért, de talán még inkább Géza kedvéért, aki nyolc éven át volt növendéke. Meglátta őket az ablakon át s most készségesen jött ki elibük, hogy kalauzolja őket s Gézának gratulálhasson.

— Büszke vagyok a tanítványomra — mondotta és rámutatott Gézára. — Higyje el, Tárnok bácsi, e fiúból még nagy ember lesz. Én mondom, lesz belőle valami. Vagy máris valaki! Különben én már öt évvel ezelőtt szép jövőt jósoltam neki. Ha látná szegény megboldogult rajztanárja most ezeket a szobrokat, ujjongana örömében. Csak attól tartok, hogy amilyen önfejű ez a Géza barátunk, még elrontja

a saját jövőjét. Senkitől tanácsot nem kér — folytatta Telkes direktor úgy gyengéd korholással, de szavaiból kiérzett a szeretet, a nemes büszkeség és atyai jóindulata és gondoskodása — és tanácsot el nem fogad. Csak azért is máskép csinálja, mint ahogy mondják neki. Ki nem tárná a lelkét talán még a saját édesanyja előtt sem.

— Ó, kedves direktor úr — felelte Géza szerényen, földreszegzett szemekkel — az idő majd föltár mindent; az majd lelepiez előbb-utóbb minden lelket, szép lassan, nem úgy, mint az emberek a szobrokat. Nagyszerű kovács az idő, minden zárhoz tud kulcsot csinálni s ritkán hibázza el. Mikor a szemfödőt ránkterítik, akkor rendszerint lehull rólunk a titkok fátyola.

— Na igen — válaszolta Telkes igazgató úr. — De azért megengedi Géza, hogy sok titok sírba száll. Én azt hiszem, több, mint amennyit a képzelet elbír. Ha a szív kitárná önmagát egészen, megszünne ugyanaz maradni; mint mondjuk a virág, ha kifordulna önmagából vagy ha kiforgatnának minden virágot, azt gondolom: a kertem szeméttelepjévé lenne. Igenis, ne öntsük ki a szív tartalmát egészen sohase, de mert a szív élő valóság, időről-időre megtelik s feszítőerők kavarognak benne; ezért kell, hogy úgy mondjam, biztosító-szelepet alkalmazni rája; néha ki kell adnunk belőle valamit, hadd termékenyítsen a fölöslege más sziveket. A kitörő forrás buzogását nem szabad megakadályozni.

Egy-kétszer megálltak, míg az igazgató úr végzett a rövid oktatással. Géza mohón figyelt a hasonlatokra, anélkül azonban, hogy volt tanárának mindenben igazat adott volna. Csak Tárnok bácsi bólintgatott udvariasan s helyeslőleg.

Fölértek a lépcsőn. A folyosón a kiállítást látogató közönség tisztelettel tért ki a kis társaság útjából s itt is, ott is sugdostak az emberek, nézték-keresték a tekintetek Gézát, a művészt, úgy hogy már szinte kellemetlen volt neki a nagy figyelem. Odabenn a teremben, hol szobrai voltak, míg a többiek csodálkozó elragadtatással nézegették munkáit, az egyik ablakmélyedésben megint csak az igazgató beszélgetett vele s kézmozdulataiból lehetett látni, hogy valamit erősen magyaráz volt tanítványának, vagy mintha valamire rá akarná venni. Tárnok bácsi zavarta meg őket; Gézához lépett, mindkét kezével megfogta annak jobbját s elfogódott hangon ismételgette: Bravó, Géza barátom! Omne tulit punctum, teljes a diadala. Szinte nem tudok hinni a szememnek. Az a kritikus csöppet sem túloz. Szivemből gratulálok, nagyszerű! És csak rázta, szorongatta azt az istenáldotta kezet, amelyik megformálta azokat a szobrokat. Mariska már alig tudta kivárni, hogy vége legyen az öreges lelkendezésnek, hogy ő is gratulálhasson röviden, de ugyanakkora őszinteséggel. Géza azt máskorra tartogatta.

Körüljárták még a többi termeket is. Mikor végeztek, Telkes igazgató úr beinvitálta őket a tanári szobába, mert — mint mondta — most ráér s még szeretne valamit mondani Gézának. Leültette őket. Szivélyes vendégszeretete, meg a kályhában duruzsoló, szikrázó-villogó tűz pattogása — hűvös őszi délután volt — kedélyessé tette társalgásukat s meghitt beszélgetés indult meg különösen a volt tanár és tanítvány között, akik még az imént vitatkoztak az őszinteségről.

— Géza, én teljes elismeréssel vagyok művészete és a tehetsége iránt, de nem gondolom, hogy maga is nem érezné azt, hogy még sok tanulásra van szüksége, mire érett művésszé fejlődik.

— Nagyon is érzem, direktor úr. Talán én magam vagyok legkevésbbé megelégedve munkáimmal.

— Azt is megmondhatom, ha már ennyire vagyunk, hogy véleményem szerint meglehetősen tévedett, mikor pályát választott. Az ön ambicióját a törvénykönyvek, paragrafusok, kódexek ki nem elégítik. Elsorvad mellettük, igazi tehetsége pedig soha ki nem fejlődhetik. Az egyszer fogadja meg jó tanácsomat. Ha jól tudom, most harmadéves jogász. Most már csak végezze el az egyetemet, essék át a szigorlaton. Sohasem árt, ha az embernek valami reális diplomája van. Én azalatt a minisztériumnál ki fogom eszközölni eddigi munkái alapján, hogy államköltségen külföldre mehessen s mint állami ösztöndijas végezhesse odakünn művészi tanulmányait. Ha lehet, s remélem sikerülni is fog, még más mecenást is szerzek önnek.

Géza arca lángba borult e szavak hallatára az örömtől, de a szerénységtől is. A szavak súlyát nem is tudta hirtelenében mérlegelni; annyit azonban érzett, hogy számára új élet kezdődik, hogy egy új világnak előcsarnokába lépett. Fölkelt székéről, kezet akart csókolni jótevőjének, de az elhárította magától a hálának ezt a megnyilatkozását. De most már hiába beszélt az igazgató úr a részletekről, Géza csak bámult a levegőbe s képzelete már a részletek részleteivel foglalkozott. A fonalak ki voltak már feszítve a szövőszéken s ő már meg is kezdte ábrándjait szövögetni. Telkes igazgató észrevette, hogy tanítványának a lelke már Milanóban vagy Brüsszelben kalandozik, azért azzal a megjegyzéssel, hogy «Géza, holnap tíz órakor jöjjön a lakásomra», Tárnok bácsihoz fordult s azzal diskuráltak a világnak ügyes-bajos dolgairól, a kiállítás céljáról, sikeréről s hasonló dolgokról.

Az igazgató szavai, amiket Gézához intézett, Tamásnak is a szivébe nyilaltak. Illettek azok őrá is teljesen. Izgatott is lett. Nem az irigység, vagy a féltékenység gyilkos mérge csöppent a lelkébe, hanem jövője bizonytalanságának terhes gondolata lepte el agyát. Géza útját reflektorral látta megvilágítva s most a magáé annál sötétebbnek látszott; jobban, mint a valóságban volt. Hát az ő lelke nem sorvad-e el az ügyvédi irodában? Nem mállanak-e szét szebb gondolatai azokon a tüskéken, amiket a pörösakták fognak számára teremni? Hogy fog e tövises bozótok közül a lelke kiszabadulni s repülni magasabb régiókba? Hogyan tud majd időt szakítani legnagyobb, egyetlen tervének megvalósítására: élhet-e majd az Oltáriszentség irodalmának? S nem fogja-e Géza idővel megmosolyogni bizarr tervét, amiből semmi sem lesz, ő maga meg ismeretlenségben, homályban marad, az ő neve pedig Európát be fogja tölteni s alkotásainak ragyogásában fog fürödni a művészvilág? Elhibázta ő is a pályáját azzal a nagy különbséggel, hogy neki nincs senkije, aki más vágányra terelné. Ha maga akarja ezt megtenni, rámegy minden energiája, hisz édesanyja már alig várja, hogy végezzen tanulmányaival. S mi lenne akkor, ezzel a jó édesanyával, ha . . . ha . . .

Itt megbicsaklott a gondolatmenete. A szeme egy képre tapadt,

amelyik a tanári szoba két ablaka között volt felfüggesztve. Majd fölállt s odament, hogy közelebbről is megnézze. A képen az Oltáriszentség volt egy oltárszerű emelvényen s előtte egy férfialak térdelt bámuló s fürkésző arckifejezéssel. Semmi más cifraság, keresettség nem volt azon a képen, csak a fölkelő nap a háttérben. Egyszerűségében fönséges ábrázolat, valami nagy festőnek gondolata és munkája. A képaláírás ez volt: Két titok egymással szemközt. Tamás még egy ideig nézegette a képet. Arra gondolt, hogy az egyik titkot: az embert Géza fogja majd tanulmányozni, a másikat: az istenit meg ő. Odahivta Gézát, hogy nézze meg az is, de jól, ezt a képet. «Idővel szoborba öntheted e gondolatot» — mondotta barátjának. Mariska is megnézte a képet s az ő lelke is megtelt annak eszméjétől.

— Ugy-e, gyönyörű kép az? — kérdezte tőlük Telkes igazgató úr. — Tavaly hozta Münchenből a Bárdos tanár úr. Oda nem adnám sok pénzért sem — mintha csak elejét akarta volna venni minden ajánlatnak, amely Tamás részéről már-már fenyegetett.

Elbúcsuzkodtak az igazgatótól. Mariska papájával hazament; Tamást meg Géza kicsalta a temetőbe, hogy a kegyelet adóját lerója volt rajztanárával szemben, akire az imént emlékeztette jóltevője, az igazgató úr.

Fölkeresték a fiatalon elhúnyt rajztanár sírját. Imádkoztak fölötte. Azután néma csöndben sétáltak még egy ideig a temetőben. Tamás szomorú volt, hát jól érezte magát a sírhantok között. Őszirózsák integettek feléjük csaknem minden sírról; azok kötötték le a figyelmét. Hiába — gondolta —, mégis csak itt a temetőben legszebbek az őszirózsák. Mintha maga a jó Isten ültette volna ide az első szálat, hogy megkönnyezze az elmulást. Mily bánatosan hajlonganak, az őszi szellő simogatására mintha csak egymásnak sugdosnának. Talán egymást bátorítják, mikor megrázkódnak néha egy-egy erősebb széllökéstől. Siratni segítenek egymásnak, hűségesen virrasztanak... talán mások helyett... talán a hitves... talán a gyermekek helyett... Ők el nem fáradnak. Valószínű, hogy ama fehér őszirózsák ott fiatal leány sírján zokognak. Ne menjünk oda, barátom, mert megriadnak durva lépteinktől... vagy megerednének a mi könnyeink s elhervasztanák őket. És az én síromon nyílnak-e majd őszirózsák, lesz-e, aki ültessen oda? És sírnak-e vagy kacagnak majd, ha nyílnak mégis? Csak odább, menjünk; nem birom tovább.

És senki sem volt a temetőben: csak a keresztek, a sírhalmok meg az őszirózsák. És a hideg őszi szél tépázta őket. Ezek meg csak hajlongtak, hajlongtak; összesúgtak-búgtak, egymást biztatták, simogatták, gyászdalokat sírtak és fognak sírni akkor is, mikor már mindenki alszik s csendes a temető, mikor a hold ezüsttányérja pajkosan el-elbújik a fekete, kisérteties árnyként tovasuhanó felhők mögött. Tamás alig tudott megválni a temetőtől. Az őszirózsák egyre integettek feléje, hivogatták. És százszor is visszanézett.

(Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**